

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Saberhagen_Fred-První_kniha_mecu.PDB

PDB Name: SaberhagenFred-První kniha mečů
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.9.2007
Modification Date: 19.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

PRVNÍ KNIHA MEČŮ

další připravované tituly Freda Saberhagena
na rok 1996
Druhá kniha mečů
Třetí kniha mečů

První kniha ztracených mečů
První
kniha
MEČŮ

Publishing © Forma, 1996

First book of Swords First published by TOR BOOK Tom Doherty Associates New York, 1983

Copyright © 1983 by Fred Saberhagen Translation © 1996 by Michal Zítka Cover © by Howard Chaykin

All rights reserved. No part of this book may be re-produced in any form or by any means without the prior written consent of the Publisher, excepting brief quotes used in reviews.

Printed in Czech Republic ISBN 80-902106-3-5

BUDE ZAPOTŘEBÍ LIDSKÁ POMOC

Čím více o tom Kovář Vulkán přemýšlel, tím více se mu ta myšlenka zamlouvala. Bylo by velmi dobré, možná rozhodující, mít na své straně smrtelníky. Měl už pozemský oheň, který se živil pozemským dřevem a stravoval pozemský vzduch. Jediné, co bylo v jeho díle nepozemské, byl opracováváný kov. Cítil uvnitř něj čekající, zatím spoutanou energii. Ukrývala se v jeho krystalických vrstvách a rozžhavená doběla očekávala, až ji opracuje svým uměním. Cítil, jak z toho materiálu sálala éterická, nadpozemská magie. Ano, ten kov s sebou přinášel dostatek - a možná víc než to - nadpozemské magie potřebné k dokončení plánu.

Lidský pot a lidská bolest se budou hodit. Síle jeho vlastního kouzla by také napomohl katalyzátor lidského strachu. Od své kovadliny může vstát až ve chvíli, kdy bude vykováno všech dvanáct čepelí - a pro jejich zakalení by se nejlépe hodila lidská krev...

PROLOG

V čemsi, co připomínalo mrazivé ráno světa, pátral po ohni.

Místo, které prohledával, bylo vysoko na horách a bez života. Černá, rozeklaná skála z taveného kamene. Sníh, poháněný poryvy bezpohlavního větru, se honil po skále jako bílý prach a zachycoval se na povrchu jazyků starého, zašlého, šedivého sněhu, který už byl tvrdý téměř stejně jako skála samotná.

Svítilo, ale zatím ještě stovky kilometrů daleko od tohoto místa, až tam, kde se rýsoval zubatý horizont. Sněhová a ledová pole kolem začala pableskovat a získávala červený a narůžovělý nádech.

Hledač chodil ve stále se rozšiřujících kruzích po samém vrcholku světa, nevnímal vítr ani mráz. Bylo vidět, že má poraněnou nohu, protože kulhal. Hledal teplo a sirný zápach ve vzduchu; popřípadě cokoli, co by jej dovedlo k ohni, který potřeboval. Podrážky jeho kožených sandálů byly příliš tlusté na to, aby skrz ně mohl ucítit teplo ve skále, a mrazivý víchř stačil vůni síry rozfoukat dřív, než se mohla donést k jeho chřípí.

Nyní stál na místě, kde tlustou vrstvou ledu prorůstala špička skály. Jakmile toto pozoruhodné místo zpozoroval, dupnul na něj a začal těžkými patami led tříštit, načež se kriticky zadíval na výsledek své práce. Ano, zde bylo o něco tepleji a ledová ruka, která ho svírala, poněkud uvolnila svůj stisk. Někde dole, pod tím ledem, bylo teplo. A teplo, koneckonců, znamenalo oheň.

Jak tak hledač shlížel do srdce hor, prolétlo cosi neznatelného kolem jeho ramene. Uvažoval správně. Pod ním se objevila hluboká trhлина a z ní vzlínal jemně sirový opar, který se plazil mezi skalami, které jej střežily. Pevně sevřel ústa

a narovnal se. Ale před tím, než do trhliny vstoupil, vzhledl k obloze a něco si pro sebe zamumlal. Obloha, prozářená svítáním, byla už téměř jasná, jen na vzdáleném obzoru trochu kropenatá malými mraky. Nyní pro něj neměla žádné poselství.

Hledač vstoupil mezi kameny do skalního komínu, který se za okamžik zúžil na pármetrovou škvíru. Tiše zareptal a se zasténáním se do té škvíry vsunul. Byl si jistý, že oheň, který tak nutně potřeboval, je tady dole, kousek od něho. Zbýval už jen opravdu malý kousek cesty k tomu, aby mohl zaslechnout chroptění draka, který se proháněl v podzemní slují, a pak vylétal nějakým skalním komínem, který hledač neodhalil, ven. Pokračoval po hlase kolem balvanů velkých jako dům, které byly kolem rozestavěny jako kostky stavebnice, kterou si pamatoval z dob, kdy byl ještě dítě - zřejmě pozůstatky katastrofy, při níž se sem zřítily vrcholky hory.

Nakonec ten řvoucí komín objevil. Přitiskl se k němu co nejbližší, aby si mohl rukou sáhnout pro ten kus žhnoucího ohně, který uvnitř sálal. Plamen byl dobrý materiál, mystičtější a zároveň pozemštější, než kdy doufal. Nemohl si představit, že by existoval lepší oheň dokonce i pro tak jemnou práci, do níž se nyní hodlal pustit.

Sotva svůj oheň našel, vrátil se stejnou cestou zpět k onomu svítání a svištícímu větru. Vzadu, na druhém konci skalního šelfu, se mu zalíbilo místo trochu chráněné před větrem. Rozhodl se, že kovářnu umístí tam. Vybrané místo tvořilo přirozenou jeskyni, sluj ve skále, zaštitěnou skalním masivem. Okolo vybraného místa a před ním bylo podobných slují v černém čediči několik, a většina z nich měla své komíny, kterými se proháněl studený vítr a sníh. Hledačovým dalším úkolem bylo přinést ten pozemský oheň sem, a to jak jeho fyzickou, tak i magickou složku; jeho práce bezpodmínečně obě tyto složky vyžadovala, což ovšem na zemi znamenalo, že potřebuje dřevo. Ale tato kovářna, umístěná na samé střeše světa, si jednoduše dřevo opatřit nemohla, protože žádný ze stromů zde nemohl přežít - to znamenalo zdržení, nepodstatné však, měl-li svou práci odvést v kvalitě, kterou vyžadovala.

Ve chvíli, kdy dumal o umístění své kovářny, zahlédl koutkem oka znak ohromné síly, který se objevil na samém kraji oblohy, kde právě svítalo. Otočil hlavu, aby si to vzdálené barevné pableskování, které alternovalo mezi odporností a dokonalostí, prohlédl. Pravděpodobně je to jen nějaký žert, nebo vtíp, který nemá s mou prací nic společného, pomyslel si. Zůstal však nehybně stát s hlavou upřenou k nebi, až do chvíle, dokud ty plovoucí barvy moci nezmizely z oblohy, dokud se neujistil, že není úplně a najisto sám.

Pak začal pomalu, systematicky, a vzhledem ke své poraněné noze i velmi mrštně sestupovat po skále dolů. Po necelém kilometru našel první stromy. Trochu si odpočinul a pozoroval oblohu, na níž vyhlížel zprávu. Ta však nepřicházela. Vítr, který se zde proháněl mezi větvemi stromů, mu rozcuchal vlasy a vousy, takže se začal podobat divoké fúrii. Pronikal jeho chatrným oblečením z kůže a kožešiny a chřestil dračími šupinami, které nosil na ozdobu.

Náhle se jeho vědomím začala prohánět jména. Bylo to stejné, jako když četl ona magická znamení na obloze. Zamyslel se: nazývají mne Vulkán. Jsem kovář. Najednou si uvědomil, že stačila tak malá vzdálenost od vrcholku hory, oněch pár metrů, aby začal přemýšlet v lidské řeči.

Musel však jít ještě níž po svahu, chtěl - li pro svou kovářnu získat potřebné množství kvalitního dřeva. I ta nejvýše umístěná lidská obydlí byla hluboko pod ním. Viděl vše jako na dlani - malebné domky rozházené po stráních i hrad na vzdáleném kopci. To vše byl schopen zaregistrovat, ale pouze jako scénérii, význam se mu zatím nevybavoval. Jeho mysl byla zaměstnána úkolem získat potřebné kmeny stromů. Tady, byť pravý les teprve začínal, už bylo dřeva dostatek, ale kmeny stromů nebyly tak rovné a vhodné pro jeho účel, jak si představoval. Byly všelijak zohýbané a neforemné.

Hodila by se mu sekýra, nástroj dřevorubců, která by tuhle část úkolu značně zjednodušila. Ale jediné nástroje, které měl, kromě svých rukou, byly určeny k jeho kovářské práci, a navíc je zanechal nahoře u budoucí kovářny. Vlastně si při práci se dřevem vždy vystačil jen se svými rukama, byť, pravda, poněkud neobratnými. Vystačil si i teď. Když se mu zdálo, že je kmen příliš dlouhý, prostě jej zlomil, a lámal jej tak dlouho, dokud nebyl s jeho délkou spokojen. Nakonec, v podpaží s tak ohromnou otepí, že ji skoro nedokázal obejmout, postupoval zpět ke svahu hory. Jeho kulhání bylo nyní ještě patrnější.

V době jeho nepřítomnosti se ve vybrané kovářně objevila kovářna i všechny další potřebné nástroje a nyní ležely všude kolem ve strašlivém nepořádku. Vulkán položil dřevo na zátok na zem a uspořádal vše do půlkruhu kolem budoucího ohniště. Když ukončil svoji práci, slunce již mizelo za východní stranou hory, která čněla nad jeho hlavou. Na chvíli se zastavil, aby z dálky prohlédl to, co vykonal, a zhluboka se nadechl, jako kdyby si potřeboval odpočinout. Nyní se vydal dolů, aby přinesl oheň. Začal si přát, aby měl k ruce nějaké otroky, kteří by mu pomohli s těmi čas zabírajícími maličkostmi. Blížila se chvíle, kdy se musel plně soustředit na svou skutečnou práci. V duchu už cítil, jak kov žhne ve výhni, a ruce se mu sevřely na topírku imaginárního kladiva.

Místo toho se, s pětmetrovou kládou v podpaží, vydal zpět k oné štěrbině, vedoucí k dračí slují. Přesl pláň jeskyní a přírodních komínů. Vybral si trochu jinou cestu, aby si mohl vychutnat ono pozemské svítání, které jako by mu kynulo na pozdrav. Jako by uznávalo, že našel místo s čistým vzduchem, tak velmi odlišným od zápachu hlubokého pekla, v němž se zrodil. Zjistil však, že jedním místem štěrbinou s kládou neprojde. Kládu položil, zapřel se rukama o skálu a vztekale se ji snažil odtlačit. To byla další práce, při níž byly jeho ruce, tlusté, sukovité paže bez jediného chloupku, neohrabané. Kůže na jeho rukou byla zašedlá kouřem milionů ohňů. Zatlačil ze všech sil, vzepřel se i nohama, až se kůže jeho sandálů vmáčkla do skály, z které začaly odlétat spršky úlomků.

Se zadostiučiněním uchopil Vulkán Kovář znovu svou kládu. Ještě jednou se otočil a vzhledl k té části nebe, která byla odsud ještě vidět, k tomu úzkému modrému proužku, a poté šel svou cestou.

Jakmile zatlačil konec kmene do čnějícího komína, dřevo okamžitě vzplálo jasným plamenem. Kláda se změnila v pochodň, sotva ji Kovář vytáhl zpět z temnoty na chladný vzduch. Čerstvá pryskyřice prskala a škvařila se při tom, jak oheň postupoval. Vulkán se potěšeně usmál při pohledu do živého plamene, poté popadl kládu pod paži a rychle se vracel zpět.

V kovárně zažehl připravenou hranici. Nyní musel umístit kovadlinu, místo, na kterém vznikaly zázraky kovářského umění. Bylo třeba ji dobře vypodložit a umístit co nejlépe. A to zabralo čas. Kovář zjistil, že se bude muset vydat dolů ještě jednou, aby měl pro svoji práci dostatek paliva. Jakmile začne, nechť už být od práce vyrušován. Jeho oči pohlédly dolů, kam se měl vydat. Ten pohled jej deprimoval. Ano, bylo by velmi dobré, možná rozhodující pro výsledek jeho práce, kdyby měl pomocníky.

Čím víc na to myslel, tím víc se mu ta myšlenka líbila. Ano, lidská pomoc byla v dané chvíli nutná a byla dána zvláštní povahou téhle práce. Nyní hořel pozemský oheň z pozemského dřeva a stravoval čistý pozemský vzduch, aby jeho esenci propůjčil Dílu. Proti tomu stál nadpozemský kov, který hodlal opracovat. Najedná straně sluje čekala na své opracování hrouda nebeského kovu, velikosti náhrobního kamene. Byla tak těžká, že Kovář ztěžka funěl a hekal, když ji bral do ruky, aby ji důkladně zkontroloval. Pociťoval skrytou energii, skrytou v krystalické struktuře kovu, připravenou aby byla vytvarována jeho uměním. Cítil i jemnou, nadpřirozenou magii, která z kovu vyzařovala - ano, nyní, když jej upustil na zem, ucítil záchvěv vzduchu, který vyrazil jako pěst kolem té hmoty a pak již jen sledoval jak se pád zpomaluje až k lehkému klesání a nakonec se kov zastavil těsně nad zemí. Ano, ten kov sám přináší do tohoto projektu dostatek, možná více než jen to, nadpozemské magie.

Bylo nevyhnutelné využít lidského potu a lidské bolesti. Také katalyzátor lidského strachu by pomohl při zjemňování magické struktury. Dokonce i lidská radost by se dala nějak využít, pokud by se Kovář podařilo nějakými prostředky tento pocit extrahovat.

A když, konečně, bude těch dvanáct čepelí vykováno, ve chvíli, kdy je pozvedne z kovadliny - bude pro jejich zakalení bezpochyby tím nejvhodnějším lidská krev...

Pronikavé tóny píšťalky a ospalého bubnu se na vlahém nočním vánku donesly k Maliným uším dřív, než se těch pár světélek Polomné probilo kmeny stromů. Ten hrůzný zvuk, linoucí se z vesnice, ji utvrzoval v tom, že alespoň část těch hrůzných zpráv, které zaslechla, je pravdivá. Ještě jednou zamumlala svou modlitbu k Ardeňovi a nervózně popotahovala otěžemi jezdouna, na němž obkročmo seděla. Jela na sešlém starém stvoření, nevhodném k rychlé jízdě a už vůbec ne k jízdě v noci. Sotva ta potvora ucítila zatáhnutí za otěže, zpomalila a sklonila se uražená k zemi. Mala vztekla uvažovala o tom, že sleze dolů a vydá se za zvukem bubínku a píšťaly sama. Nyní však již byla blízko svému cíli. Už mohla zaslechnout kdákání slepic ve vesnici, které vycítily její příjezd. Už také viděla skrz stromy první osvětlená okna chalup.

Na hlavní ulici vesnice, užší a kratší než mnohé zapadlé uličky jejího města, sesedla za svitu hvězd, které šedě osvětlovaly štít obrovské hory Ludus, tyčící se o několik kilometrů dál na východě. Podzimní noci byly v těchto výškách stále chladnější, proto měla přes svůj oděv, tkané kalhoty a volnou halenu, které označovaly pracující ženu, přehozenu šálu.

Smuteční hudba vycházela z budovy radnice, kde se scházeli truchlící - hlavně proto, že byla největší v celé vesnici a jako jedna z mála byla nyní osvětlená. Mala uvázala své zvíře k veřejné hrazdě, kde již bylo jezdounů několik. Pomalu, unavená po dlouhé cestě, překonala těch pár kroků k radnici. To, co na ni bylo nejhezčí, byly dlouhé, černé vlnité vlasy. Její obličej byl příliš široký na to, aby mohl být považován za krásný podle měřítek většiny lidí; tělo měla pevné a silné, bující mládím a energií.

Její pružné nohy ji rychle přenesly přes zastíněnou kolonádu radnice, před tím, než si stačila uvědomit, že tu stojí nějaký muž. Byl skryt stínem nedaleko dveří se závěsem, zpoza nějž se linula hudba, šuměly hlasy v pozadí se ozývalo pleskání tančících nohou a odkud také pableskovalo světlo svíček. Mužův vousy porostlý obličej Mala neznala, ale vypadal důležitě. Musí to být někdo z místních starších, pomyslela si.

Jen tak se protáhnout kolem někoho staršího, bez toho, aby mu nebyl věnován alespoň pozdrav, bylo neslušné. Mala se zastavila s jednou nohou ještě stále skrytou ve stínu střechy. "Pane, prosím, můžete mi říci, kde je kovář Jord?" nesnažila se plýtvat slovy a rovnou se zeptala na to, co jí zajímalo nejvíc.

Muž neodpověděl hned. Místo toho se podíval jejím směrem, jako kdyby její otázce nerozuměl či ji neslyšel. Když se obrátil k Male, zjistila, že má tvář pokřivenou velkou bolestí a zármutkem.

Promluvil k němu znovu: "Hledám Jorda, kováře. Máme se - máme se brát."

V jeho tváři se objevilo pochopení. "Jorda? Ještě dýchá, dítě. Ne jako můj syn - ale oba jsou zde."

Mala rozhrnula závěs který tu byl místo dveří a prošla do nejzaldnější místnosti jakou kdy viděla za celých sedmáct let svého života. Zděšeně odhadla, že se dnes v noci na tomto místě sešlo možná více než čtyřicet lidí a ještě je tu dost místa na to, aby se netlačili k prostředku místnosti, kde bylo umístěno pět hrubých már, potažených černým sukem, u nichž v hlavě i v nohou hořely drahé svíce. Na každých mářích ležel mrtvý muž zahalený rituálním oděvem. Na některých tělech byly i přes tento oděv ještě patrné známky násilí.

Blízko nohou prostředních már bylo jediné křeslo.

Seděl v něm Jord. První pohled, který na něj upěla, jí vyrazil dech. Byl to poslední důkaz strašlivé historky, kterou zaslechla doma: pravá ruka jejího snoubence nyní končila několik centimetrů pod ramenem. Pahýl byl pečlivě ošetřen čerstvými, dobře přilnavými obvazy, jen zespodu z něj lehce prosakovala krev. Jordův obličej neuvěřitelně zestárl a objevily se na něm vrásky, takže v Maliných očích vypadal jako jeho otec. V jeho jemných vlasech byl šedý pramen, kterého si dříve nevšimla. Jeho modré oči byly upřeny dolů, bezvýrazně sledující prkennou podlahu a nohy tanečníků, které poskakovaly jeden, dva kroky před ním; na prstenec těch ženských nohou, dívek z vesnice, které tančily kolem már a křesla, pomalu, do rytmu bubínku, dunícího z druhého konce místnosti.

Kolem tančících dívek byli smuteční hosté - ano, skutečně jich mohlo být na čtyřicet - společně lkali, bavili se, šeptali, šprýmovali, pomlouvali, modlili se, jedli a pili, meditovali a chovali se tak, jak se od mužů či žen v jejich postavení čeká. Byl tu i kněz Ardeha, který se dal poznat podle svého bílého roucha, jenž právě utěšoval jakousi starou ženu, která se třásla v hrůze. Většina z přítomných vypadala jako zdejší, což bylo přirozené - zpráva pravila, že všichni ti mrtví byli

odsud, právě tak jako Jord. Mala rozeznala některé tváře z davu, které se zapamatovala při svých předchozích návštěvách u Jorda a jeho přátel. Většina z nich jí však byla neznámá a několik z nich vypadalo příliš cizokrajně a jistě pocházeli zdaleka.

Zůstala stát u vchodu, dívala se mezi rameny a hlavami přítomných, mezerami mezi tančícími těly a poslala Ardneho tichou modlitbu důkůvzdání za Jordův život; avšak nyní, když se modlila, prožívala vlnu úzkosti. Muž, kterého se rozhodla vzít si za manžela se změnil, drasticky a zřetelně, ještě před tím, než si mohla plně vychutnat jeho zdraví, mládí a sílu. Potom, aby se nějak pokusila zahnat tuto myšlenku, vykročila rázně kupředu a snažila se k Jordovi dojít. Ale hradba těl přítomných lidí jí v tom zabránila.

A v té chvíli měla jakýsi pocit něčeho, co sem nepatří - vypadalo to, že je to jen hnutí v její mysli, že prostě jen nebyla zvyklá na dav lidí kolem sebe - když se rozhledla po tvářích lidí kolem, nenašla nic divného, všichni se chovali tak, jako před tím. Ale v té krátké pauzičce se dveřní závěsy za Malou daly do pohybu, posunula je něčí ruka. Uprostřed té záplavy hudby a konverzace nemohla ten jemný pohyb zaslechnout, tím méně upozorovat, ale ucítila závan studeného vzduchu, který sem proklouzl z hor.

Na to spočinula na Malině paži mužská ruka - nevtíravě a pomalu, tak, jako by měla odjakživa právo tam být, jako ruka otce nebo strýčka. Ale nebyl to nikdo z nich. Jeho tvář byla skrytá maskou vyrobenou z něčeho, co vypadalo jako tmavá, vydlabaná kůže. Ta maska Malu na chvíli překvapila, ale opravdu jen na chvíli - už dřív vídávala muže, o svátcích a na pohřbech, kteří nosili podobné masky. Vysvětlovalo se to tím, že by se bez masky mohla znovu rozhořet krvní msta, či se rozbít přátelství, pokud by se zjistilo, že muž na veřejnosti veřejně lká či truchlí za nepřítele, ale někdy i přítele nebo spojence, pokud mu veřejné mínění brání v tom, aby tak činil. Masky dovolovaly nositeli zakrýt svou identitu před těmi, o nichž si nepřál, aby ji zjistili, nebo v případech, kdy chtěl, aby jeho přítomnost zůstala tajemstvím. Maskovaný muž stál poněkud stranou, ale byl vybraně oblečen do jednoduché, ale jistě drahé róby. Mala se domnívala, že je mladý. "Co se stalo, Malo?" Jeho hlas se nesl k jejímu uchu téměř šeptem.

Znal ji, musel tedy být nějakým Jordovým vzdáleným příbuzným. Nebo, pomyslela si Mala při pohledu na krátký meč za jeho opaskem, to mohl být menší lord nebo rytíř, kterému kdysi sloužil Jord jako zbrojník nebo kovář.

Tento maskovaný muž jistě přijel zdaleka a musel právě dorazit, takže nemohl vědět, co se zde přihodilo. Tváří v tvář nevědomosti Mala tápala po slovech, protože nechtěla opakovat příběh tak, jak ho slyšela, ale spíš se pokoušela celou hrůzu nějak rozumně vysvětlit. Bylo ale těžké nalézt jakékoli vysvětlení.

Pokusila se o to: "Oni... všech šest... byli zavoláni bohem, aby vstoupili na horu. Potom..."

"Který bůh je zavolaal?" Tichý hlas nebyl překvapen zmínkou o bozích; pouze chtěl znát více podrobností.

Jeden z mužů, kteří stáli před Malou, a který jí neúmyslně bránil v cestě k Jordovi, se po těch slovech otočil.

"Šli za voláním Vulkána. Vo tom nepochybuje, vašnosti. Bůh sám je vybral. Slyšel jsem ho - tak jako polovic vesnice - víc než polovic. Sám Vulkán v noci sestoupil dolu z hory a jednoho po druhém těch šest 'ménem vyvolal. My vostatní 'sme se třásli pod duchnou, to vám můžu garantovat. Druhé den, když se z nich nikdo nevrátil, jsme se všichni sešli tady na radnici. Ženy nás ponoukaly, abychom šli vizitýrovat. Nakonec 'sme vo-pravdu šli. Můžu taky říct, že to, co 'sme našli, nebylo ke koukání."

"A co by se stalo," zeptal se muž s maskou, "kdyby volání Vulkána neuposlechli?" Světlo v sále bylo příliš jasné, a stíny příliš temné na to, aby byla Mala schopná zjistit, jestli ruce neznámého vypadaly jako ruce poddaného nebo urozeného. Vlasy, vylézající z kápě kabátu, byly tmavé, poněkud zvlněné, ale o jeho původu neprozrazovaly nic. Snad to byla jistá nezařaditelnost jeho vzezření, co Male vnuklo myšlenku, že pochází odjinud: Ani bych se nedivila, kdyby to byl sám Vévoda. Mala nikdy Vévodu neviděla, ale podobně jako tisíce jiných, kteří ho nikdy neviděli, o něm věděla, nebo se domnívala že ví, několik věcí. Jednou z těch věcí bylo, jak se tradovalo, že se občas, tu a tam, zjevuje pro zábavu a špehování mezi svými poddanými. Podle další informací byl ještě relativně mladý a rovněž se tradovalo, že je spíše menšího vzrůstu.

Mala se domnívala, že Jord kdysi pro Vévodu pracoval, a kdyby ne, tak snad některý z mrtvých na márnách. To mohlo vysvětlovat, proč se této noci objevil vévoda tady... říkala si pro sebe, ale také... se vyprávěly příběhy o Vévodově krutosti, ale koneckonců, uklidňovala se, se takové příběhy vyprávěly o každém, kdo měl moc. Nicméně, jestli alespoň něco z toho byla pravda, uvažovala, bylo docela dobře možné, že by se mohl Vévoda Fraktin objevit i v takovém zapadákově.

Vážený občan, který se otočil, když zaslehl rozhovor mezi Malou a maskovaným mužem, marně přemýšlel o tom, kdo se za maskou skrývá. Ten muž nevypadal na to, že by ho příliš zaujalo, nebo snad došlo to, co viděl. Proto odpověděl podle svého přesvědčení a kýval při tom hlavou. "Když bůh zavolá, kdo se mu vopovází postavit? Kdo se vodvází neposlechnout? Jestli vo tom chcete vědět, bude nejlepší, když poprosíte Jorda."

Jord si Malu do této chvíle nevšimnul. Hnědovlasý, obvázaný muž s jedním pahýlem dosud seděl na své židli, kde byl pro rituál umístěn, jako kdyby sám patřil mezi ony mrtvé.

Mala slyšela jednoho místního říkat: "Jeho ruka zůstala někde v horách, ale dostal dobrou vejslužku." Aniž by se pokusila pochopit to, co tím onen muž mínil, drala se Mala svou cestou skrz ta překážející těla k Jordovi. Uvnitř tančícího kroužku klekla na kolena před mužem, kterého si hodlala vzít za manžela, jednou rukou se dotkla jeho kolena a snažila se mu vysvětlit jak je jí líto, co se mu stalo, a že když slyšela tu hroznou novinu, snažila se sem dostat co nejrychleji.

Nejprve Jord vůbec nic neřekl, pouze k Male zvedl zrak a díval se skrz ni jako by byla vzduch. Poté se do jeho tváře začal vracet život a on nakonec promluvil. Později si Mala nebyla schopná vybavit to, co v těch chvíli řekl. Pamatovala si až to, že Jord plakal nad smrtí svých přátel a nad svou vlastní ztrátou a ona plakala s ním. Mezitím zábava volně pokračovala, přerušovaná jen občasnými výkřiky zoufalství, bolesti nebo hrůzy. Když se Mala otočila zpět, mohla ještě zahlédnout mezi namačkanými těly a tanečnicemi siluetu muže s koženou maskou.

"Teď už bude všechno dobré," byla první Jordova slova, která si Mala pamatovala. "Bohové, ale... je tak božské, že tě znovu mohu obejmout." Mala se postavila vedle něj a on ji horečnatě vzal kolem pasu - objetím jednorukého kováře. "Nejsem mrtvý. Jenom se s tím musím vyrovnat. Prostě tady prodám kovárnu a někde jinde si postavím mlýn. A pokud si najmu jednoho, dva pomocníky, můžu dohlížet na mlýn a vystačím i s jednou rukou."

Mala se snažila dát najevo souhlas a pokoušela se mu dodat kuráž. Zavřela oči a snažila se sama sebe přesvědčit, že to tak opravdu bude. Přesvědčovala se, že až se Jord uzdraví, bude opět mladým mužem a získá zpět část své ztracené síly. Být provdána za jednorukého muže koneckonců nebude tak špatné, bude - li při tom alespoň trochu bohatý... Od zástupu se oddělily dvě malé děti, které měl Jord z předchozího manželství, po němž ovdověl. Majetnický sevřely nohy svého otce a pohledy ji od něj odháněly.

Ruce malého Kena si nepřítomně pohrávaly s lemem látky, do níž byl zabalen jakýsi tenký, dlouhý předmět, opřený o Jordovo křeslo. Mala, aniž by o tom nějak hluboce přemýšlela, měla za to, že ten předmět je jakýsi druh pomoci poskytnuté pro toho invalidního muže. Možná podpěra nebo nosítka. Ale když si ten ranec podrobně prohlédla, zjistila, že to není jedno ani druhé. Ostatně nebyl žádný důvod, proč by měly být ať už podpěra nebo nosítka zabaleny. Navíc bylo zřejmé, že Jord ani jedno z toho nepotřeboval.

Jord si všiml, co si Mala tak dlouho prohlíží. "Moje mzda," řekl. Jemně odstranil ruce svého syna z té zabalené věci. "Ještě není tvoje, Kene. Až přijde čas, až přijde čas. A ty se netvař tak nazlobeně, Mariánko." A něžně prstem pohlídl tvář své drobné dcerky. Potom hrábl dovnitř pytle, sevřel něco ve své silné pěsti a zvedl to do vzduchu, zatřásl tím, takže se hrubá látka sesunula a on svíral věc, která byla uvnitř. Lidé se začali otáčet, aby to uviděli. Ocel byla dobrý metr dlouhá, rovná jako šíp s nehlubokými žlábkami po stranách. Obě ostří se spojovala do dokonalého hrotu bez jediné poskvrny či zubu.

"Kdo? Co?..." Hlesla bezmocně Mala.

"Vlastnoruční Vulkánova práce." Jordův hlas byl hrubý a hořký. "Je moje a mého kluka. Je to moje mzda."

Mala se tiše divila. Ve verzi, kterou slyšela doma - samozřejmě že chyběly detaily - nebyla o meči ani zmínka... Jordova mzda? Dokonce i v tom zašlém světě svíci měla ta ocel ušlechtilý nádech. Bystré oči Maly zachytily na ploše čepele jemné rytí, které šlo velmi hluboko do struktury meče a bylo velmi jemné.

Řetěz tanečníků se zastavil. Měli ve tvářích nejrůznější výrazy, ale všichni do jednoho bezhlesně zírali na čepel.

"Moje mzda," řekl Jord znovu hrubým hlasem, který prolétl náhle ztichlým sálem. "To mi řekl Vulkán, když si bral mou ruku." Meč se mu chvěl. "Moji ruku za to. Tak pravil bůh. Říká mu 'Městská Hlídka'." Hořkost v Jordově hlase byla obrovská, ale neosobní. Byl to druh hněvu, který může muž obrátit proti hromu, který mu zničil úrodu. Jeho zesláblá ruka se začala třást, proto meč sklonil a pokusil se ho znovu zahalit, při čemž potřeboval Malinu pomoc.

"Musím sehnat nějakou jemnější látku, která by s ním šla líp dohromady," zamumlal.

Mala nevěděla, co si o tom má myslet, nebo co má říct. Meč ji znál, netušila, jak si má všechno srovnat v hlavě. Mzda? Od Vulkána? Mzda za co? K čemu by bohovi byla pravá ruka nějakého muže? A proč meč? Co si kovář, a vůbec kdokoli, měl s takovou zbraní počít?

Chtěla to s Jordem probrat později podrobně. Teď na to nebyl čas ani vhodné místo. Opět je vtáhl do víru hluk a tanec kolem, ač s menší intenzitou než před tím.

"Malo?" Jordův hlas nyní zněl jinak.

"Ano?"

"Ten tanec brzo skončí. Musím tady zůstat, musím být u zařikávání a hojivejších rituálů. Možná bude pro tebe lepší, když teď půjdeš." Jord se rozložil ve svém křesle a pomalu zavřel oči.

Mala pochopila. Když tato tryzna, spíše podobná masopustní zábavě, až na ty, kterých se opravdu týkala, končila, nastala konečná přestávka. Truchlíci se rozcházeli jednotlivě i v párech, muž se ženou, mladík s dívkou a vycházeli do úrodných polí kolem domů za vesnici, aby tak polehali v párech na zem, která nenesla žádnou úrodu. Smrt byla, pokud ne přímo ztrapněná, tak alespoň negována tímto starým aktem plození nového života. Mala byla dosud neprovdaná, svobodná žena a striktně se držela daných pravidel, proto se k tomuto nočnímu rituálu nepřipojila. A protože se její svatba měla konat už za dva dny, nemělo smysl se spustit s nikým jiným, než se svým snoubencem. A Jord, s obvazem, který stále mokval čerstvou krví, byl právě tak schopný udržet se ve svém křesle.

"Tedy půjdu. Zítřka, Jorde, tě opět uvidím." Řekla. Nyní měla před sebou dlouhou cestu zpět domů do své vesnice nebo zde si musela rychle najít nějaké místo, kde by mohla strávit noc. Nevěřila však Jordovým příbuzným natolik, aby si byla jistá, že je vítána v jejich domovech. Jistě, kromě dvou malých dětí, které sotva poznala. Jak bylo zvykem, domlouvaly se zde snatky staršími z rodů a neexistovalo dlouhé soužití mezi oběma rodinami.

Mala si Jorda zamilovala už při prvním setkání a neměla proti jeho zájmu žádné námitky. Vlastně jí nevadilo ani to zranění. Ale zároveň...

Uprostřed místnosti, u mrtvých a zraněného Jorda, ucítila smrt, utrpení a porážku. Ještě jednou uchopila Jorda za zdravou ruku, odvrátila se od něj a vyšla ven, stejně jako ostatní lidé, kteří tu již neměli co pohledávat. Prošla závěsem ve dveřích spolu s malou skupinkou truchlících. Skupinka se rychle rozpadala a ve chvíli, kdy Mala došla až ke svému zvířeti, byla již sama v temné ulici. Vzala do ruky uzdu a uvolnila ji.

"Ještě není po všem," řekl klidný hlas maskovaného muže vzdáleného od ní na délku paže.

Mala se pomalu otočila. Za ním byly vidět jen svítící hvězdy a měsíc skrytý za hradbou mraků. On byl také sám. Natáhl k Male ruku, jako by si byl jist, že si ona přeje ji uchopit. Kolem ostatních párů vyšli do polí.

Uplynulo devět měsíců, než Mala opět uviděla nositele kožené masky. Bohužel pouze jen ve svých snech. Cestovala se svým manželem Jordem k jinému pohřbu (pohřbu muže, který bezpochyby patřil mezi nejmocnější členy šlechtické družiny, kněze Modrého Chrámu), a byli až u velkého Ardnehova chrámu, téměř dvě stě kilometrů od mlýna a domova, když ta první, nezaměnitelná bolest začala.

Bylo to její první dítě a Mala ty, bolesti přijala s radostí a štěstím. Stěží by pro sebe mohla najít lepší místo, než které se naskytlo. Chrám Ardneha byl, obecně vzato, nejlepší nemocnice na celém kontinentu - a díky tomu, že tato pomoc byla zdarma, byl pro mnohé z lidí také nemocnicí jedinou. Mnoho z Ardnehových kněží a kněžek se zabývalo léčením, chirurgií i rozením dětí. Znali léky, hojivou magii a v některých případech byli dokonce schopni použít oživovací procedury Starého Světa.

Se západem slunce se Maliny bolesti zintenzivnily. V chrámu spustila hudba, oslavující večer, hudba, která se příliš nelišila od té, která se hrála při vesnickém pohřbu osm a půl měsíce před tím. Mohlo to být ono dunění bubnu, které pomáhalo do snu přivolat onen maskovaný obličej. Dunění bubnu, a pak také, ovšem, Malino velké podezření, že otcem jejího prvorozeného nebyl Jord, ale spíše ten muž, jehož obličej nikdy nespátřila bez masky. V posledních několika měsících se pokoušela zjistit co nejvíce o Vévodovi Fraktinovi. Ale kromě starých věcí, jako byla jeho krutost či občasné výlety mezi poddané v masce, se dozvěděla jen o málo víc než věděla předtím.

Té noci ležela ve vypolstrované komnatě jen kousek od chrámu ve tvaru pyramidy, a v pauzách mezi bolestí a mráкотami byla dotazována na své sny. Porodní asistentka, kněžka, která se nyní vyptávala, poslala nejprve Jorda vykonat nějakou práci, a pak s profesionálním zájmem - a také s notnou dávkou laskavosti v hlase - zjišťovala, na co Mala myslela, když přišly první stahy, drogy a některá zařikávání totiž reagovaly s bolestí a proměňovaly je do snů - někdy šťastných, jindy nikoli.

Mala popsala kněžce maskovaného muže tak přesně, jak byla schopná - jeho vzhled, oblečení, vlasy, krátký meč a masku; tohle vše, aniž by se zmínila o tom kdy, kde nebo jak se s ním setkala v reálném životě, pouze dodala: "Myslím, nejsem si jistá proč... Nejsem si jistá, ale myslím si, že to mohl být Vévoda Fraktin. Vládne v kraji, kde žijeme." To byla ta tajná Malina pýcha, pýcha, která se v jejím hlase nemohla skrýt.

"Ach, domnívám se, že v tom případě byl ten sen dobrým znamením," řekla kněžka, ale její hlas nezněl příliš šťastně.

"Nemyslíte si, že to byl Vévoda?" ustrašeně se zeptala Mala.

"Vy o tom víte víc než já, drahoušku. Byl to váš sen. Co já vím, možná to byl i Císař."

"Ach ne, tak nevypadal. Nevysmívejte se mi." Mala se zarazila, její drogami omámená mysl pracovala pomalu. Každý někdy zaslechl o Císaři nějaký vtip, říkadlo či historku; Mala jej, pokud si pamatovala, nikdy nespátřila, ale věděla, že se má za to, že nosí masku klauna. Když ta kněžka domluvila, prolétlo Malinou myslí všechno, co se po městě říkalo, všechny vtipy a drby, které zaslechla, nebo i to, co kdysi zaslechla ve své vesnici. A poté si vzpomněla na klauna se smutným, groteskním obličejem, jenž zakrýval jeho vlastní rysy, a který kdysi zmizel na svých cestách za zábavou a divadlem. Ne snad, že by ji napadlo, že by podobní muži skutečně mohli být císaři. V anekdotách a vtipcích býval císař velice starý muž, který měl poměrně absurdní požadavek, aby byl skutečným vládcem na svém území a požadoval po svých baronech či vévodech, stejně tak jako po králích a královnách poslušnost a daně. V jednom z těch příběhů měl císař rád nesmyslné hádanky. (A co když nebyli vybráni proto, aby následovali Vulkána? ozvalo se náhle v Malině těkající mysli.) Některé historky se staly oblíbené mezi prostým lidem i šlechtou. Dávaly také možnost matkám nelegálních dětí, či dětí, jejichž otec neměl to štěstí, aby se porodu dožil, aby je prohlásily za dítě Císaře.

Mala nepochybovala o tom, že existuje reálný muž, který zplodil její dítě, že chodí po reálném světě a nepotřebuje se skrývat... ne, byla jen omámená, neuvažovala rozumně. Vévoda - nebo kdokoli to byl - byl mladý a určitě nenesl císařskou klaunskou masku.

Přes mluhu halucinací, která zastírala její vědomí, začaly další stahy. Mala zaslechla, jak se Jord vrací. Snad, pomyslela si, je nakonec přece jen otcem tohoto dítěte on. Neviděla Jorda jasně, ale slyšela ho. Slyšela jeho rychlé, těžké kroky, jak se blíží k chrámu a jeho kroky se nesly hrdě, protože se mu podařilo splnit kněžčin úkol. Náhle ucítila, jak jeho obrovská ruka sevřela obě její a uslyšela Jordův starostlivý hlas, jak vypráví kněžce, že jeho první žena zemřela při porodu jejich třetího dítěte. Co by si asi nyní pomyslel, kdyby věděl, že to mohl být Vévoda...

A poté ji ovládl sen, do kterého byly přeměněny poslední bolesti. Byly to křiklavé magické chvalozpěvy přednášené mladými hlasy, hlasy neviditelných bytostí, které maširovaly kolem Maliny postele. Jord, kněžka i všechny další lidské bytosti odešli, avšak Mala na ně neměla čas, protože se v této květnaté zahradě, kde nyní ležela, nacházelo spousta čistých, zajímavých věcí...

Zpěv silil, ale náhle se do něj začaly mísit další hlasy, příliš křiklavé, než aby je mohla jakákoli hudba překrýt. Zněly rozněvaně, jako kdyby jejich spor právě dosahoval vrcholu...

Všude kolem Malý ležely hromady květů, včetně takových, které nikdy nespátřila a ani si je nebyla dříve schopná představit. Ležela na zádech na - co to bylo? postel? máry? stůl? - a kolem ní, za závěsami květů, vztekale debatovali samotní bohové.

Rozuměla právě tolik, aby pochopila, že někteří bohové a bohyně jsou rozladěni a velmi se zlobí na Ardneha za to co udělal ať už to bylo cokoli. Z místa, kde ležela, viděla pouze Ardnehovu hlavu a ramena, ale mohla s jistotou říct, že byl daleko větší, než jakákoli další božstva. Tvář Ardneha, Zabiječe-Démonů, Uzdravovatele a nositele tisíců dalších jmen, byla nelidsky velká a široká a něco z ní donutilo Malu aby přemýšlela o práci ve mlýně, o práci s největším a nejsložitějším strojem, s jakým se kdy seznámila.

Domnívala se, že poznává některé další účastníky debaty. Jistě tu byl Kovář, podle velkého kladiva, které držel v ruce, podle jeho koženého oděvu a konečkonců i křivé nohy. Bála se ho, bála se jeho hněvu i pro to, co udělal Jordovi. Samozřejmě pouze do té míry, do jaké jí to povolovalo otupění drogami. Ostatně, Kovář se na ní ani nedíval, jak byl zaujat hovorem. Argumentace mezi oběma tábory bohů pokračovala, ale vnímání Malý stále sláblo.

Náhle Mala zjistila, že dítě je už na světě, že je to chlapec a už před ní leží čistý a zavinutý do ovinovačky s podvázaným pupíkem. Ardnehovi přívrženci převládli, alespoň na čas. Modrá očka dítěte byla otevřená, jeho malé ručičky tápaly po Malině hrudi. Silueta otce, ukrytá v pozadí se postavila a hrdě řekla: "Můj syn, nepopsaný jako čistý pergamen; budeme mu říkat Perg." Bylo to jedno z jmen, které už předtím Mala s Jordem vybrali a které se objevovalo v

obou jejich rodinách.

"Až nadejde vhodný čas," řekl Ardnehův hlas nyní, přehlušuje všechny ostatní (a tón toho hlasu trochu připomněl Male jejího mrtvého otce), "Až nadejde čas a tvůj prvorozený syn uchopí meč, musíš jej nechat jít."

"Jmenuje se Perg," řekla silueta v pozadí jejího snu. "Je na něm moje pečť a je můj."

Mala se pomalu probudila z omámení a snů, protože jí právě gratulovali k jejímu prvorozenému synovi.

1. KAPITOLA

Jednoho dne, v polovině svého třináctého léta, se Perg vracel se svým starším bratrem Kenem domů z lovu králíků a zjistil, že jejich ves navštívili cizinci. U hrazdy byli jezdouni a jejich výstroj se nepodobala žádné z těch, které znal. O pět let starší Ken se na úzkém břehu řeky zastavil tak nečekaně, že do něj Perg málem vrazil. Zůstali na místě, kde končil divoký les a stezka se stáčela na hliněný úvoz směrem k vesnici. Z tohoto místa byli dobře vidět čtyři cizokrajní jezdouni, dva z nich pokrývalo plechové brnění, podobné zbroji válečné jízdy, a zbylí dva měli krásné, panské postroje. Byli přivázáni k hrazdě před domem Staršiny. Hrazda byla od domku vzdálena na dostřel luku; hlavní ulice Arinu na Aldanu byla delší, než uličky v malých vesnicích bývají, protože vedla podél řeky a fungovala i jako kupecká cesta. "Podívej," řekl mimoděk Perg. "Nevím, kdo mohou být," řekl Ken a kousl se do spodního rtu - to dělával vždy, když byl nervózní. Dnes se mu nedařilo. V toulci už neměl ani jeden šíp a v lovecké torně měl jen jedno, sotva odrostlé mládě. A teď se nečekaně objevili oni bohatí cizáci. Je to nedávno, co po návratu viděli podobně vystrojeného jezdouna, a pak zjistili, že patřil panu Sharfovi, který přišel osobně dohlédnout, jestli se zpráva, kterou dostal - že Ken a Perg pytláci v jeho lesích - zakládá na pravdě. V jeho lesích žila cizokrajná zvířata a exotické stvůry, zřejmě dary od vévody, které měly pro Sharfa větší cenu, než život kteréhokoli z vesničanů, který by si je dovolil zabít. Nakonec sice pan Sharf těm anonymním udáním nevěřil, ale to se mohlo kdykoli změnit.

Perg byl na svůj věk poměrně vysoký, ale s Kenem se měřit nemohl. Ačkoli byl Jordovi, který měl být jeho otcem, trochu podobný, měl také - což bylo malé tajemství jeho matky - některé rysy, které Jordovy být nemohly. Pergův obličej byl zatím dětsky kulatý, jeho tělo ještě bylo tělem dítěte. Oči měl modravě šedé a vlasy rovné a světlé - i když už začínaly tmavnout a bylo zřejmé, že v dospělosti budou tmavě hnědé.

"Není to nikdo ze zdejšího panství," odušil Ken, když pozorně prohlédl všechna čtyři zvířata. Pak jej cosi přinutilo, aby vykročil dopředu na otevřenou silnici vedoucí do vesnice a pokusil se zblízka zjistit, co se děje.

"V každém případě je pan Sharf někde jinde," dodal Perg, "říká se, že vyřizuje nějaké obchody pro vévodu."

Vesničané ostatně nevidali pana Sharfa víckrát než jednou, dvakrát do roka a vévodu mnohdy nespátřili za celý svůj život. Ostatně, tato setkání nebývala vždy příjemná a málokdo je byl ochoten riskovat.

První dům ve vesnici patřil Falknerovi, vydělávači kůží. Falkner neměl rád mlynáře Jorda ani nikoho z jeho rodiny - některé staré spory dokonce málem přerostly v krevní mstu - a Perg jej podezřívával, že je jedním z autorů těch falešných udání Sharfovi. Falkner pracoval v domě za polozavřenými dveřmi, ale když jej chlapci míjeli, vzhledl. Pokud o návštěvě cizinců něco věděl, z jeho výrazu se to přečíst nedalo. Perg odvrátil oči.

Jak se chlapci pomalu blížili k hrazdě, dostávali se do dohledu z domu Staršiny Kyrila. Na strážní před jeho dveřmi stáli dva ozbrojení muži, cizinci. Slabě přezíravým pohledem přejeli dva mladé lovce králíků. Oba byli tvrdí, nebezpečně vyhlížející bojovníci a měli knír. I vlasy si vázali oba stejně. Oba měli kroužkovou zbroj s emblémy v barvách vévody - modré a bílé. Byli si velmi podobní, až na to, že jeden byl hubenější a druhý menší. Kůže jednoho byla černá jako dehet, zatímco druhý byl bílý.

Jak se Perg s Kenem přibližovali, dveře Staršiny se otevřely a ven vyšli tři muži, pohroužení do tichého, důležitého rozhovoru. Jeden z nich byl Kyrii. Druzí dva byli bohatě, cizokrajně oděni a vyzařovala z nich důležitost, jakou ve svém krátkém životě Perg ještě neviděl.

"Ibn Gauthier," Ken to jméno zašeptal velice tiše. Nyní oba bratři kráčeli velmi pomalu a jen zlehka a nenápadně našlapovali na nános letního prachu na cestě, dokud nenechali staršinův dům nějakých dvacet metrů za sebou.

"Vévoduův bratr. Je také hradním majordomem." Majordom bylo pro Perga nové slovo - nikdy jej ještě na vesnici neslyšel a žádný drb jej k jeho uchu nedonesl - ale jestliže zaujalo Kena, zaujalo jej také.

Třetí muž z té skupinky měl bradku šedou téměř tak jako Staršina, a byl oblečený do modrých šatů. "Kouzelník," zašeptal Ken téměř neslyšitelně.

Skutečný kouzelník? přemýšlel Perg. Nebyl si jistý, že by Ken poznal skutečného kouzelníka, i kdyby stál přímo před ním... Co však na Perga udělalo skutečný dojem, bylo chování staršiny Kyrila. Byl tak ponížený a servilní, jako někteří bezzemci a žebráci před ním samotným. Perg si nikdy dřív nevšiml, že by se tak Staršina k někomu choval. Dokonce i pán Sharf, skutečný zdejší vládce, naslouchal staršinovi s respektem a staršina s ním jednal jako s rovným. Dnešní návštěvníci mu naslouchali pozorně - to mohl Perg poznat z jejich tváří, ačkoli nerozuměl hovoru - ale ani koutkem oka nedali najevo respekt.

Staršina se nyní zadíval na chlapce, kteří se pomalu ubírali pryč od jeho domu. Zamračil se, zavolal na Kena jeho jménem a zároveň jej k sobě přizval prudkým mávnutím rukou - byl to rychlejší pohyb, než si Perg kdy připustil, že dokáže stařík vyvinout.

Sotva k němu Ken přiběhl, zíraje v němém úžasu, začal mu Kyrii rozkazovat: "Jdi, vezmi meč, který vždy visí na stěně domu tvého otce a přines ho sem!" Protože Ken s očima vytřeštěnými ještě váhal, stařík zakřičel: "Jdi! Naši hosté čekají!"

Na takový rozkaz mohl jakýkoli mladík z vesnice odpovědět jen jedním způsobem. Ken se prudce otočil a jako střela vyrazil po cestě směrem k mlýnu na konci vesnice. Jeho dlouhé nohy sice nebyly půvabné a ladné, zato velmi rychlé.

Ken se změnil v hranatou kaňku. Perg, kterému bylo přikázáno běžet za ním, zůstal pozadu, protože ze zkušenosti věděl, že ho už nedohoní. Navíc jej velmi zajímalo, co se bude dít dál a nyní o tom marně přemýšlel. Vůbec se nechtěl zúčastnit toho, jak Ken sundává meč jeho otce ze zdi, na níž visel už dlouhá léta, bez toho, aby se nejdřív dovolil...

Ti tři se dívali za Kenem, a Perga, který se už zastavil a nyní je z dálky pozoroval, naprosto ignorovali. Modře oblečený čaroděj - pokud to čaroděj opravdu byl - bleskl pohledem po Pergovi a pak jej znechuceně odvrátil.

Kyrii řekl trochu hlasitěji než před tím: "Takto to bude rychlejší, Vaše Ctihodnosti, než kdybychom do toho mlýna šli všichni." Nervózně se lehce uklonil tomu, koho Ken nazval vévodovým bratrancem. Byl to stnulý pohyb, na nějž nebyly strnulé staršiny klouby zvyklé.

Nyní Perg zaregistroval, že několik vesničanů, mezi nimi i Falkener, vyšlo ze svých domů. Nenápadně se ke staršinovu domu stahovala větší část vesnice. Všichni byli zvědaví na to, co se děje, ale zároveň si nebyli jisti, zda je rozumné se vydat do ulic.

Muž, ke kterému Kyrii promlouval, je ignoroval, jako by to byli vrabci. Stál v postoji, z nějž vyzařovalo, že mu trocha čekání nevadí, a že mu vyhovuje staršinův nápad. Obrátil se ke Kyrilovi: "Říkáš, že muž, kterému ten meč nyní patří, sem přišel před třinácti lety. Odkud přišel?"

"Ach ano, jak říkáte, Vaše Ctihodnosti. Třináct let. V té době koupil mlýn. Jsem si jist, že pro to měl povolení. Přivedl s sebou mladou ženu a děti. Pochází z vesnice v horách." Kyrii ukázal k východu. "Ano pane, odtamtud shora."

Majordom, který měl v úmyslu se ještě na něco zeptat, se na chvíli odmlčel, protože v dále zahlédl vracejícího se Kena. Ken nesl neobvykle zabalený a převázaný meč v drapérii, v níž obvykle visíval na stěně hlavní místnosti v domě. Ken nyní kráčel, nespíchal, a nevracel se zpět sám. Doprovázel jej Jord, široký obrys svého štíhlého syna. Jord šel klidně a byl úplným opakem zakopávajícího mladíka, který vždy udělal dva kroky za jeho jeden.

Jordův oděv byl zaprášený, jak bývá zvykem u někoho, kdo udržuje v chodu obrovská soukolí stroje mlýna. Blýskl pohledem na Perga - Perg však v tom pohledu žádné poselství nenašel - a pak se pohledem obrátil k návštěvníkům.

Zdálo se, že Jord přichází neochotně, dosud však kráčel rozhodně. V poslední chvíli položil Kenovi ruku kolem ramen, odsunul jej do pozadí a předstoupil před toho důležitého muže.

Jord se, jak vyžadovala zdvořilost, návštěvníkům poklonil. Ale byl to Staršina, kdo promluvil první. "Kde je pan Sharf? Je to on, komu se naše vesnice musí zodpovídat, ať jde o cokoli, když sem přijdou jiní, vysoce urození a -"

Ten, kdo byl nazván majordomem, jej chladnokrevně zarazil. "Pan Sharf je nyní zaneprázdněn, rabe. Tvá loajalita k pánovi je v pořádku, ale nyní není na místě." obrátil se k Jordovi. "Pán Sharf, jak je vám jistě známo, je vazal mého bratrance vévody. A je to právě vévoda Fraktin, který chce vidět meč, který visí na tvé stěně."

Nezdálo se, že je Jord náhlým vévodovým zájmem překvapen. "Bylo mi nařízený, Vaše Ctihodnosti, abych ten meč chránil u sebe, než ho budu moci dát mému nejstaršímu synovi."

"Ach, nařízeno, a kdo ti to nařídil?" "Vulkán, Vaše Ctihodnosti." Ta slova byla vyřčena klidně a hrdě, prostě a směle. Jordova klidná sebejistota překvapila oba urozené muže.

Majordom se odmlčel; netušil co říci na tuhle drzost. Zatím se snažil vypadat zdvořile a uchovat zdání, že se ho slova nějakého mlýnáře odnikud nedotkla. Ibn Gauthier nyní napřáhl svoji dlaň, kterou kolem zápěstí obepínal zdobený rukáv, směrem ke Kenovi. Mladík stál v pozadí, kam byl poslán svým otcem a dosud držel zabalenou čepel.

Majordom si povzdych: "Prohlédneme si ten meč." Ken nerozhodně bleskl pohledem směrem ke svému otci. Aby mohl poslechnout a sundat z meče krásně utkanou pochvu musel nejprve dostat povolení od něj. Pak jej nerozhodně odkryl. Majordom zůstal chvíli němě zírat, potom lusknul prsty a zakřičel: "Dej ho sem!"

To, co se v ten moment dělo, zůstane navždy v Pergových zlých snech. Každá chvílka se mu vrývala do paměti jako poslední chvíle jeho dětství; náhle mu cosi blesklo hlavou: jak je možné, že má pocit, jako by vzduchem létaly šípy? Staršina Kyrii se zhroutil k zemi a ze zad mu čněl opeřený konec šípů. V témže okamžiku spadl se šípů a v zádech a žebrech i jeden z ozbrojených strážců.

Meč se sotva ocelově zableskl, zpoloviny vytažen z pochvy. Druhý strážce byl zasažen do stehna. Podařilo se mu sice ještě vytrhnout šíp z rány, ale víc dělat nemohl. Čaroděj spadl k zemi o chvíli později a jeho roba se kolem něj stočila jako modrý stan. Majordom, nezraněn, běhal kolem, mával svým krátkým mečem a v obličejí byl smrtelně bledý.

Po pravé straně Perga přelétla sprška šípů, z křoví a stromů nejbližší náměstíčku. Ti, kteří číhali v záloze, ať už to byl kdokoli, byli schopní zasáhnout šípem kohokoli, aniž by sami byli zranitelní. Další se pak skrývali u břehu a pobíhali kolem domů.

Půl tuctu vyjících, zbraněmi mávajících mužů běželo k průčelí Staršino domu, kde popadaly oběti jejich salvy. Dvě válečná zvířata vyskočila ze svého úkrytu za útočícími muži, ale rychle je předběhla. Jedno mělo přes tělo oranžové pruhy a druhé bylo strakaté, a obě jejich těla, stejně jako těla mužů, byla pokryta kroužkovým brněním. Obě byla krásná a ladná jako kočky, z nichž byla zřejmě vyšlechtěna.

Perg nikdy před tím válečná zvířata neviděl, ale okamžitě je poznal podle popisu z příběhů, které před tím slyšel. Viděl, jak byl jeho otec sražen tou oranžově žíhanou šelmou k zemi, když se kolem něj řítila, sotva stačil výkřikem varovat svého staršího syna.

Skutečným cílem šelem byl majordom, a ony po něm skočily, ačkoli to vypadalo, že jej nechtějí zabít; musely být pro svůj úkol velmi dobře vycvičeny. Držely majordoma na zemi u průčelí Staršino domu, nenapadaly ho, pouze vrčely a uhýbaly před svištěcí čepelí jeho krátkého meče. Když se pokusil dosáhnout na otěže svého jezdouna, zahnal je zpět. Všichni čtyři jezdouni začali kopat, vyhazovat a ržát.

Ken, v první linii, se obrátil k útěku. Potom uviděl, jak jeho otec padl a otočil se zpět. S bledou tváří stál rozkročen nad otcem, nemotorně držel v rukou odhalený meč s ostřím nad otcem, jako by jej tím chtěl chránit.

Perg, jenž se po pár krocích k domovu zarazil, uviděl svého otce na zemi a bratra nad ním. Zastavil se. Třesoucími prsty

vytáhl předposlední šíp, malý lovecký šíp na králíky, který měl ve svém toulci. Luk držel v levé ruce. Jeho mysl byla úplně prázdná. Pochopil, že ten muž, který před jeho očima padl s šípem v noze, nyní umírá, zasažený jedem. A teď se ti ozbrojení muži, bandité nebo kdo byli zač, sevřeli v půlkruhu kolem bezmocného majordoma a křičeli na něj, ať odhodí meč a vzdá se.

Ale jeden z řady útočníků se odvrátil od svého hlavního úkolu a začal se zajímat o křupana, který drží v ruce meč.

Bandita se uškříbl, pravděpodobně když uviděl, jak nemožně drží Ken meč v ruce. S úsměvem na tváři si připravil kopí a chystal se zaútočit.

V té chvíli vypadl Pergovi z chvějících se rukou šíp, kolena se mu roztrásla a on začal šátrat pravou rukou po zemi, aby šíp opět nalezl. Jeho oči se nedokázaly odtrhnout od toho, co se dělo s jeho bratrem -

Vzduch náhle prořízlo zasténání, jakýsi nelidský zvuk, možná ani ne od živé bytosti. Ten zvuk stoupal do jakéhosi hašteřivého, strašidelného skřeku.

Perg odušil, že zvuk vychází z meče, který drží jeho bratr v rukou. Così podivného se také objevilo ve vzduchu kolem ostří. Nevypadalo to, jako kdyby se z čepele kouřilo, spíše jako by vzduch kolem ostří začal hořet a čepel naopak nasávala kouř do sebe.

Kopí udeřilo. Zvuk se proměnil v kvíl, když narazilo na parírující meč. Perg viděl rotující hlavici kopí ve vzduchu a za ní i nádherně zdobenou rukojeť. A ještě před tím, než odražené kopí kleslo k zemi, meč Městská Hlídka při návratu z krytu zespoda prorazil hrudní pancíř útočníka a vnořil se mu do břicha, přičemž drtil tvrdou ocel jako náruč květů. Ještě v tom samém oblouku vylétl meč z mužových vnitřností, zadržel levou útočnickou ruku s dýkou a trhl za ní, takže se nájezdník jako taneční mistr odvalil v piruetě za Kena, kde padl do prachu.

Nyní Perg uchopil tápajícími prsty spadlý šíp a zvedl jej. Zdálo se mu, že se jeho ruce pohybují strašlivě pomalu.

Městská Hlídka se půlobratem vrátil zpět do střehu. Zvuk, který z něj vycházel, se snížil k tónu vrncí trubky. Kenova tvář byla vystrašená, a on sám užasle hleděl na čepel, jenž vypadala, že vyrůstá z jeho ruky, jako by ji nikdy před tím neviděl. Ruce se mu chvěly, jako kdyby v nich držel něco, co nemůže úplně kontrolovat, co však zároveň nemohl ani odhodit ani pustit.

Jeden z nájezdníků, který musel být krotitelem válečných šelem, udělal gesto směrem ke Kenovi. Jedno ze zvířat, to s oranžovými pruhy, se otočilo a skočilo. V té chvíli vypustil Perg svůj šíp. Ještě se však nenaučil způsobu boje s těmito zvířaty, a tak ona pádící, zuřivá zrůda zmizela velmi rychle z dráhy letícího šípu. Pergův šíp prolétl mezi dvěma bandity a trefil bojujícího majordoma přímo do hrdla. Bez jakéhokoli výkřiku odhodil vévodův bratranec meč a padl k zemi.

Meč v Kenových rukou zavřiskal nadšením, byl to tentýž zvuk, jako když se na pile řežou dlouhé, těžké klády. Potom znovu vytvořil ten sotva viditelný oblouk a střetl se se skákajícím zvířetem. Tlama oranžové zrůdy se oddělila od těla a v oblouku spadla dolů v jemné krvavé mlze. Stejný úder vjel i do obrněného trupu zvířete, které bylo těžší než kterýkoli člověk. Spadlo stejně jako když se chytil zajíc do Pergova loveckého oka: na záda, s drápy a tlapami ve vzduchu.

Kena obstoupili tři muži. Perg sice měl neustále prst na těživě luku, ale bál se vystřelit, aby nezasáhl bratra uprostřed nich. Uviděl, jak proti jeho bratrovi vylétla čepel meče, ale Ken nezakolísal. Jeho oči byly divoce rozšířené a jeho tvář nesla známky hrůzy a strachu. Městská Hlídka kroužil kolem Kena v děsivé rychlosti a nutil ho uhýbat se mu, takže byl neustále v pohybu. Nakonec ho donutil postavit se do střehu s jednou vykročenou nohou a připravit se k útoku.

Řev, ozývající se z čepele, byl stále hlasitější. Kroužení meče bylo příliš rychlé na to, aby je Perg mohl sledovat. Pouze uviděl, jak se jeden z útočníků potácí z místa boje pryč, jak se snaží získat zpět ztracenou rovnováhu a jak poté s klením padá na zed' domu, pod níž nakonec zůstává ležet. Zaslechl, jak jiný z těch mužů vykřikuje a nakonec chrčí a prosí o milost a pomoc. Nevšiml si, že by některé z válečných zvířat skočilo na Kena, ale všiml si, jak se rychle vrací zpět k řece, sklesle a velmi rychle. Bylo slyšet jeho lítostivé řvání. Nechávalo za sebou krvácející stopu. A nakonec uviděl, jak dva už odzbrojení vetřelci utíkají z vesnice pryč, každý svou vlastní cestou. Pergovi se podařilo zahlédnout oči jednoho z nich, vystrašené a široce rozevřené, ve který se dalo snadno přechíst horečnaté přemýšlení o tom, je - li létání skutečně tak velký problém.

Další vetřelci stále ještě leželi na ulici - čtyři, pět... zdálo se nemožné, spočítat je přesně.

Perg se rozhlížel po ulicích nahoru a dolů, podíval se na západ i na východ. Jediní, kdo dosud stáli, byl on a jeho bratr. Jemný, vlahý letní větřík si pohrával prachem z cesty. Dlouho se nic jiného nehýbalo. Potom začaly klesat chvějící se Kenovy paže a s nimi i meč. Strojové kvíčení meče se pomalu vytrácelo do nastalého ticha a kouř vycházející z kovu se pomalu rozpíval.

Špička meče se dotkla země. O chvíli později už ležela zbraň na zemi naprosto netečně bez dotyku Kenových odpočívajících prstů a ještě o něco později se Ken posadil do prachu. Teprve nyní si mohl Perg všimnout, že bratrovou doma tkanou košili prosakuje krev.

Mechanicky zasunul svůj poslední, nepoužitý šíp, do toulce a přispěchal za svým bratrem. Před Kenem ležel nehybně a tiše Jord; jeho hlava byla těžce poraněna drápem bojového zvířete. Pergovo vědomí se zdráhalo přijmout to, co měl před očima.

Otec ležící na zemi a opodál kouzelník, který se před bojem ukryl do svého modrého stanu, zdánlivě nezraněn, jenž držel v každé ruce nějaké malé a bezpochyby kouzelné věci. Jeho ruce putovaly podél těla a tápaly ve vzduchu.

Perg se naklonil nad svého bratra a dotkl se ho - nevěděl, co má dělat jiného. Bezmocně se díval na to, jak se zpod roztrhaných Kenových šatů valí krev. Bylo vidět, že jej meče útočníků zasáhly, a to nejednou. Kenova lovecká košile byla nyní k nepotřebě.

"Pergu," Kenův hlas byl tichý, ustrašený a zněl jakoby z velké dálky. "Já jsem zraněný."

"Otče!" vykřikl Perg s prosbou o pomoc. Zdálo se mu nemožné, aby jeho otec nereagoval, nevyskočil, nepodal mu ruku a neřekl, co má dělat. Možná by měl běžet domů a zavolat na pomoc matku a sestru. Ale nemohl tak snadno opustit Kena, jehož ruka hledala Pergovu paži.

Přímo před Kenem, téměř na dotek vzdálen, se krčil bandita, jako by chtěl vzdát nepříteli hold. Strážce mu usekl část obličej a to, co mu zbylo, svíral ve svých rukou jako dar. Nemělo cenu dívat se kolem, obraz to byl stále stejný a odporný.

Meč sám nyní ležel v prachu cesty a nevypadal nebezpečněji než nějaký kus dřeva, kdyby ovšem neměl po celé délce čepele zaprášené, krvavé fleky.

Perg neartikulovaně vykřikl svou prosbu o pomoc komukoli, ať je kdekoli. Cítil, že Kenův život mizí stejně rychle jako protéká voda mezi prsty. Někde v dálce lkaly ženy.

Někdo se pomalým krokem dostal do Pergova pohledu. Byl to Falkener. "Zastřelil jsi majordoma," řekl ten vydělávač kůží, "viděl jsem tě."

"Cože?" Perg hodnou chvíli nemohl pochopit, o čem ten muž mluví. Kouzelník, který se skláněl nad tělem Ibn Gauthiera a působil stařeckým dojmem, jako kdyby měl strach nebo byl velmi oslaben (přestože měl šedou bradu, předtím nevypadal příliš staře) se otočil a kráčel k Pergovi. Nyní odložil ony magické předměty, ať už to bylo co chtělo a s nepřírozeným klidem přiložil ruce na Jordovu zakrvácenou hlavu, potom se otočil a totéž učinil u Staršiny Kyrila a Kena. Jednal, jako by nebyl pánem své vůle.

Křičící ženské hlasy se nyní ozývaly blíž a byli už i slyšet jejich běžící kroky. Perga nikdy před tím nenapadlo, že by jeho matka někdy mohla běžet tak rychle. Ona i Marian, obě zaprášené z práce v mlýně, se k nim přihnaly, sklonily se nad muži a začaly přezkoumávat ty hrozné rány.

"Zastřelil jsi majordoma," řekl opět Falkener Pergovi. Tuto druhou připomínku zaslechl čaroděj a uvědomil si smysl slov, která se k němu donesla. Vzal z Pergova toulce poslední šíp a odnesl jej porovnat s tím, který dosud vězel v hrdle vévodova bratrance.

V ulicích se začali objevovat ostatní vesničané, a nakonec se shromáždili kolem padlých. Nejprve vycházeli jako předtím, po jednom, potom po dvou a nakonec po třech. Někteří z nich přispěchali z práce na polích kolem vesnice ještě s nástroji. Staršina byl mrtvý, vesnice ztratila vůdce. Začínal narůstat zmatek. Mluvil se i o odpovědi útokem, a pronásledování útočníků kamkoli šli, o válce, nájezdech, povstání a odplatě.

"Pokoušeli se unést majordoma, 'sem je viděl a slyšel!"

"Koho? Koho chtěli unést?"

"Kyrii je taky mrtvý. A Jord taky."

"Ale srazil na zem šíp tady kluka."

"Koho, jeho vlastního fotra? Žvaníš hlouposti!"

"... no..."

"... to 'sou všechno nesmysly. Takovou spoušť, jako je tady, musela udělat nejmíň kavalérie."

"... nejní pochyb, že je to jeho šíp. Nejní to dávno, co jeho volšový ruce trefily moje vlnoběny..."

Mala a Mariana trhaly na kusy Kenovu košili a pokoušely se ovázat mu rány. Bylo to skoro beznadějné. Kenovy oči byly přivřené a byl vidět jen úzký pás jeho bělma. Mala se vydala k Jordovu nehybnému tělu a pokoušela se ho nějak probudit k životu, překřičet jakkoli ten okolní šum. "Manželi, tvůj nejstarší syn umírá, ach, manželi... Jorde... Ardehu! To je tvá práce?"

Sousedova žena přiběhla k Male a pokoušela se jí pomoci. Z několika hadrů srolovaly Jordovi pod hlavu polštář, jako kdyby mu to mohlo nějak pomoci.

Perg se od nich odvrátil a tupě zíral na meč, aby se alespoň na chvíli mohl dívat na něco méně bolestivého. Hlavou se mu neustále honily různé myšlenky, ale on nebyl s to uchopit ani jedinou z nich. Pouze se díval na meč. Pouze se díval

-

Uvědomil si, že jeho matka horečnatě svírá jeho paži, třese jím, jako by byla v šoku. Mluvila k němu silným, hlubokým hlasem. "Synku, poslouvej mě. Musíš běžet pryč. Utíkej co ti nohy stačí, rychle a daleko, a nikomu neříkej o tom, kam jdeš. Zůstaň někde daleko a nikomu neříkej své jméno a poslouvej zprávy o tom, co se tady událo. Nepomysli na návrat dřív, dokud si nebudeš jist, že už ti nehrozí nebezpečí, není sporu o tom, že v hrdle vévodova bratrance je skutečně tvůj šíp, a kdyby tě vévoda dostal do rukou, mohl by ti nechat vydlobnout oči nebo ještě něco horšího."

"Ale..." Pergova mysl se chtěla bouřit, Perg chtěl vykřiknout, že je to nesmysl, že svět přece nemůže být tak šílený.

Jeho tělo však vědělo lépe, co je třeba, a proto už vstal. Tmavé oči jeho matky jej pozorovaly. Jeho sestra Mariana k němu vzhledla, čímž na chvíli odvrátila své plačící a vystrašené, nechápavé oči od Kenovy nehybné tváře. Všude kolem bylo plno vesničanů, kteří se hádali, dohadovali a vládl ještě větší zmatek než kdykoli předtím. Nejvíce nade všemi panoval Falkenerův chraplavý bas a také čarodějův cizí přízvuk.

Náhle Perg pocítil, že už musí něco udělat. Najednou se viděl pohledem zvenčí, jak běží k meči a zvedá jej z místa, kam ho odhodil Ken. Jak bere ze země pokrývku a balí do ní čepel.

Očividně jedině, kdo si na ulici všiml, že se něco děje, byla jeho matka a sestra. Mala plakala a souhlasně kývla.

Mariana mu šeptem přikázala: "Di až tam, kde je náš dům, a pak začni pelášit. 'Di a všechno bude dobře!"

Perg k nim poslal šeptem pár slov, už si pak zpětně nikdy nedokázal vybavit, co v nich bylo. Každý ve vesnici věděl, co vévoda Fraktin dělá těm, kteří měli tu smůlu, že zranili někoho z jeho lidí, i když to byla pouhá nehoda. Perg pokračoval v klidné chůzi po důvěrně známé ulici, která pro něj už nikdy nemohla být tou samou starou ulicí, jakou znal, a v rukou nesl něco, o čem doufal, že to vypadá jenom jako nenápadný balík. Kráčel, aniž by se otáčel zpět. V každém případě za ním nikdo nevykřikl.

Místo toho, aby začal u mlýna utíkat, otočil se zpět. Praktičtější část jeho já ho upozornila, že pokud bude muset běžet dlouho, bude potřebovat nějaké jídlo. Ve špižirně si vzal kus sušeného masa, sušeného ovoce a malý bochník chleba. Výměnou tu vyprázdnil svou loveckou mošnu z ranního lovu na králíky. Vzal si také pár šípů, které ležely vedle jeho postele.

O několik okamžiků později Perg mlýn opustil, tentokrát zadním vchodem. Ten byl na východní, návětrné straně stavení - mezi ním a vesnicí nyní stál mlýn. Z cesty, která vedla kolem mlýnského kola, pokračoval dál po zalesněném břehu řeky, pryč z vesnice. Na prvních pár metrech nepotkal vůbec nikoho - rybáře a hrající si děti odsud odlákal hluk z vesnice a zvědavost.

Teprve nyní se dal Perg do běhu. Ale sotva se rozběhl, pocítil náhle takový strach z pronásledování, že okamžitě zpomalil a zaposlouchal se do zvuků za sebou. Neslyšel však žádný dusot nohou, žádný křik, který by jej provázel. Sledoval dál důvěrně známou stezku asi půl kilometru, když uviděl mrtvé tělo onoho strakatého válečného zvířete. Bylo vidět, že se pokoušelo v posledním tažení skrýt do houští, ale zachytilo se za chlupy v trní houštiny. Kolem byly zbytky jeho kroužkového brnění. Mark se na chvíli zastavil a tiše se díval. To zvíře byla samice... nebo bývala, před tím bojem. Nyní... Jak se té zrůdě podařilo dostat až sem? Vypadalo to jako boží varování.

2. KAPITOLA

Z místa, kde narazil na mrtvou šelmu, kráčel Perg stále proti proudu ještě hodinu, aniž by někoho potkal. Zastavil se až ve chvíli, kdy si uvědomil, že to, co mu zaschlo na šatech a rukou, je krev. Zastavil se, aby to označení ze sebe smyl. Mytí však nemělo velký úspěch, protože zaschlá bratrova krev, kterou měl na košili, nepustila pouhým drhnutím a proplachováním vodou. Naopak z meče stekly zaschlá krev a prach velmi snadno. Pod nimi zůstávala jen lesklá ocel, jako by nikdy nebyla použita. Nezanedala na ní stopy ani roztržštěná kroužková brnění ani roztržštěné štíty.

Jistě, Perg po celý život věděl, že meč, zvaný Městská Hlídka, vykoval sám Vulkán. Věděl to, ale teprve nyní začal chápat, co to vlastně znamená. Ale i takový meč pravděpodobně jednou zreziví...

Oblékl se do ještě mokřích šatů a spěchal dál. Nevytyčil si žádný cíl. Cestu znal velmi důvěrně, a tak kráčel mechanicky, aniž by zakopl. Vzdálenost mezi ním a jeho domovem stále vzrůstala, a protože místa kudy šel znal ze svých loveckých toulek a z rybaření, byl schopen toto své tempo udržet třeba i potmě. Občas se svažil ve vodě a chvíli si odpočinul na hladině. Často také měnil oba břehy řeky - pokud by vévoda použil k jeho vypátrání nějaká stopovací zvířata, mohlo by mu to pomoci...

Cítil se být pronásledován, a proto ustavičně naslouchal. Když se však snažil představit jakou podobu by oni pronásledovatelé měli mít, jediné, co si dokázal vybavit, byla domobrana, jejímž členem byl na jejich vesnici i Ken, a jejichž pravidelných cvičení se účastnil. Nebyl to příliš hrůzostrašný obraz. Ale ve skutečnosti by to tak nevypadalo. Pronásledovat ho mohly šelmy vycvičené ke stopování, vzdušní špehové, vojáci či dokonce válečná zvířata... Perg si znovu živě vybavil vzpomínku na tu kočku podobnou stvůru, která se i s vyhrzélými střevy snažila odplazit do úkrytu... Jeho mysl se také nedokázala oprostit od břemene které nesl pod pravou paží, od onoho balíku čerstvě potřísněného krví. Jméno Městská Hlídka mu dali bohové a my je musíme používat, ať se nám to líbí nebo ne -byť město ve skutečnosti ohlídat nedokázalo. Nemusel, protože nebylo napadeno město, ale pouze jeho návštěvníci. (Až nyní Perg užasl, co vlastně majordom může být zač.)

Perg předpokládal, že těmi útočníky byli bandité, kteří chtěli majordoma unést, ať už kvůli výkupnému nebo výpalnému - každý věděl, že se čas od času takové věci bohatým stávají. Jistě, zpravidla zas ne tak bohatým, jako je vévodova rodina. Ale možná, že bandité netušili, kdo je jejich zamýšlená oběť a pouze odhadli, že musí být bohatá.

Ona oběť navštívila vesnici především kvůli meči; to bylo to, co chtěl majordom vidět a držet v ruce, a co by si pravděpodobně odnesl, pokud by ovšem mohl. Pokud měl...

Smrt Jorda a Kyryla byla pravděpodobně pouze nehoda, prostě jen stáli banditům v cestě. A na Kena zaútočili pouze proto, že držel v ruce meč a nemohl se ho vzdát. Perg se snažil zadržet slzy které se mu draly do očí a vybavil si vzpomínku, v níž viděl, jak se Ken snaží meč zahodit, ale jako kdyby nemohl. Meč zvítězil, a jak se zdálo, neměl Ken žádnou šanci se vzeptit.

Vypadalo to, že pokud by se do toho meč nevložil, mohli Pergův bratr a otec zůstat naživu. A Staršina Kyrii také. Naživu by pravděpodobně byl i vévodův bratranec a těšil by se královské péči únosců, kteří by jej pustili domů hned, jakmile by bylo zaplacen výkupné - nebo, což je ještě pravděpodobnější, by jej s mnoha omluvami propustili ve chvíli, kdy by zjistili, kým je. Ano, je pravda, že meč dokázal odrazit válečná zvířata a bandity. Ale dovolil také zničení města a jeho obyvatel, ačkoli podle jeho názvu by je spíše měl zachránit...

Jako vrchol všeho neštěstí, které způsobil, byl onen meč ještě zatraceně nepříjemným břemenem. Čím déle tu zbraň musel nést, tím obtížnější mu to připadalo. Neustále se pokoušel nalézt vhodný způsob, jak jej při chůzi držet. Ale konečkonců si tak jeho mysl možná jen hle-

dala únik od přemýšlení o těžkostech mnohem horších a složitějších.

Poté, co jej umyl, pokoušel se chvíli nést meč nezabalený, ale to se ukázalo být příliš nepohodlným. Jediný, alespoň částečně pohodlný způsob, jak nést nezabalený meč, bylo nést jej v ruce, jako kdyby byl člověk připraven k boji - hlavně proto, že byl tak ostře nabroušen. Nebyl sice připraven k boji a dokonce ani nebyl ochoten být na něco takového připraven kdykoli, ale to by mu nevadilo. Vadilo mu, že jej z té váhy za chvíli rozbolelo zápěstí a prsty.

Pečlivě si vyzkoušel, že břit meče je skutečně mnohem ostřejší, než jakýkoli jiný, který v životě viděl - dokonce i než ostří břitvy či nože. Kdyby si jej zastrčil za opasek, brzy by mu jeho kalhoty daly vale a skončily by kolem kotníků. A k poněkud nepochopitelnému Pergovu zklamání se meč neměl ani k tomu, aby zrezivěl -to jednoznačně dokázalo ono neustálé noření do vody. Ta dokonalá ocel okamžitě vyschla a odpudila vodu, a když se jí dotkl prsty, cítil na nich slabý olejový zápach. Se směsicí zoufalství a obdivu zíral na nekonečně složitou rytinu, u níž se zdálo, že vede velmi hluboko do masy kovu a přesto je tak jemná, jako by byla jen na povrchu.

Před tím, než se příliš vzdálil od místa očisty, zabalil meč do ještě vlhké látky, a tu omotal motouzem tak, že si vyrobil jednoduché držátko. Byl z toho zoufalý a přendával si neforemné zavazadlo sem a tam. Pokud jej nesl v ruce, narážel mu

meč do stehna, pokud jej nesl na zádech, bál se, že ho pořeže, přestože ostří kryl pruh látky a jeho záda košile. Samozřejmě, že takhle by navíc nebyl schopen v případě potřeby meč včas vytáhnout; to ho však trápilo pramálo. Ve skutečnosti to neměl chuť v žádném případě vyzkoušet.

Perg se snažil zahnat vzpomínku na to, jak Ken meč používal - či spíše, jak meč používal Kena, který byl, co se týká boje s takovou zbraní, stejně nepopsaný list jako Perg. Jako člen domobrany byl Ken schopen bojovat s lehkou pěchotní zbraní, jako je kopí nebo oštěp. Meče, a to i docela obyčejné meče, ne tak skvělé, jaký byl tento, patřily do rukou lidem, kteří bydleli na zámcích a v hradech.

A teď tohle... tenhle meč byl jistě dán Pergovu otci záměrně. A byl mu dán bytostí, která byla na daleko vyšším stupni, než obyčejný lidský pán.

Bohové a bohyně byli... dobrá, čím vlastně byli? Teprve teď Perga napadlo, že on sám se z žádnou takovou bytostí nepotkal a ani neznal nikoho, kdo by to tvrdil. Jen jeho otec.

A když si teď zpětně vzpomínal, nemohl si ani vybavit nikoho, kdo by Jordovi jeho poklad záviděl, vezmeme - li v potaz cenu, kterou za něj musel zaplatit.

Tohle všechno prolétalo Pergovi hlavou jak tak krácel po břehu říčky a jak se tak každou chvíli zastavoval, aby se zaposlouchal do zvuků za ním, aby zjistil, nejsou - li mu pronásledovatelé v patách. Od chvíle, kdy začal Perg chápat co je to meč, a způsob, jakým jej jeho otec získal, stal se pro něj prostě jedním z životních faktů. Nikdy až dodnes nespátřil na vlastní oči co tento zázrak a ono tajemství ve skutečnosti znamená. Vždy až do dneška ten meč prostě jen visel u nich doma na zdi, jako například svícen nebo džbán, na které si všichni v domě natolik zvykli, že už by je nikdy nesundali, protože na ně zapomněli. Když je někdo navštívil a zeptal se na meč, dostalo se mu pravdivého příběhu a návštěvník, byť mu mnohdy příliš nevěřil, onen příběh prostě předal dál. Perg si byl téměř jist, že mu dodneska vlastně nevěřil nikdo.

A Vulkán řekl, že ten meč bude nazýván Hlídka... pomyslel Perg opět na záchranu města a opět musel bojovat se slzami, které se mu draly do očí. Opět se mu, jako v nějakém hrůzném snu nebo příběhu, meč připomněl. Nedal se jen tak vypudit z mysli. Nyní byl na řadě on, jako jediný dědic, jako pokračovatel rodu, když byl Ken mrtev... věděl, že Ken zemřel. Meč byl nyní Perga a Perg s ním musel utíkat a zbavit tak tohoto břímě alespoň svou sestru a matku.

Perg se záměrně nezabýval myšlenkami o tom, jakým směrem se vydat.

Oči se mu zalily slzami. Navíc se začalo stmívat a hlavu mu zatemňoval smutek a únava, která začala bránit nohám v dalším pohybu.

Perg se proto zastavil na malé mýtině pár kroků od cestičky na břehu řeky. Zde hltavě snědl většinu jídla, které nesl s sebou, a potom sešel dolů, aby se napil vody z dravého potůčku. Šel chvíli po břehu, aby se vyhnul peřejím, což jej ještě víc unavilo. Privlekl se zpět na mýtinu. Byl příliš unaven na to, aby šel okamžitě dál. Potřeboval si alespoň na malou chvíli oddychnout...

Perga probudily pablesky světla mezi lístky stromů. První sluneční paprsky ho bodaly do obličeje. Najednou začal volat Kenovo jméno a rozhlížet se kolem po svém bratrově, protože měl v polospánku pocit, že jsou spolu na nějakém lovu nebo na rybářské výpravě. Ale krutá skutečnost se mu zjevila ve stejné chvíli, kdy jeho zrak padl na zabalený meč. Vyskočil a zaposlouchal se kolem do ptačího zpěvu. Kromě něj z okolí slyšel jen tiché hučení peřejí. Zatím nezaregistroval žádné známky pronásledování.

Perg jedl poslední drobky od večere a zhluboka se napil z potoka. Zaváhal, než se zase vydal dál, a aniž by vlastně věděl proč, začal rozbíjet čepel meče. Nějaká část jeho vědomí měla podvědomou touhu jej ještě jednou spatřit, jako kdyby mu mohlo ranní slunce odhalit něco, co zatím nevěděl, změnit něco ze včerejška nebo alespoň podat vysvětlení. Dosud nebyla na čepeli vidět ani stopa rzi. Meč i jeho obal již byly naprosto suché. Jak by si vůbec mohl dovolit dnes tu věc nést? Když prostě opřel zbraň hrotem o zem a postavil se vedle, jilec meče mu sahal až k hrudi. Zbraň byla příliš dlouhá na to, aby ji mohl nést a navíc příliš ostrá... Perg pocítil neklid, když si prohlížel zdobení, které se táhlo od jilce přes držadlo, v bílé na černé. Mohl si vybavit ony ospalé večery doma vedle klapajícího mlýna. Jord občas dovolil dětem, aby si sundaly meč ze zdi a za jeho přítomnosti si ho prohlížely. Občas děti s matkou přemýšlely, co to zdobení, ony tajemné vzory, vlastně mají znamenat. Pergův otec o tom nikdy nepřemýšlel. Nikdy o tom meči nemluvil, dokonce ani ve chvílích, kdy tím byli zaujati ostatní členové jeho rodiny. Také se ve chvílích, kdy to mohl Perg slyšet, ani slovem nezminil o tom velkém trápení, které mu zapříčinil způsob, jakým meč získal. Nesvěřil se, jakým způsobem mu Vulkán odebral ruku, ani jakým nástrojem, ani nevysvětlil, pokud vůbec takové vysvětlení existuje, proč bůh udělal to, co udělal. A to také byla jediná scéna, kterou si Perg zakázal i jen představit.

Ona vykládaná dekorace, černá na bílé, která se táhla kolem rukojeti meče, vždy Pergovi připomínala hradní věž s cimbuřím při pohledu zvenku. Nebo to snad byla zeď opevněného města. Perg slýchal o obrovských městech, která byla opatřena podobnými zdmi, jako toto, ačkoli se k nim nikdy nedostal tak blízko, aby si je mohl prohlédnout. Každý z lidí někdy viděl hrad, alespoň na malou chvíli.

Pak tu bylo to jméno, jistě: Městská Hlídka. A také jedno místo na rukojeti, místo na zdi onoho imaginárního hradu, které mohlo při troše fantazie připomínat čepel. Vypadalo to, jako by něčí neviditelná ruka uvnitř města držela meč a hrozivě jím mávala...

Perg sebou trochu trhnul. Jak dlouho už tady stál? I když už bylo zřejmé, že ona zbraň je magická, a je to vlastnoruční dílo boha, nemohl si nyní dovolit stát tu a němět na ni zírat příliš dlouho. Rychle meč zabalil a znovu se pustil proti proudu.

Několikrát za krátkou chvíli mu ten balík způsobil nesnáze a mnohokrát jej při brodění řeky vyvedl z rovnováhy. A bránil mu také v pohybu a způsoboval, že byl neobratný a zraňovaly jej větvičky. Snad poprvé pomyslel na to, že by možná nebylo špatné se svého břímě nějak zbavit a už se s ním dál netahat. Mohl by například nalézt nějakou hlubokou tůňku, do níž by meč hodil, nebo by mohl za vodopádem nalézt nějakou skalní trhlínu a použít ji jako skrýš - ale to by

znamenal jít dlouho zpět. Ta myšlenka byla velmi svůdná, ale Perg ji nakonec odmítl. Zbavit se kouzelného meče nebylo tak snadné jako odhodit zlomený nůž. Nevěděl sice, k čemu má meč sloužit, nevěděl ani, jakou roli v tom hraje on sám, ale tušil, že se od něj žádá víc, než se nepohodlného břemene zbavit.

A navíc - Perg věděl, jak dokáží i potulní čarodějové a zařikávači za pár mincí nalézt ztracené prstýnky a šperky. Jakou by měl asi šanci schovat tenhle obrovský a kouzelný meč před opravdovými mágy, které má vévoda určitě na povel? K poledni Perg opatrně vylezl z krytu křovin na pobřeží řeky a vystoupil na vysoko položenou starou pastvinu, která byla dostatečně rozlehlá na to, aby zde mohl ulovit nějaké králíky. Dařilo se mu, byl velmi hrdý na to, že mu na lov stačil jediný šíp. Ale ve chvíli, když pouštěl tětívu, mu najednou před očima zatančil obraz, že šíp nezasáhl zajíce, ale majordoma...

Jídlo, které si jako pravý lovec připravil na malém ohničku, jej posílilo. Pomohlo mu vyrovnávat se ve své mysli s představami a předtuchami, které se mu uhnízdily v hlavě a nemohl je ani řídit, ani potlačit. Donutil se alespoň přemýšlet o tom, kam se nyní vydá.

Ačkoli k žádnému jednoznačnému rozhodnutí nakonec nedošel, uhasil ten malý ohýnek a vydal se na další cestu. Věděl, že pokud bude pokračovat podél vody ještě další den, dostane se blízko k vesnici, ve které jeho otec strávil dětství... K místu, kde pracoval jako kovář, kde měl ještě obě ruce a odkud byl jednoho dne povolán bohem, aby udělal obchod a vyměnil svoji paži za tuhle zatracenou, prokletou zbraň. Perg cítil, že ta vesnice není místo, kde by byl v bezpečí.

Dobrá, zatím bude pokračovat v chůzi. Až nadejde čas a jeho plány dozrají, přihlásí se o slovo samy.

Obloha začala potemňovat, protože se blížila druhá noc jeho putování. Podíval se přes větve stromů, které lemovaly řeku, k vrcholům hor a vychutnal si západ slunce, které se odráželo od sněhových čepiček. Hory byly natolik blízko, aby mohl spatřit, jak příkré a nebezpečné byly jejich svahy - zvláště u vrcholů, na nichž sídlili bohové a bohyně. V každém případě alespoň někteří z nich. Říkalo se, že tam dlí.

Obloha byla stále temnější a různé pablesky pomalu vyprchávaly i od nejvyšších vrcholů. Potom Perg spatřil to, co před tím viděl jen jednou či dvakrát za celý svůj život: zachmuřelá, rudě zářící místa kolem vrcholů, která byla lidově nazývána Vulkánovy ohně. Ty ohně, které teď viděl, byly tak daleko, jako by tvořily součást nějakého jiného, vzdáleného světa.

Když už se úplně setmělo, našel si místo v houští a vytvořil si místo na spaní. Sotva se uvelebil a uvolnil, připadlo mu najednou, že slyší hlas svého otce, který mu chce sdělit důležitou zprávu...

Po celý příští den pokračoval Perg v pochodu a prodíral se vpřed proti proudu řeky. Ta cesta byla stále příkřejší a zpomalovala ho. Země byla skalnatější a drsnější. Krajina se stávala divočejší, stromy vzácnější a lidé taktéž. Za celý den, kdy se prodíral houštím, nezahlédl víc lidí, než dva osamocené sedláky na poli a jednoho rybáře. Rybář kolem něj prošel v těsné blízkosti, ale nezahlédl jej.

Toho odpoledne, celé dva dny od jeho útěku z domova, uviděl Perg hraniční kameny - kameny chrámu Bakchova, izolovaného na stolové hoře - a z toho usoudil, že už je velmi blízko Polomné. Tam dosud žilo několik jeho příbuzných, což Perga přimělo k zamyšlení. Samozřejmě, že se tam už dávno mohli dostat vévodovi vojáci na jezdounech. Mohli nechat hlídat každý dům v této zemi, kde si mysleli, že by mohl uprchlík hledat pomoc. Až nyní se mu v celé šíři objevila v hlavě čistá pravda a určila jeho konečný cíl: nikde jinde, než vně teritoria vévody, nemohl přežít. Pouze v oněch cizích krajích, které doposud nikdy neviděl.

A bylo tu ještě něco kromě vzdálenosti a nebezpečí, co dosud leželo mezi ním a klidem. Měl, jak nyní zjistil, určitou povinnost, spojenou, samozřejmě, s mečem. Bylo jisté, že se ona povinnost za čas přihlásí o slovo, i když zatím netušil jak.

Perg se držel u řeky a nepřibližoval se k otcově staré vesnici příliš blízko; jen na takovou vzdálenost, aby mohl zjistit, co se tam děje. Z toho, co mohl pochopit z pozorování, nedorazili do ní žádní jezdci, nebyly tu žádné známky vojenského prohledávání a ani na obloze se neobjevovali žádní létavci, kteří by jej mohli hledat. Spokojeně se proto vrátil do skrytu křoví a hledal stezku, po níž by pokračoval dál.

Když uviděl na svém útěku třetí západ slunce, podíval se znovu směrem k horám nad sebou a znovu spatřil, mnohem lépe než před tím, jemné, zářivé jiskry Vulkánových ohňů.

Té noci byl vzduch natolik suchý a chladný, že je probudil ze spánku. Perg se zabalil do pokrývky, která jinak halila meč. Oheň raději nerozdělal, protože se bál, že by jej mohl prozradit případným pronásledovatelům. Příštího rána, celý vlhký od ranní rosy, se unaveně vydal na další pochod. Krajina kolem něj byla stále divočejší a byla stále méně podobná té, kterou už znal. Nadále sledoval řeku, která se klikatila planinou a potom podél úpatí hor. Pergova hlava byla nyní lehká a jeho žaludek bolestně prázdný. Obě ramena měl rozdrásána do krve, jak si z jednoho na druhé přendával motouz, na němž byl zavěšen meč.

Před polednem spatřil hranici lesa, který už byl nedaleko. Perg došel až k malé svatyni nějakého boha, kterého nepoznával. Oloupil jej o jeho jednoduché dary - vysušené bobule a okoralý chléb. Jak jedl, pokoušel se složit nějakou modlitbu k anonymnímu božstvu této svatyně, vysvětlit to, co učinil a požádat jej o pomoc. Možná, že jindy by se s takovou modlitbou netrápil, ale nyní byl příliš blízko božského sídla. Ale dokonce ani takhle blízko si nebyl jist, zda mají bohové náladu starat se o nějaké malé svatyně či dokonce naslouchat jeho malým modlitbám.

Možná zítra už bude dost vysoko v horách na to, aby získal božskou pozornost. Kdykoli před tím by jej taková představa polekala, ale teď, kdy musel odejít z domova byl proti takovému strachu obrněn. Zvláště, když jej třeba už zítra mohlo potkat něco mnohem horšího, než je setkání s bohem.

Nedaleko od svatyně začínal Aldan soutokem dvou potoků, které vytékaly víceméně ze severu. V místě, kde se mísily, se také Perg pokusil o své štěstí při rybolovu ale shledal, že jeho štěstí zmizelo. Prohrabal zemi při pátrání po jedlých kořincích, ale nedobral se k ničemu, co by se dalo jíst. Pak se snažil najít alespoň nějaké jedlé bobule, podobné těm,

kteře našel ve svatyni, ale výsledkem jeho práce byl jen hubený zbytek od ptačích hodů. Pokud by byl v dohledu nějaký lidský příbytek, mohl by se pokusit žebrať a poprosit o trochu jídla, ale v dohledu nebylo nic, než prázdné a pusté pahorky kolem a Perg nechtěl opustit svoji cestu jen proto, aby něco takového vyhledal.

Svou čtvrtou noc strávil uprostřed hučících skal na hranici konce lesa. Spal jenom málo. Ta světla Vulkánových ohňů vypadala, že jsou téměř přesně nad ním. Hrozivě blízko a zároveň velmi daleko. O půlnoci slídilo kolem rozsedliny, v níž si Perg udělal přístřeší, nějaké zvíře. Ve chvíli, když slyšel to hladové slídění, rozbalil Hlídku a uchopil jej do obou rukou. Z čepel se však neozval žádný zvuk a vzduch kolem zůstal čistý a tichý. Perg nepocítil ani náznak magické ochrany skryté v oceli, která byla tak ostrá, že by jistě umožňovala pohodlné oholení i nejrozmažtějšímu věvodovi. Toho rána nebyla v dohledu žádná zvířata a Perg dokonce ani nenalezl žádnou výraznější stopu. Vzduch byl chladný a téměř bez pohybu. Jemnou látku, která mu posloužila jako přikrývka, opět ovinul kolem čepel. Znovu šplhal s pohledem stále upřeným vzhůru po stráni hory v jakémsi suchém úvozu a kolena mu podklesávala hlady. Jak se tak nutil k pohybu, nemohl s najednou vybavit, jak strávil předešlou noc. Zdálo se mu docela možné, že pochoduje již od včerejška bez zastávky. Po chvíli dorazil k malému pramenu, který mu poskytl dostatek vody pro napití. To považoval za dobré znamení.

Všechno, čeho se bál, teď nechal za sebou, alespoň pokud mohl říct. Držel se oné strže a postupoval ji. Častokrát si nebyl moc jistý, že ještě postupuje správně, ale nakonec mu to začalo být jedno. S potěšením seznal, že ono šplhání není tak složité, jak se zdálo zdola. Nebyly tu žádné strmé srázy ani kluzké rokliny, kterým by se nemohl vyhnout. Jediné, co mu bránilo v rychlejším postupu bylo, že byl fyzicky úplně vyčerpan.

Perg uvažoval o způsobu, jak si ulehčit náklad, který táhne s sebou, ale jeho výbava se skládala jen z několika věcí z nichž se žádné nechtěl zbavit. Možnost, že by byl schopen zahodit meč, již pustil z hlavy. Meč byl spojen s jeho cílem a jemu bylo dáno jít za svým cílem až do konce. Nakonec se rozhodl zbavit toulce a luku, ale sotva urazil deset kroků tak se pro ně vrátil.

Při stoupání se mu pomalu zatemňovalo vědomí z únavy, strnulosti a hladu. Kolem poledne se mu podařilo vzchopit se do plného vědomí, začal si uvědomovat svět kolem a povzbuzoval se tím, že musí běžet k obrysům hory. Až na úplném vrcholu byla skála posledních několika metrů tak strmá, téměř svislá, že nebylo v jeho silách, aby na ni vylezl. Po chvíli však pochopil, že to ani nemusí zkoušet.

Stál na členitém šelfu černé skály, víchr kolem něj skučel. Den však byl ještě jasný a odpolední slunce, které jej hrálo v zádech, bylo příjemně teplé. Dokonce i černá skála byla sluncem rozehřátá, i když se v trhlinách a ve stínu dokonce skrýval sněh. Perg nerozhodně stál na vrcholku, držel meč i svůj ostatní náklad a jen pomalu popadal dech po tom dlouhém šplhání. V jednom ze skalních komínů zaslechl řev, který byl hlubší než svist větru. Hluk, který, jak mu připadalo, přicházel odněkud z hloubky.

Perga překvapilo, že jeden z těch přírodních komínů vypadá, jako kdyby opravdu sloužil k odvádění kouře; komín měl ideální úhel a pravděpodobně i dobrý tah. Kolem byly známky dřívějšího obydlí. Pergovy oči upoutala hromada čehosi černého, velkého asi jako hlava. Přistoupil k hromadě a špičkou své lovecké boty jemně kopl do jednoho z předmětů. Na svou velikost byl předmět tvrdý a masivní. Perg začal pomalu chápat, že ty černé kusy byl kov nebo ruda, které byly roztaveny a potom se opět spojily do takovýchto kapek.

Pomalou došel na konec té zvláštní jeskyně, ke komínu, kudy pronikalo slunce a kudy nemohl prorazit vítr. Byl tu starý, studený popel, který jistojistě pocházel z velkého, dřevem kmenového ohně. Perg přemýšlel o tom, jestli může mít nějaké spojení s tím, co vidával nahoře za několika posledních večerů. V každém případě, dával si dohromady z příběhů, které slychával, že to, co lidé nazývali světly Vulkánovy kovárny mělo co do činění se sopečným ohněm, ať v tom bůh měl prsty nebo nikoli. Nicméně bylo jisté, že kdysi si někdo po zralé úvaze vybral tuto jeskyni k tomu, aby zde rozdělal pod skálou oheň. Znamení jeho kouře poznamenalo přírodní komín nahoře. Tón černé barvy sazí byl poněkud jiný, než zabarvení samotné skály.

Před opuštěným ohništěm padl Perg na kolena a poté klesl do sedu. Vzduch zde nahoře byl řídký s jemným zápachem síry. Chladil na plicích a zdálo se, že poněkud posiluje. Nakonec mu přestalo kručet v žaludku; najednou jako by se vyrovnal s pocitem hladu a začal se cítit celkem příjemně... Přinutil se znovu do plného střehu a našel se, jak tiše sedí na kameni, že by právě začal usínat, nebo co?

Nezdálo se mu, že by se něco změnilo, kdyby si na chvíli kvůli oddychu zdřímnul. Ale ne, nyní musel něco udělat, nějak se rozhodnout, když už se sem dostal. Nejprve se nad něčím musí zamyslet. Přece sem nahoru šel z nějakého vážného důvodu... ach, ano, meč. Jakmile se trochu zahřeje, bude o tom přemýšlet dál.

Dosud seděl na sluncem ohříváném, před větrem chráněném místě. Pomalu si začal všimnout toho, jak velké množství nespáleného dřeva leží všude kolem. Třísky a odřezky byly obrovské a poloshořelá polena musela být na začátku tak velká, že je jeden muž nemohl unést... Palčivě si uvědomil, že jemu samotnému by oheň pomohl. Začal tedy menší polínka sbírat a skládat je na místo starého ohniště.

Mělo by být snadné vybudovat ohniště s materiálem, který byl k dispozici, ale velice mu to ztěžovala vlastní slabost. Vytáhl svůj lovecký nůž a snažil se připravit troudu a třísky na podpal, ale ruce se mu příliš chvěly a čepel klouzala po napůl zmrzlém dřevě. Pak to zkusil s mečem, a zjistil, že to jde mnohem lépe, ač byl tento nástroj příliš velký a těžký. Prostě jej špičkou opřel o zem, jílec si položil do klína a poleno o jeho ostří ořezával tak dlouho, až vytvořil takové třísky, jaké si přál. Jakmile měl troudu i třísky připraveny, křísil pazourkem o špičku meče.

Oheň chytil na první škrtnutí a hořel velmi dobře -téměř magicky dobře, uvažoval Perg. Pomalu oheň přikrmoval většími a většími poleny až do dostatečné velikosti a síly. Poté, co si trochu odpočinul a ohřál se, vzal svou loveckou misku a dal do ní trochu sněhu ze zastíněné trhliny ve skále, který pak nad ohněm rozpustil a uchlácholil žaludek alespoň teplým nápojem. Teď ještě kdyby měl něco malého k jídlu... Perg se násilím donutil na něco takového nemyslet, protože měl strach, že by se bolení žaludku mohlo vrátit.

Seděl na skále se zabaleným mečem vedle sebe a srkal horkou vodu. Uvědomil si, že hledí na nějaké velké symboly, znamení tak jemná, že si jich dřív nevšiml, namalovaná nebo načrtnutá na skálu v neužší části jeskynní stěny. Několik symbolů bylo částečně překryto starým kouřem. Bylo to asi tucet znamení, všechna nakreslena nelidsky geometricky přesně; a obrysy jednoho znamení, jak si nyní Perg uvědomil, byly stejné jako ty na jílcí meče. Uchopil meč a pečlivě si znaky prohlédl, aby si byl jistý.

Potom pokračoval v pečlivé prohlídce znamení na stěně, s pocitem, že je blízko důležitého odhalení jejich významu. Snažil se velmi dlouho, dokud nebyl vyrušen zvláštním zvukem.

Nebyl to ani zvuk větru nebo jeho vlastní ohně, ale hlasitý řev z komína, mnohem silnější než před tím. Bylo to příliš dlouhé a příliš nezávislé na dechu, než aby to mohl být hlas zvířete nebo lidské bytosti. Pece Vulkánovy, pomyslel si Perg, ohně kovárny. Pokud to tak skutečně bylo, dělo se to nedaleko od něj. A v tom případě by to staré ohniště, na němž hoří jeho oheň bylo... Ta myšlenka zůstávala na půl cesty.

Pergův stín na skále před ním byl vyšší a on tak poznal, že slunce zapadá. Uvědomil si, že nemá sebemenší chuť zde přechkat noc. Kdyby nic jiného, zabije mne chlad, pomyslel si. Ale přes tu blízkost smrti - nebo možná právě pro ni - pociťoval, že v něm najednou sílilo a rostlo přesvědčení, že musí jít a podívat se na Vulkána. Najednou nebyla ani smrt ani bohové příliš hrozni; hrůzou jej stále ještě naplňoval šok z toho, jak vidí umírat svého bratra a otce. Nyní pochopil, že už od chvíle, kdy vzal do ruky onen meč a dal se s ním na útěk, je jeho cílem konfrontovat s tím mečem Vulkána.

Konfrontovat s ním a pak... Pak už bude možná konec.

Pokoušel se získat nějakou sílu, hrál se u ohně, přizívoval jej velkými poleny a potom se k němu přitáhl co nejbliž a nasával do sebe teplo, jako by to bylo jídlo. Jako příkrývku opět použil látku, do níž býval zabalen meč.

Když se opět probudil, byl zmrzlý a ztuhlý, a svět kolem něj byl úplně temný až na miliony hvězd nad jeho hlavou a jasně zářící uhlíky. Pomalu a bolestně se Perg naklonil nad svou postel ve skále, protahoval své rozbolavělé tělo a natáčel se k rudavému ohništi, aby zkrhlé údy rozehrál. Měl pocit, že jeho tvář a dlaně rukou ohoří a zkroutí se z tepla, které na nich je, ale ten pocit zmizel, sotva se od sálavého popele odvrátil. Věděl, že bude muset vstát, rozhýbat se a potom znovu zapálit oheň. Věděl to, ale nepřipadalo mu možné, aby se dokázal znovu pohnout. Hluboko uprostřed těla nyní pociťoval jakési mravenčení a byl hluboce přesvědčen o tom, že tato noc je jeho poslední. Už ho to ani neznepokojovalo.

Povstaň a zažehni oheň, který tě zachrání.

Polekal se, zvedl hlavu a začal se ptát sám sebe. Ta slova zněla cize. Byl to silný hlas a zněl jako rozkaz. Nemohl jej poznat, ale byl velmi rozhodný. Teď, když otočil hlavu, najednou pocítil, že by to dokázat mohl. Posadil se, třel si ruce o sebe a připravoval se k další práci. Byl náhle schopen se normálně pohybovat. Klekl na kolena a donutil své paže i trup k aktivitě. Napolo paralyzovaný chladem a únavou se donutil k tomu, aby začal sbírat další dřevu a nasýtil plamínky, které znovu rozdmýchal k životu.

Přesunul se blízko k nově ožvlému ohni, znovu se zabalil do pokrývky. Třel si obličej. Protřel si oči, a když své ruce z tváře sundal, uviděl kolem sebe a ohně kruh postav. Byly příliš vysoké než aby byly lidské. Byl však příliš zkrhlý a omámený na to, aby dostal šok. Snažil se jen nahlédnout do jejich tváří. Do tváří bohů. Divil se, že nepoznává Ardneha, k němuž se dříve matka tolik modlila.

Jedna z bohyní - Perg si nebyl jist která, - se ho zeptala: "Proč jsi přinesl meč zpět, smrtelníku? My ho tady nechceme." "Přines 'sem ho, abych pomoh' otcí," odpověděl Perg beze strachu, aniž by na minutu zaváhal. "Ten meč může za to, že se stal mrzákem a teď je mrtvý. Zabil mě bratra. Musel 'sem odejít z domu a jít až sem. To už stačí. Chci se ho zbavit."

Jeho slova způsobila hučení a mumlání v tom kruhu kolem. Obličej bohu, které byly skryty stínem, takže je Perg mohl vidět jen stěží, se otočily k jinému, který stál sám opodál. Ten promluvil hlasem, který Perg ještě neslyšel, a obořil se na něj: "Meč tě odvedl z domova právě včas. Copak chceš být po celý svůj život prostým mlynářem a lovcem králíků?"

"Jo," opáčil okamžitě Perg. Ale už ve chvíli, kdy odpovídal, si nebyl jist, zda je to skutečná pravda.

"Meč, který máš, zatím neukázal ani malou část své síly. Jak si opovažuješ takové věci posuzovat?" opáčil jiný hlas.

A připojil se i další: "Přesně tak. Ten meč byl dán Jordovi kováři, později Jordovi mlynáři, a ty, smrtelnice, a také tvůj bratr, jste ho měli od něj. Je teď tvůj a nemůžeš se ho jen tak zbavit tím, že ho sem přineseš. Není možné ho jen tak odložit, i když ponecháme stranou dobré způsoby, my -"

A další: "- nemůžeme ho vzít jen tak zpět, nyní když byl použit. Nemůžeš vrátit použitý dar."

"Dar?" Ta slova Perga probírala k aktivitě, jakou cítil v pravé poledne po dobrém spánku a s plným žaludkem.

Vyburcovalo ho to tak, že vyskočil na nohy. "Rek' jste dar? za to, že 'ste vzal tátovi jeho ruku?"

Jeden z bohů, vysoký jako vzrostlý strom, odpověděl: "Jen jeden z nás je zodpovědný za to, že odebral tvému otcí paži. Neřekli jsme mu, aby tak učinil." A ta postava, stojící vedle Vulkána (Perg jej do té chvíle nepoznal) poplácala kováře po zádech. Byla to rána, pod níž se Vulkán zapotácel na své chromé noze. Potom ten, který hovořil a jehož identita byla skryta tajemstvím, pokračoval: "Předpokládáš, mladý smrtelníku, že vzhledem ke všem starostem, které měl tady Neohebná noha s jejich výrobou, chceme, aby tyto meče, všech dvanáct, nebyly užívány? Aby neposloužily naší hře? Přineslo by to spoustu nečekaných problémů."

Hře... vaší hře? Perg vykřikl: "Já myslím... že spím, to je, to musí být - sen!"

Nikdo z bohů ani z bohyň v kruhu neuznal za vhodné odpovídat.

Perg opět vykřikl: "Co asi uděláte s tím mečem, pokud si ho odmítnu odnést, ha?"

"To není tvá starost," odpověděl mu strohý hlas. "Pravděpodobně bychom ho dali někomu jinému." "A rozhodně nemluv tímto tónem s bohy." "Nevím, proč bych neměl mluvit jak se mi zachce, stejně jenom sním! A je to teď moje věc..."

"Nesníš také někdy o skutečných lidech a skutečných

věcech?"

Kouř z ohně začal kouřit Pergovi do obličeje, zakuckal se a musel zavřít oči. Když je opět otevřel, byl kruh vysokých bytostí stále na svých místech a obklopovaly ho.

"A navíc, pokud si my, bohové, si zatoužíme zahrát nějakou hru, kdo jsi ty, smrtelníče, abys mohl něco namítat?" To vyvolalo obecné souhlasné zamumlání.

Perg byl stále uražený a rozzuřený, ale chyběla mu už síla. Jeho svaly si potřebovaly odpočinout. Opíral se lehce o skálu, která byla vlahá od ohně. Přes všechno, co chtěl učinit, nemohl udržet víčka, klížící se únavou. Zašeptal: "Hra...?"

Ženský hlas nějaké bohyně, která dosud nepromluvila, jemně argumentoval: "Říkám, že tenhle Perg, tvrdohlavý syn tvrdohlavého mlynáře, si zaslouží zemřít za to, co udělal, za svou svěhlavost a troufalé rušení našeho klidu."

"Mlynářův syn? Mynářův syn říkáš?" To z jakéhosi Pergovi neznámého důvodu vzbudilo posměch. "Cha, chachachá!... Ostatně, je zde chráněn ohněm, který zapálil za použití magického dřeva a nástrojů. Ne tedy, že by věděl, co dělá, když tak učinil."

"Co je na tom tak legračního? Stojím si za tím, že tuto noc musí zemřít. Musí. Jinak předpovídám problémy a starosti a to jak při hře tak i po ní. Čekaly by nás velké potíže." "Myslíš tebe..."

A jiný, nový hlas. "Cha, pokud ty říkáš, že musí zemřít, potom já říkám, že musí žít. Ať říkáš cokoli, vždycky budu proti."

Jsou jako lidé, pomyslel si Perg. A jeho další myšlenka byla: Už jsem na konci, umírám. Nyní byl ten nápad nejen přijatelný, ale přinášel s sebou i určitý pocit úlevy. Po zbytek noci - jeho vytoužené a podivné umírání trvalo příliš dlouho - si Perg urovnával své názory na onen debatující kroužek bohů, kteří ho obklopili kolem jeho smrtelné postele. Jednu chvíli mu připadalo, že mluvili velmi vznešeně a moudře a snažil se vybavit každé slovo, které pronesli. To se mu však nedařilo. A hned nato mu připadalo, že to, co pronášeli, bylo to nejnesmyslnější blábolení, které kdy slyšel. Ale nedokázal si na druhou stranu vybavit ani jedinou hloupost, kterou by pronesli.

A v každém případě se úplně zmýlil v tom, co bude následovat, protože místo toho, aby zemřel, nakonec spatřil nad hlavou oblohu, klenoucí se nad tím kusem skály, která se nazývala Svět. Jeden z okrajů této mísy byl velmi blízko na východě, téměř nad hlavou, zatímco severozápadní část byla velmi vzdálená. Nebyl to více než jeden špičatý vrcholek na vzdáleném horizontu.

A jihozápadní část obzoru byla natolik vzdálena, že vůbec nebyla vidět.

Perg se chvěl, když se probouzel. Nyní mu byla zima z obou stran. Oheň téměř vyhasl, takže mu nezbývalo, než jej znovu rozdmýchat. Poněkud jej překvapilo, že se pohybuje poměrně lehce. Ať už to znamenalo cokoli, měl pocit, že se stalo něco důležitého, že něco skončilo, zatímco ležel včera u ohně. Dobrá, zůstal živ, ať už náhodou nebo blahovůlí některých z bohů. Nebyl si jen úplně jistý skutečnou realitou toho, co viděl. Nyní kolem sebe neviděl žádné známky přítomnosti bohů; nic než hory, oblohu a ostrý, skučící vítr.

Kromě podivných nákrešů na stěně jeskyně a důkazů o tom starodávném, obrovském ohni.

Hlad se v Pergově mysli dostával stále na čelnější místo. Pomalu se začínal bát, že za chvíli bude natolik zesláblý, že se mu nepodaří sejít dolů z hor. Musel se nyní rozhodnout, co udělá s mečem; jenom až se chvíli ohřeje v téhle staré kovárně bohů.

Zabalil se opět do pokrývky, která byla určena na krytí čepele meče, přehodil si přes záda toulec a luk a vzal Městskou Hlídku. Nesl meč tak, jako by měl v úmyslu bojovat.

Zkontroloval odkud vane vítr, a pak se snažil vypozerovat, odkud vane zápach síry nejsilněji. Trvalo mu jen pár chvil, než doklopýtal k černému kusu skály, která mu sahala do výše hrudi. Kdyby nebyla černá a tvrdá, vypadala by skála jako obyčejný vykotlaný pařez stromu, uprostřed nějž se již ztrouchnivělé dřevo propadlo. Z tohoto otvoru dýchal mdlý štiplavý zápach a linul se sotva patrný proužek dýmu. Občas se dým zabarvil doruda, což bylo viditelné i při denním světle. Z díry kromě vlahého kouře vycházel zápach několikrát horší než zápach síry - jako by někde dole dýchala nějaká vybájená strašlivá nestvůra.

Někde hluboko si hora povzddechla a žár sálající z díry se povážlivě zesílil.

Perg vytáhl meč. Jílec držel oběma rukama jako jeho bratr Ken, když bojoval s nájezdníky. Ale nyní necítil ze zbraně žádnou sílu. Bez otálení, bez toho, aby dal bohům nějakou šanci jej zadržet, hodil meč do díry a nechal jej padat.

Otče, Kene, skončil jsem to.

Meč v pádu téměř okamžitě zmizel z dohledu. Perg slyšel, jak cosi narazilo na skálu dole a další cinknutí ještě o kousek níž. Zadržuje svůj dech čekal dlouho na konečné mlasknutí, jak meč zapadne do roztavené skály a vroucí lávy, která je na konci téhle díry - alespoň jak říkal Staršina. Ale jakkoli zadržoval dech velmi dlouho, žádný zvuk se již neozval.

Perg se podíval nahoru na krásnou ranní oblou, čistou až na pár malých mráčků. Mráčky nebyly ničím zvláštní. Myslel si, že musí vzniknout nějaká reakce, nějaký záblesk, cokoli, co dostatečně znázorní, že se na něj bohové zlobí za to, co provedl. Čekal, že bude usmrčen. Ale nic takového se nestalo.

Co se stalo bylo, vezme - li se to kolem a kolem, mnohem horší. Najednou se mu do mysli začaly vkrádat pochybnosti, jestli skutečně udělal to, co měl. Jestli to, že hodil meč do kráteru sopky, nebyl spíše strašlivý, neodpustitelný omyl. Udělal gesto - že se zbavil meče, byla odplata bohům, za to co mu provedli - ale uškodil jim skutečně? A udělal něco dobrého pro sebe?

Za celých třináct let se Jord nikdy nevydal na tuto strašlivou cestu, aby hodil bohům jejich mzdu za jeho pravou ruku pod nohy. Ať už z jakéhokoli důvodu, nechal si Pergův otec meč doma na zdi. Nikdy se nepokoušel zbraň použít, nikdy se nepokoušel ji prodat, nechlubil se jí - ale ponechal si ji. Perg se nikdy, až do dneška, nepokoušel přijít na to, proč.

Jedna věc však byla jistá, Pergův otec se nikdy nepokoušel meče zbavit.

Onen šok, který se měl dostavit už při pohledu na ono hrozné násilí doma ve vesnici, na Perga konečně dolehnul.

Zjistil, že je sám pod strmými skalami, téměř neschopný udělat jediný krok, spoustu kilometrů od domova, k němuž se neodvažoval přiblížit. Pochopil, že udělal naprosto nepochopitelné, nesmyslné gesto, jejímž důsledkem nebude nic víc, než že si kromě lidí udělal nepřátele i z bohů.

Opřel se o ten kus skály, která náhle začala vřít mnohem hlasitěji než před tím, dým se stával viditelným, a v něm jako by Perg slyšel hlasy všech bohů. Ano, bohové byli rozzlobení. Velice rozzlobení. Už věděl, že udělal obrovskou chybu z mladické hlouposti, začal cítit strach, který zvolna přerůstal do zdrcující hrůzy.

Pouze jeho obrovská únava jej zachránila od skutečné paniky. Při přemýšlení nad tím, jestli by nemohl nějak uniknout hněvu bohů, se Perg naklonil nad pahýl skály a začal ji pomalu obcházet kolem dokola, aby dosáhl místa, které bylo nejstrmější a z kterého bylo snáz vidět dolů. Když onen skalní výčnělek obcházel, našel úzký rozštěp, kterým by se snad mohl protáhnout. Jakousi průrvu tím skalním komínem. Dlouho se nerozhodoval a prolezl dovnitř. Uviděl, že komín není tak hluboký, jak mu shora připadalo, a že dým prochází složitou šachtou nejen nahoru, ale i do různých stran. Místo, na němž stál, bylo ve skutečnosti dno této skalní studny, osvětlené malým otvorem nahoře - a meč ležel kousek od něj na kamenech. Vlastně neletěl dál, než kdyby spadl například ze střechy mlýna.

Perg, který v rozrušení ani necítil okolní žár, se dotkl meče, ale ošklivě se popálil. Nyní si foukal na prsty, kýchal z dýmu, posunoval meč špičkou boty k východu, a čekal, až ten nepoškozený kus oceli vychladne natolik, aby jej mohl vzít do rukou.

3. KAPITOLA

"Jsem ohromen tím, jak jste nedávno naprosto zklamal, Modrý," řekl Vévoda Fraktin. "Opravdu, čím více o tom přemýšlím, tím jsem zmatenější."

Skutečné jméno modré oděného čaroděje nebylo od toho, aby je někdo vyslovoval. Ale zároveň je toto skutečné jméno - nebo lépe, jeho téměř skutečné jméno - naprosto bezvýznamné a obyčejné; příliš obyčejné pro rty vévody; a tak čaroděj slyšel na nepřeborné množství přezdívek.

Čaroděj se lehce uklonil aniž by vstal ze svého křesla, na znamení, že výtku uznává; žárlivě si střežil svou pověst, která nedovolovala projevit strach, pověst, která pravila, že dokáže udržet sebekontrolu a klid v každé situaci.

"Už jsem vám to řekl, Vaše Milosti," odpověděl nyní Modrý, "řekl jsem na svou obranu už vše."

Zavěšená ze stropního oblouku visela nedaleko čarodějovy hlavy zlatá klec s ptakopem, který nyní vykřikl, jako by se vysmíval čarodějovým slovům. Ptakop byl podivný hybrid s nefunkčními křídly, jehož srst vypadala, jako by byla z peří. Jeho mozek byl příliš malý na to, aby Ptakop mohl myslet, takže mu žádný z mužů pod ním nevěnoval patřičnou pozornost.

Kromě otrokyně, která jim nalávala víno, byli oba muži úplně sami. Seděli v jedné z malých soukromých komnat ponuré, šedivého hradu, kde byla vévodova hlavní rezidence a stalo by se z něj zřejmě i rodinné sídlo, pokud by se k Fraktinovi přivdala nějaká vévodkyně. Vévodu pradědeček započal vzestup Fraktinů jako lapka - a byl to také on, kdo začal stavět hrad. Hrad se od té doby rozrostl, ale nemohl se příliš roztáhnout, neboť byl umístěn na úzkém pásu na vysoké hoře, která byla dobře strategicky umístěna a byl z ní výhled na obě hlavní přístupové cesty do země. Příjmy se od dob, kdy se rodina usadila na hradě, poněkud snížily, ale Fraktin měl nyní jiné povinnosti než sprostou zlodějinu, vybírání výpalného a obchod.

Hedvábí, vyvedené v rodových modrobílých barvách, kterým byly pokryty stěny, se třepetalo v jemném vánku, který vanul skrz vysoké, úzké okno místnosti. V dobách vlády vévodova otce začala jeho žena naléhat, aby se na hradě zachovával jistý stupeň elegance, a od té doby se také datovaly tyto modrobílé závěsy. Současný vévoda tyto potahy zdědil. Jako pokračovatel rodu se měl nyní on postarat o další společenský vzestup.

Toužil se stát králem celého kontinentu, ale to zatím neřikal ani v kruhu nejbližších rádců. Byla tu zatím tak malá naděje, že se obával jejich výsměchu. Neřekne jim to, dokud jeho tužby nebudou nadosah. Malým pohybem propustil otrokyni, která se rychle a půvabně zvedla z kolen a tiše odešla. Ano, cítil, že co se týče žen, nemá štěstí - čas běžel, ženy přicházely, buď příliš hloupé nebo jinak nevhodné, a zase odcházely. Cítil, že je jeho povinností přivést na svět svého dědice a následníka, ale tato povinnost zatím nebyla splněna.

Vévoda si přitáhl malý pohár vína. "Myslím," řekl ke svému čaroději, "že pokud bys chtěl, mohl bys mi o tom říct trochu víc." Jako v zamyšlení nalil další pohár a podal jej na druhou stranu stolu; jemně kývnul, jako kdyby se sám o čemsi ujišťoval. Jeho Milost byla na užší straně, šlachovitá a šedivá, s kadeří na čele. Co se vousů a kníru týká, byl dle současné módy oholen, pouze s licousy, jak si žádal mrav. Jeho tvář byla snědá, ale úplně nejtemnější pleť měl kolem očí, což vypadalo, že se jeho oči poněkud propadají a propůjčovalo mu to věčně nazlobený výraz.

Znovu popíchnul kouzelníka: "Podle toho, jak jsi mi popsal sled událostí, to vypadá, že ten chlapec nejdřív jednoduše zastřelil šípem mého bratránka vévodu, potom prostě popadl meč - ten meč, který jsi měl přinést sem - a odešel s ním pryč. A v celé zemi, které vládnu, jej od té doby nikdo nikde nespatriřil. A ty ses mu ani nepokusil zabránit v odjezdu. Ty dokonce tvrdíš, že sis jej ani nevšímal."

Čaroděj, očividně nevyveden z klidu, se na svém křesle ještě jednou lehce uklonil: "Okamžitě po boji se do ulici vehnal dav vesničanů, Vaše Milosti. Nastal obrovský zmatek. Lidé začali vykřikovat různé absurdní zvěsti, o kavalerii, nájezdnících - ta situace byla velmi neurovnaná. Lidé se procházeli naprosto všude a bylo jich mnoho. Moje první starost byla o život vašeho bratrance, a pro to, abych ho zachránil, jsem udělal všechno, čeho jsem byl schopen, bohužel se však má moc ukázala být nedostatečnou. Ale v té první chvíli jsem ani nevěděl, či šíp jej srazil k zemi. Předpokládal jsem samozřejmě, že jej zabil některý z nepřátelských lučištníků."

"A samozřejmě, že jakmile boj skončil, na meč jsi úplně zapomněl. Dokonce, i když už jsi věděl, co dokáže."

"Prosím o prominutí, Vaše Milosti, ale to jsem ve skutečnosti nevěděl. Jistě je vaší Milosti známo, že magie potřebuje

klid, mizí, když jsou vytahovány čepele zbraní a je prolévána krev. Proto jsem se ihned po začátku boje ukryl v zemi. Samozřejmě jsem cítil, že blízko pracuje nějaký velmi silný magický zdroj; věděl jsem, že to musím cítit z meče. Ale dokud boj trval, nemohl jsem dělat nic. Jakmile boj utichl, vyskočil jsem "A dělal to, co mohl, ano. Což, podle toho, jak to dopadlo, mnoho nebylo. Dobrá, zeptáme se na ty vesničany pana Sharfa, až se vrátí."

"A přivítal jste ho již zpět, Vaše Milosti?" "Ano, poslal jsem mu zprávu, že by si měl pospíšet, ačkoli se mi vůbec nelíbí, že přerušil své poslání... ano, on sám se musí po převzetí mé zprávy rozhodnout, co bude lepší. To musíme dělat my všichni. Zatím se pojdme podívat na mlynáře a jeho ženu."

"Myslím, že je velmi moudrý, Vaše Milosti, že je chcete vyslechnout sám."

"Chci však také, abys náš rozhovor pozoroval." Čaroděj tiše přikývnul. Vévoda Fraktin udělal další gesto rukou. Ačkoli to vypadalo, že jsou oba muži sami, to malé gesto jako by prolétlo zdí a za chvíli, stačící sotva na malé nadechnutí, se objevila stráž s halapartnou přivádějící dva vazaly v ošuntělém oděvu.

Muž byl vysoký a mohutný; vévoda odhadoval, že mu může být mezi třiceti pěti a čtyřiceti lety. Na ramena mu spadaly světlé vlasy. Měl pouze jednu ruku, nyní položenou kolem pasu ženy, která byla baculatá, ale stále ještě atraktivní na ženu jejího původu a věku a také byla o několik let mladší než její manžel.

Žena byla v té chvíli víc než vystrašená, vévoda soudil, že se však dokáže velmi dobře ovládat. Muž vypadal, že je spíše unaven, než vystrašen, vzhledem k tomu, že podle lékařské zprávy je při smyslech teprve několik dní.

Vévoda Fraktin nejprve poslal stráž pryč a poté překvapil onu příchozí dvojici tím, že vstal ze svého křesla a vydal se jim vstříc, aby je přivítal, přičemž musel sestoupit z jakéhosi vyvýšeného portálu v místnosti, kde seděl on a čaroděj - který však nyní nebyl nikde vidět. Vévoda potřásl muži krátce rukou, jako by mu tím chtěl prokázat laskavost. Poté, s jistotou dávkou vzdáleného vlastnictví pohladil hlavu klanící se, nervózní ženy. "Tak ty jsi Jord a ty Mala. Byli jste oba dobře pohoštění? Myslím muže, kteří vás sem měli přivést."

"Velmi dobře, Vaše Milosti." Mužův hlas, stejně jako jeho výraz, byl unavený a klidný. "Děkuji vám za péči, kterou jste mi poskytl. Za uzdravení."

Vévoda nad tím projevem vděčnosti mávl rukou. Kdykoli potřeboval rychlou pomoc, pro kohokoli, jehož chtěl udržet naživu, byli mu nápomocni Ardnehovi kněží, které vydržoval. "Přál bych si, abychom mohli zachránit tvého staršího syna. Zemřel jako pravý hrdina," řekl vévoda a decentně sklopil oči. "Nyní mne však spíše znepokojuje osud vašeho mladšího syna."

Oba rodiče sebou znepokojeně cukli. Muž se rychle zeptal: "Perg byl nalezen?" jejich reakce, uvažoval vévoda, byly poněkud jiné, než kdyby věděli, kde se jejich syn nachází. Vévoda si povzdechl.

"Bohužel ne," odpověděl. "Perg nebyl nalezen. A jak to vypadá, vzal si s sebou i jistou velmi cennou věc. Věc, která mě velmi zajímá."

Žena se na vévodu zadívala se zvláštním výrazem v tváři. Dokonce by se odvážil tvrdit, že její výraz se snažil být svůdný. Několik podobných žen se jej pokoušelo svést, samozřejmě, a pravděpodobně měly některé z nich i tak krásné černé vlasy. Možná že některá z nich byla i třicetiletá mlynářka s mozolnatými rukama. Tahleto však měla snad až příliš vysoké mínění o své kráse. Nebo bylo něco zvláštního v její myslí... "A není možné, pane," zeptala se s tichým odhodláním, "že ten meč vzal někdo jiný? Jeden z banditů?"

"Nemyslím si to, Malo. Kde byl Perg, když jsi ho viděla naposled?"

"Na cestě, pane. Na cestě v naší vesnici, boj už skončil. Moje dcera a já jsme běžely ze mlejna, lidi nám říkali, že tam dole bojoval Ken s tím mečem. Dole 'sem viděla, že Perg stojí dál. Nic mu nebylo. Běžela jsem ke Kenovi a..." Otočila se ke svému muži. "pak, když jsem se po Pergovi znovu podívala, byl pryč."

Vévoda přikývl; dcera řekla jeho mužům prakticky totéž. Dnes jí bylo povoleno zůstat ve vesnici a hlídat mlýn. "A ve chvíli, kdy jsi vyběhla na ulici, byl to Ken, kdo držel meč?"

"Ken ležel na zemi, Vaše Milosti, pane. O meči nevím nic, nepřemýšlela jsem, kde je. Můj syn a muž byli zraněni, to je vše, co vím." Její temné oči se upřeně dívaly na vévodu skrz oponu jejich černých kadeří. Možná se nepokoušela o to, aby byla svůdná, možná se jen pokoušela předat mu nějakou zprávu; dobrá, to zjistí později.

Žena řekla: "Vaše Milost má také příbuzné. Pokud by věděla, že jsou v nebezpečí, jistě by se nejdříve starala o ně."

Muž se podíval na svou ženu, jako kdyby jej udeřila, ta se však od něj odvrátila.

Vévoda se zeptal: "A je skutečně nějaký z mých příbuzných v nebezpečí, zatímco se tady bavíme?"

"Nevím, pane." Ať měla ta podivná žena na jazyku cokoli, nehodlala se s tím svěřit nyní.

"Velmi dobře," řekl vévoda trpělivě. "Co se týká Perga, chápal bych, že byl v šoku, že po tom všem utekl - ačkoli bych mu nic neudělal, kdyby zůstal. Ale jak říkám, chápu to - ale proč by s sebou měl táhnout ten meč?"

"Myslím..." začal muž a zarazil se.

"Ano? Po té cestě, Jorde, nedal byste si trochu vína?"

Je velmi dobré."

"Ne, děkuji pane. Vaše Milosti, Perg nás oba viděl ležet. Teda jeho staršího bratra a mě. To bude určitě to. A já myslím... Vždycky jsem svým synům říkal, že až jednou odejdu, meč bude jejich. Samozřejmě jsem tím myslel, že to bude Ken, kdo jej dostane. Ale on je teď..." Vévoda počkal, než se ten pár dá opět dohromady. Jeho mysl ovládalo vědomí, že musí být chápavý a mírný. Zdořilost a laskavost byly vždy mocnými pomocníky při jednání s prostými lidmi; byly to nástroje, jejichž správný výběr mohl ovlivnit vše, co bylo třeba udělat. Zásadně ovlivnit.

Ale už začínal být nervózní. Naléhal na mlynáře: "Řekni mi něco o meči."

"Dostal jsem ho darem před lety, Vaše Milosti," mlynář se očiividně musel držet, aby dokázal stát. "Už jsem to i řekl vašim mužům."

"Ano, ano. Nevadí, řekni mi to znovu. Dal ti jej opravdu sám Vulkán? Jak vypadá?"

Mlynář vypadal překvapeně, jako kdyby očekával nějakou jinou otázku: "Jak vypadá? Je těžký ho popsat, Vaše Milosti. Myslím, že vypadá tak, jak může vypadat jen bůh. Pokud by ho měl prostě člověk popsat, řek by, že je chromý na nohu. Nosí kovářský kladivo. Nosí zvířecí kůži a náhrdelník, co vypadá, že je z dračích zubů -já vím, že to zní jako hloupost, ale... A je větší, než jakékoli chlap a mnohem vyšší."

Pravděpodobně, uvažoval vévoda, to nebylo poprvé, kdy mlynář hledá slova, aby pospal svůj zážitek z doby před třinácti lety. A ani teď se mu to moc nedařilo.

"Je víc než to," dodal nakonec Jord a byly na něm vidět pochybnosti, že mluvil dostatečně přesvědčivě. "Věřte, Vaše Milosti, já dodneška nevím, co mám vo něm říct, neumím moc krasořečnit..." "Pokusím se porozumět, mluv dál."

"Ode dne, kdy jsem viděl Vulkána, se nenašel na širém světě nikdo, kdo by mne vylekal. Jistě, kdyby mne panstvo k tortuře a smrti odsoudilo, měl bych strach... Ale lidí se nebojím... Dokonce bych neměl strach ani z Temného Krále kdyby tu stál, myslím že to nemůžete pochopit, pane. Nemůžete, dokud sám nespátíte boha."

Jeho Milost byla kdysi - byť mírnější formou - konfrontována s bohy - dokonce i Temný Král. Vévoda řekl: "Věřím tomu, co říkáš, mlynáři, myslím, že to říkáš dobře, i o tom zvláštním vlivu božské přítomnosti. Směl jsi tedy stát u Vulkánovy kovadliny, když koval meče a... Pomáhal jsi mu je vykovat?"

"Vaše Milost teda ví, že bylo vykováno mečů víc?" Zdálo se, že je mlynář překvapen vévodovou mocí a vlivem.

"Nikdá jsem se nesetkal s nikým, kdo by to věděl, nebo to i jen tušil. Ano, vykovali jsme jich více než jeden. Ve skutečnosti jich bylo dvanáct. A já jsem pomáhal. Byl jsem u černého řemesla. Nikdy bych ale nedokázal vykovat tyhle meče - žádná lidská bytost by to nedokázala. Společně se mnou bylo přivoláno pět dalších z naší vesnice, aby také pomáhali - především, aby se starali o oheň a tak. Neměli jsme na výběr."

Tu náhle překvapila ta žena vévodu znovu, když svého muže přerušila jasným hlasem:

"Pamatuje si Vaše Milost, že byla na návštěvě v naší vesnici? Jmenuje se Polomná a je téměř v horách."

Vévoda Fraktin se podíval na ženu - ano, definitivně se rozhodl pro to vidět ji později bez jejího manžela. Bylo v tom něco důležitého. "Možná, předpokládám, že jsem tam mohl být," řekl vévoda. To jméno mu nic neříkalo.

Znovu se otočil k muži: "Ne, Jorde, opravdu si nemyslím, že byste si mohli nějak vybírat, když vám Vulkán poručil, abyste mu šli pomoci. Víím však, že žádný z těch pěti dalších nepřežil."

"Vulkán je... použil... pane. Použil jejich těla a jejich krev jako štoudve s vodou, aby zchladil kov a zakalil čepele."

"Pouze tebe ušetřil... kromě toho, samozřejmě, že tě připravil o ruku. Proč to udělal?"

"Tuhle část si příliš nepamatuji, Vaše Milosti... smím se posadit? Moje hlava..."

"Ach, ano. Malo, podej mu jedno z těch křese). A ty Jorde pokračuj -jak jste kovali ty meče."

"Dobře, pane. Omdlel jsem. Když jsem se znovu probral, byla moje pravá ruka pryč. Čistá rána, už z ní skoro netekla krev. Moje levá ruka svírala jílec Městský Hlídky a Vulkán se nade mnou skláněl, jak jsem tak ležel, a říkal mi..." "Ano, ano?"

"Že je ten meč můj. Ta Městská Hlídky. Taky ho po'menoval Meč Zuřivosti. Říkal že je můj a aby ho můj rod dědil.

Nerozuměl jsem... Bolelo to jako čert... A potom se zasmál, jako by to nebylo než obrovské vtip. Božský smích zní jako - jako nic jiného. Ale mně to, pane, jako vtip nepřišlo nikdy."

"Ne, předpokládám že ne." Vévoda se otočil, došel na svůj portál a nalil si pohár vína. Když se podíval dolů na zdobený jílec krásné dýky u svého opasku, dostal chuť si sni pohrát, ale udržel se. V té chvíli se mu nechtělo dělat nic, nic říkat. Nakonec se vzbudil. Mírně se zeptal: "Kolik mečů jsi říkal, že toho dne Vulkán vykoval?"

"Nepamatuji se, že bych to říkal, Vaše Milosti, ale bylo jich dvanáctero." Mlynář vypadal trochu lín, lépe se kontroloval, od chvíle, kdy mu bylo dovoleno sedět. "Věříte mi?" Zeptal se.

"Věřím ti, protože jsi to řekl a protože jsi poctivý muž. Věděl bych, kdybys lhal. Teď o těch zbylých jedenácti mečích. Je velmi důležité, aby byla jejich existence držena v tajnosti. Nikdo za zdmi této místnosti se o jejich existenci nesmí dozvědět. Jak si mohu být jistý, že to nikomu nevyzradíte?"

Muž vypadal, že je zdrcený, ale žena klidně vykročila dopředu: "Měl byste nám věřit, Vaše Milosti. Jord nikdy o těch zbylých jedenácti mečích nemluvil. Ani já ne. A nikdy bychom to neudělali."

Vévoda pomalu přikývl na souhlas. Potom obrátil svou pozornost zpět k muži. "Nyní, mlynáři, kováři, cokoli - co můžeš říci o těch zbylých jedenácti mečích?" Bezmocný, jednoruký ubožák zašeptal: "O tom, pane, nemám ponětí."

"Pojmenoval je Vulkán nějak, stejně, jako pojmenoval ten tvůj? Jak vypadaly? jak zmizely?"

Znovu se na Jordově tváři rozhostil bezmocný výraz: "O tom nic nevím, Vaše Milosti. Nikdá jsem žádný z těch zbývajících mečů neviděl. Ne potom, co byly vykovány. Viděl jsem dvanáct bílých kusů oceli, které čekaly na Vulkánovo kladivo - proto, že jich bylo dvanáct. Později jsem byl příliš zaměstnán rozkazy boha, abych přemýšlel nebo staral se - a ještě později mne bolela ztráta a ten krvácející pahýl. Nemohl jsem..."

"Pokračuj, pokračuj Jorde, musím vědět víc, než jen tohle. Byl jsi tam, právě tehdy, nebo ne?"

"Byl pane, ale... Vaše Milosti. Nemohu vám říci více, než vím." Jordův hlas byl zoufalý.

"Dobře, velmi dobře. Možná si pamatuješ víc o těch mečích. Co jiného ti Vulkán ještě řekl?"

"Nevím, co mi všechno řekl, Vaše Milosti. Rozkazoval mi, říkal mi, co mám dělat, tím jsem si jistý. Musel jsem rozumět tomu, co mi říká, ale později jsem si z toho nedokázal vybavit ani slovo."

"Pamatuješ si pouze, že jsi viděl dvanáct žhavých bílých kusů oceli. Byly si podobné?"

"Myslím, že z každého kusu měl být jeden meč. Pravděpodobně si ty meče byly velmi podobný. Já však nik-dá skutečný zbraně nekoval."

"Ach." Vévoda usrl z poháru a začal pocházet po místnosti. Přitom dostal nápad, jak se přece jen dostat k výsledku.

"Meč, který jsi dostal. Jak byl vyzdoben?"

"Čepel nebyla, pane. Ačkoli, bylo na ní slabý zdobení, který jsem nikdy před tím neviděl. Ale to spíš vypadalo, že patří

k oceli, jako by bylo součástí kovu. Potom na něm byla ocelová záštita. Ale žádné opravdové zdobení. Jílec byl černý a hladký, z materiálu, který jsem nikdy neviděl; předpokládám, že byl z nějakého materiálu ze Starého světa. Ach, ano, ten byl nádherně vyzdoben." "Co znázorňovalo ono zdobení?" "To je pro mne záhadou, pane. Byla to jakási kamenná zeď. Vypadala jako hradby nebo opevnění města." Žena přikývla na potvrzení slov svého muže.

Vévoda se zeptal: "Myslíš, že bys byl schopen ten vzor pro mne nakreslit?"

"Můžu to zkusit," řekl muž, v jeho hlase bylo znát, že svým schopnostem v tomto budu důvěřuje.

"Později. Faktem je, že jsi byl kovář, i když zbraně nebyly tvou specializací. Musel jsi vědět jakou ten meč má cenu, z jen prostého zbrojářského pohledu, ponecháme-li stranou magickou moc, kterou musel mít. Nenapadlo tě někdy, že bys jej měl prodat?"

Mužova tvář ztvrdla: "Promiňte prosím, Vaše Milosti, nepřišlo mi na mysl, že by mi byl meč dán proto, abych jej prodal."

"Ne? Vulkán ti neřekl, co s tím mečem máš udělat?" "Řekl, že je můj, pane. Ale jen dokud nenadejde čas, abych jej předal svým synům. Řekl to velmi přesvědčivě Vaše Milosti."

"Jsem zvědavý, Jorde. Co myslíš, že by s tím tvoji synové měli dělat, až na to dojde?" "Nechat jej pověšený na zdi jako ty?" "Nevím, pane."

Vévoda ještě chvíli čekal, ale bylo ticho. Povzdechl si. "Škoda. Nabídl bych ti velkou odměnu, kdybys mi meč přinesl. Ale platí to i pro budoucnost, kdyby se ti meč opět dostal do rukou. Například, kdyby jej tvůj syn přinesl zpět. Nebo třeba, kdybys jej našel pohozený při procházce lesem. Zaplatil bych ti dobrou cenu a na nic bych se neptal."

Muž se ženou se na sebe tázavě podívali, jak si mají vysvětlit vévodovu štědrost.

Vévoda se posadil do křesla a naklonil se dopředu. "Je jisté, že dříve nebo později, ať tak či onak, se mi meč do rukou dostane." Narovnal se a usmál. "A chci dát tvému synovi pořádnou odměnu za to že udělal na obranu mého bratrance maximum - a to tvůj starší syn opravdu dělal. Před tím, než zapomenou - " Z kapsy vytáhl vévoda zlatou minci; a ta blýskavě přelétla k Jordovi.

Ať jakkoli omámený, zachytil Jord minci ve vzduchu do své široké dlaně, povstal a společně se svou ženou se vévodovi vděčně poklonili.

Jako kdyby se jich vévoda předtím nezeptal, znovu položil tu otázku: "Kde předpokládáte, že je mladý Perg? Nevíte o nějaké jiné vesnici, kam by mohl jít?"

"Máme příbuzné v Polomné, Vaše Milosti." Ten, kdo odpovídal, byla žena. Znovu se zmínila o té vesnici, znovu s tím tichým, ale pevným důrazem ve svém hlase. Ano, co nejdříve by se s ní měl setkat o samotě.

Jord řekl: "Už jsme vašim mužům říkali o všech našich příbuzných, pane... Vaše Milosti, kdy budeme moci jít domů?"

Bojím se o dceru, která tam zůstala sama."

"Bude v pořádku. Nyní jsou ve vaší vesnici moji lidé a mají všechno pod dohledem... Nemáte už žádné další děti, kromě dcery a Perga?"

"Žádné, pane," řekla žena. Spousta dětí v těch dobách umírala ihned po narození. Dodala: "Vaše Milost k nám byla velmi štědrá. Nejprve uzdravila mého muže a nyní nám dává peníze."

"Záleží jen na mně, co dělám. A proč ne? Jste dobří lidé a věrní poddaní.. A až se najde váš syn, budu k němu také shovívavý. To, že zabil mého bratrance jsou jen povídačky. Možná že to tak bylo, možná ne. Nechci ho za to potrestat - rozumíte mi? I kdyby se to stalo, pak ta špatná rána byla jen náhoda - nebo byla možná způsobena zlým kouzlem nepřátel. Můj čaroděj najde toho, kdo to udělal." Jeho Milost se podívala na prázdně vypadající křeslo na portálu vedle sebe. "Ale budu doufat, budu velmi mnoho doufat, že váš mladší syn neudělal něco poštetilého s tím mečem. Je v něm příliš mnoho moci na to, aby něco takového Perg pochopil. Zachránil bych jej před tím neštěstím, kdybych mohl. Ale jej samozřejmě chránit, když nevím, kde je."

Tváře obou rodičů, jak vévoda soudil, byly plné bezmocného souhlasu. Vyzkoušel už všechny triky a byl si jist, že kdyby věděli, už by mu to tajemství prozradili. Ještě jednou si povzdechl, tentokrát pouze ve svém nitru, a gestem je oba propustil. "Jorde, jdi pro mne nakreslit to zdobení. Řekni mužům vedle co chci a oni ti poskytnou všechno, co budeš potřebovat. Malo, ty tady zůstaň, chci ještě jednou slyšet tvůj příběh."

Znovu se objevila stráž s halapartnou, Jord se hluboce uklonil a odešel se strážným ven.

Žena čekala a dívala se na vévodu skrz své černé lokny.

"Teď, má drahá, mi řekni ještě něco jiného." Nesnažila se nic předstírat, zůstala nejistá a snažila se, jak nejlépe uměla.

"Říkala jsem vám o té vesnici, pane. Polomné. Z ní pochází můj manžel." "Ano?"

"Myslím, Vaše Milosti, že jsem se tam té noci s vámi setkala. Před třinácti lety. Na pohřbu. Té noci bylo oplakáváno těch pět, které zabil Vulkán, můj manžel se modlil za - ačkoli tehdy ještě nebyl mým manželem, to až za dva dny - své uzdravení, k čemuž mu pomáhaly byliny a magie. Uzdravoval se ze svého strašlivého zranění -"

"Ach." Vévoda napřimil prst. "Reklas, že si myslíš, žeš mne tam potkala? Ty nevíš? Už se nepamatuješ?"

"Muž, kterého jsem měla na mysli, měl masku. A jak vím, tu nosívali mocní, když sejdou podívat na to, co se děje v jejich panství."

"Tak. Ale proč si myslíš, že jsem ten muž pod maskou byl já? Viděls mne někdy před tím?"

"Ne pane. Pouze jsem slyšela - jistě znáte povídačky, které jsou mezi lidmi - že se mezi lidmi objevujete v tmavé kožené masce..." Mala rychle zjistila, že její slova znějí nepřesvědčivě. "Slyšela jsem také, že jste nevysoký a máte temné vlasy." Zarazila se. "Měla jsem ten pocit" Znovu se zarazila. "Té noci se konal pohřební obřad. Vyšla jsem s maskovaným mužem do polí. O devět měsíců později se narodil můj syn Perg."

"Aha." Vévoda si Malu zamyšleně prohlédl od hlavy k patě, trochu šilhal, jak se snažil si vzpomenout. "Lidé z té vesnice říkají, že chodím skrytý za maskou."

"Ano, Vaše Milosti, říkají to mnozí. Jsem si jistá, že jim to neuškodí, jistě nechtěli..."

"Ale tentokrát se lidé mýlili. Rozumíš?"

Maliny temné oči se zavřely: "Rozumím, Vaše Milosti."

"Tvůj manžel ví že -"

"Ach ne, pane. O muži s maskou jsem neřekla ani jemu ani nikomu jinému."

"Tak to musí zůstat," řekl vévoda Fraktin. Pak ji propustil.

Žena na chvíli zaváhala a poté odešla.

Vévoda se otočil k čarodějově křeslu, který už byl viditelný. Vévoda čekal, co mu k tomu čaroděj řekne.

To první, co Modrý pronesl, bylo: "Neuvažoval jste o tortuře, Vaše Milosti?"

"Tortura by v této chvíli byla chyba. Vsadil bych celou svou zemi na to, že v této chvíli ani jeden z těch dvou neví, kde se ten jejich spratek toulá - nebo kde je ten meč. Ta žena by mi koneckonců dala meč kdykoli, kdy by jen mohla. A myslím, že i ten muž by o tom vážně uvažoval, kdyby mohl. Až se vrátí, rozhlásí, že se jejich syn může vrátit domů. Podobné zprávy se po kraji šíří velmi rychle, Modrý - strávil jsem mezi lidmi spoustu času, vím to. Až jejich syn uslyší, že se jeho rodiče ode mne vrátili bezpečně domů, navíc odměnění - je tu velmi dobrá šance, že přinese domů i meč. Pokud ho stále má, a pokud ne, pomůže nám ho najít. Ale pokud je podrobíme bezúčelné tortuře, dozví se to také. Jaká pak bude šance, že se dobrovolně vrátí domů?"

"Vaše Milost to samozřejmě ví lépe, než já. Ale ten muž je příliš nepoddajný. Mám pocit, že vám neřekl vše."

"Jsi bystrý pozorovatel, Modrý. Ano, souhlasím, že by to mohlo být. Ale nemyslím, že by to mělo nějakou souvislost s tvým návrhem. Spíš to má co do činění s tím, co se odehrálo mezi ním a bohem před lety."

"Potom, pane - ?"

"Potom proč mu opravdu nevěřit." A vévoda Fraktin si jemně povzddechl. "Ale - nemusel by to být on, kdo nám to má říct. Uvědomil sis tuto možnost?"

"Vaše Milosti?"

"Jsme si si jistí, Modrý - jsme si skutečně jistí -že můžeme vědět všechno, co chtěl bůh uchovat jako tajemství?"

"Musím přiznat, pane, že se tyto drobné nuance vynikají mému chápání."

"Myslíš si, že se mýlím. Dobrá, snad později pošlu celou tu rodinu na skřípec nebo jí navléknu španělské boty."

Vévoda na chvíli ztichnul a chvíli o tom přemýšlel. "Každopádně je to majetný muž - neodejde si jen tak do hor, aby zanechal mlýn, který mu může být zkonfiskován, alespoň pokud jej nějak nezastrašíme - což by byla chyba."

"A ta žena, pane?"

"Co je sní?"

"To, co vyprávěla že se stalo před třinácti lety, než jsem vstoupil do vašich služeb. Myslíte, že neměla důvody pro to, co říkala? Ptám se proto, že magické spojení může být navázáno intimním stykem."

"Slyšels, co jsem jí říkal," odpověděl rychle Vévoda.

Čaroděj se lehce uklonil. "A ten mladý chlapec, pane? Až bude nalezen?"

Vévoda se zadíval na svého poradce. "Co má být -buď mu meč vezmi, nebo se jej zeptej, kde je, nebo kde ho naposledy viděl."

"Jistě pane. A potom, co s ním?"

"Potom? Co miníš tím potom? Zabil mého bratrance nebo ne?"

Čaroděj se ve svém křesle jemně uklonil na souhlas. "A vesnice, můj pane - ono místo, ve kterém se to zvěrstvo událo?"

"Vesnice, Modrý, jsou cenný majetek. Nemáme jich nekonečnou zásobu. Poskytují nám to základní. Krevní msta nikdy nesmí být ničím jiným, než nástrojem, který se používá nebo nepoužívá podle potřeby. Jeden chlapec nám může jako příklad posloužit velmi dobře - možná lépe, než jakkoli jinak - ale celá vesnice..." Vévoda Fraktin potřásl hlavou.

"Nástroj. Ano, pane."

"Daleko mocnějším nástrojem je vědění. Nalezni meč Dokonce i to, kdybys našel jen ty muže, kteří se pokusili unést mého bratrance, by bylo lepší, než pouhá krevní msta."

4. KAPITOLA

Sestup z hor je velmi obtížný, pokud jsou vaše nohy hladý zesláblé a vaše hlava se vznáší v oblacích nejen hladý, ale i z výparů sopečných par a z vyděšení ze setkání s bohy.

Přesto však nebyl sestup tak obtížný jako výstup.

Dokonce i nesení meče bylo snazší, jako kdyby si na něj Perg už zvykl. Ne, víc než to, spíš, jako by se meč stal jeho součástí. Nyní jej měl uvázaný na zádech, beze strachu, že ho pořeže nebo že jej bude plácát do boku a neměl strach, že mu ta hrozná váha podrazí nohy.

Dokonce byl schopen rozjímat, více či méně chladně, o tom, že jsou jeho otec a bratr mrtví a jeho matka, sestra i dům mu jsou, možná navždy, zapovězeny. Jeho starý život byl tentam, na tom se nakonec bohové shodli.

Ale on sám měl v rukou svůj život a před sebou volnou cestu, která ho měla odvést pryč od vévodovy krevní msty. A měl meč.

Cestu dolů si zvolil snadno podle toho, co se mu zdálo nejsnadnější, a tak sestupoval stále více a více k jihu. Jih Pergovi vyhovoval, protože se domníval, že to je nejkratší cesta pryč z Fraktinova dosahu.

Připadalo mu, že si vzpomíná na vyprávění, že právě tímto směrem leží země laskavého pána Ondřeje. Znal celou řadu příběhů, které se vázaly s pánem Ondřejem, tolik nepodobných těm vyprávěným o Vévodovi. Perg by sice šel na jih v každém případě, ale vidina laskavého vládce mu pomáhala v přemáhání smutku z toho, že zanechává domov stále více za sebou.

Řešení současných problémů ho odvádělo od myšlenek na budoucnost. Přežít v současnosti znamenalo vyhnout se pátracím skupinám vévody Fraktina, které, jak předpokládal, ho už hledají; a rovněž to znamenalo najít něco k snědku. Konečně se k němu poněkud přivrátilo štěstí. Při sestupu našel bystřinu, která ústila do malého horského jezírka v němž se mu napoprvé na malý ocelový háček podařilo ulovit rybku. V této bystřině plavaly malé kusy dřeva, které přinášel proud, a tak jej zásoboval dostatkem paliva na malý ohýnek. Zatímco se první ryba smažila, dokázal ulovit ještě dvě další. Svůj úlovek okamžitě snědl a tak se na další cestu vydal o trochu veseleji.

Denní světlo pomalu mizelo. Při pohledu zpět uviděl, že první dvě třetiny hor jsou zakryty mraky. Snažil se sestupovat ještě rychleji, aby se uchránil před bouří a chladem. Temnota byla stále hustší, proto se rozhodl využít k přenocování skalního převisu, který jej mohl shora chránit před deštěm. Pokusil se opět rybařit, ale tentokrát bez úspěchu. Nalezl však několik jedlých bobulí a nasbíral dostatek dřeva, aby si mohl rozdělat strážní oheň, dřív, než padla tma.

Během noci se rozpršelo tolik, že mu déšť zahasil oheň a onen převis mu neposkytoval žádnou významnou ochranu. Ale přece tu bylo tepleji, než nahoře; Perg se sice třásl zimou, ale nebál se o život. Pomalu přicházelo svítání a poněkud rozjasňovalo ztemnělou oblohu, kterou halily mraky, což by Pergovi pomohlo, pokud by vévoda použil létavce se sníženou inteligencí, aby po něm pátrali. Ani ráno se mu nepodařilo chytit žádnou rybu, a tak vzal zavděk bobulemi a pomalu se sebral a pokračoval průrvou dolů podél rozběsněného proudu, dokud se cesta nestala příliš obtížnou.

Potom zanechal břeh břehem a šel na lépe schůdný svah. Scházel pěšinou, která existovala spíše v náznaku než ve skutečnosti, ale čím více scházel dolů, stávala se prošlapanější. Horské serpentiny se táhly dolů podél kamenitého pole a dovedly ho za další hodinu k primitivní cestě, která také vedla dolů a současně k jihu.

Dvě souběžné cestičky prozrazovaly, že byly využívány i vozy s koly, ale ony koleje byly také jedinou informací, že tu vozy jezdí - v dohledu žádný nebyl, a tak se Perg rozhodl pokračovat po cestě. Po pár kilometrech se objevovaly první známky údržby krajnic.

Perg se cesty vedoucí k jihu držel dál, ale zvýšil svou ostražitost. Pokud jej vévodovi muži a jejich šelmy opravdu hledají, mohou být velmi blízko.

Pokoušel se, aby byl pokud možno nenápadný. Sešel z cesty a šel asi padesát metrů od ní. Po chvíli však zjistil, že okolní hornatý a kamenitý terén nejenže zpomaluje jeho tempo, ale bylo nad slunce jasné, že si na něm brzy zničí i své lovecké boty, jejichž jemné podrážky byly již zle poničené šplháním do skal. Aby je úplně nezničil, musel se záhy vrátit na onu relativně upravenou cestu. O půl hodiny později, kdy znovu kráčet po silnici se začal zajímat i o něco k snědku a pátral po vhodném lovišti, ale zároveň se obával vévodových stopařů. Opět se schylovalo k dešti.

Za pár okamžiků byl opravdu předešlán dvěma jezdci. Perga si všimli, ale nebyli to vojáci. Jejich jezdouni pouze vyklusávali a nenesli známky únavy po dlouhém pronásledování. Oba dva byli oblečení vcelku normálně a jejich oděv se jen málo lišil od Pergova. Oba byli mladí, hubení a šlachovití. Měli za opasky dlouhé nože, maličkost, která pravděpodobně byla znakem lidu širého světa. Jak se blížili, přečetl si z jejich obličejů dobrotu a přátelství.

"Kampak, mladíku?" Muž, který se ptal, jel o kus napřed před tím druhým. Byl také o něco větší a měl větší nůž. Oba se na Perga usmáli, čímž dal ten zadní na odív, že už přišel o pěknou řádku svých zubů.

Perg si při chůzi už předem připravil odpověď na takovou otázku, pro případ, že by ji byl nucen použít. "K panu Ondřeji Zelenému," řekl. "Slyšel jsem, že bude pořádat jarmark." O panu Ondřeji bylo známo, že pořádá podobné jarmarky každý rok, protože poloha jeho říše k obchodování přímo vybízela.

Oba muži se po sobě navzájem podívali. Zpomalili jezdouny, aby s Pergem udržovali krok. "Na jarmarcích bývá veselo," souhlasil ten, co předtím promluvil.

"A u bran pána Ondřeje vždy bývá místo, kde se člověk může skrýt v těchto špatných časech." Důkladně si Perga prohlédl. "Předpokládám, že tam máš nějaké příbuzné."

"Jo, to mám. Můj strýček je zámecký zbrojír." Tuto odpověď měl Perg připravenou také předem. Doufal, že to na něj vrhne alespoň minimální stín páně Ondřejovy ochrany - ať už by mu to mohlo prospět jakkoli.

Onen muž se však nedal odbýt: "Co to vládíš s sebou, mladíku, nějaký meč, na němž má tvůj strýc něco upravit?"

"Jo, ano, pane." Byl ten muž tak bystrý, že snadno odhalil, co jeho zavazadlo obsahuje, nebo už byla zpráva o uprchlém chlapci, který s sebou nese meč tak rozšířená? Perg otočil hlavu dopředu a pokračoval v chůzi.

Muž, který se vyptával, pobídl jezdouna, předjel Perga a zablokoval mu cestu. "Chci se na ten meč mrknout," řekl, a jeho hlas byl stále ještě stejně klidný a přátelský jako před tím.

Pokud před tím existovala možnost, že by mu ona slovní přestřelka nějak pomohla, pak Perg zjistil, že už neexistuje. Prostě se rozběhl, ignoruje jejich rozkazy k zastavení, lehce skloněn proběhl pod břichem jezdouna, který jen lehce zaržál. Jeho pán měl chvíli co dělat, aby zůstal v sedle, zatímco druhý muž pobídl vlastního oře dopředu. Než se mu však podařilo objet svého druha, získal už Perg slušný náskok.

Myšlenka, že by dokázal běžet rychleji, kdyby odhodil meč, mu vůbec nevstanula na mysli, ačkoli jej ona váha vychylovala z rovnováhy a táhla ke straně. Držel jej pod paží a běžel co nejvíc mohl. Před ním se na cestě objevily dva balvany, mezi kterými proběhl a doufal, že jezdci neprojedou. Jenže za těmi kameny se rozprostírala otevřená krajina, a tak, ačkoli si vypracoval slušný náskok, bylo dílem okamžiku, kdy se jim podařilo překážku překonat a dosáhnout ho. Perg jako šípka doběhl ke skále, vyhodil na ni meč a rychle vyšplhal. Měl právě tak čas na to, aby vzal zabalený meč do rukou. Jezdci jej dostihli a zůstali stát, čímž potvrdili jeho dojem, že s sebou nemají žádné střelné zbraně, luky ani praky. Skála, na níž stál, byla schůdná jen z jedné strany, a tak se nebál, že by jej mohli napadnout oba najednou.

Oba muži hrozivě a vztekale křičeli. Ani v sedlech však nebyly jejich hlavy výš, než úroveň Pergových nohou. Ignoroval jejich řev a povolil motouz, kterým byla přivázána látka, kryjící ostří Hlídky. Zdálo se, jako by meč radostně vyskočil ze svého obalu, jako by byl žhavý do boje. Stále se z něj však neozývaly žádné zvuky ani neukázal sílu, která v něm byla skryta; seděl sice dobře v Pergových rukou, ale byl těžký a netečný.

Muži dole ztichli a zírali na tu čepel a Pergův žaludek se svíral a kručel bolestí mnohokrát horší, než může způsobit

obyčejný hlad. Muži nyní na svých koních popojeli kousek zpět. Dívali se na tu čepel s úctou ale také -jak si Perg všiml - bez překvapení.

"Dej to dolů, dítě," vmlouval se muž, který zatím mluvil za oba. Ten druhý vydal jen jakési souhlasné zamručení a Perg pochopil, že zřejmě přišel o jazyk. Perg kdysi slyšel příběh o jistém muži, který přišel o jazyk, když vyprávěl košilaté vtipy o smrti otce současného vévody.

"Pojď dolů a dej nám ho," řekl mluvčí, "a my půjdeme svou cestou a ty můžeš jít také svou." Mluvčí se usmál. Vypadal, že mluví pravdu.

Perg mlčel. Držel meč a pokoušel se být připraven na to, co bude následovat. Strach, který prožívat tam v horách, se zatím nevracel, ačkoli byli jeho protivníci dva dospělí muži a ačkoli se jeho zbraň zatím nijak neprojevovala.

Oba nyní vytáhli své nože, funkčně vypadající zbraně, opatřené velkým ostřím a očividně používané. Bezprostředně se nepokoušeli vyšplhat na skálu a ohrozit Perga. Zatím stáli opodál, dosud na jezdounech, rychle gestikulovali a něco si šeptali.

Potom ten, který mohl mluvit, přiklusal blíž. "Dej to sem dolů, dítě." Jeho hlas byl nyní tvrdý a pevný, navýsost jiný než sametové vmlouvání před tím. "Pokud mne donutíš k tomu, abych za tebou musel vylézt, zabiju tě."

Perg čekal.

Muž hbitě seskočil ze sedla na kraj balvanu na místo, kudy vyšplhal Perg. Ale když se Perg, stojící nahoře, o krok posunul směrem k němu, rychle se pustil a couval pryč.

Musí si být vědomi toho, jaký meč držím v ruce, přemýšlel Perg. Vědí, co může udělat. Vévoda tu zprávu musel rozšířit a nabídnout odměnu za jeho nalezení. Zbraň v Pergových rukou však byla dosud mrtvá. Bylo snad zapotřebí nějaké zařikání? Něco, co by ono kouzlo probudilo? Co Ken udělal před tím, než se pustil do boje? Pergovi prolétlo hlavou, že se snad nenarodil nikdo ještě méně schopný užívat magie, než byl jeho bratr.

Pokud se ti dva muži zrovna nehrnuli do útoku, také se nehodlali jen tak vzdát. Nyní opět seděli na jezdounech, jeli bok po boku kolem skály, kde stál připravený Perg a hledali, kde je jeho nejslabší místo. Dávali si na čas, než ukončili obhlídku balvanu, chvíli si odpočinuli a pak si šeptem vyměnili nějaký postřeh.

Perg je pozoroval. Nic jiného mu nezbývalo. Stále měl přes záda přehozen luk a pár šípů mu ještě zbylo, ale když se zadíval těm mužům do obličeje, zjistil, že jejich pohledy neustále těkají k meči. Cítil, že by bylo hrubou chybou ho dát dolů. To, že se drželi zpět, způsoboval strach z meče.

Jako kdyby si přečetl v Pergově mysli, zavolal ten mluvčí k němu: "Dej to dolů, chlapče, a promluvíme si. Nechceme ti nijak ublížit."

"Pokud je tomu opravdu tak, potom zastrčte svoje ostří a objedťe. To je můj názor."

V té chvíli opravdu zasunuli své nože za opasky a odjeli po cestě o kus dál. Pergovo srdce začalo poskakovat. Ale jakmile se ten pár dostal z doslechu, jezdouni se zastavili a muži se opět radili. Ta trvala několik minut. Perg sice viděl gestikulaci onoho němého, ale nevěděl, jakou má význam. A jeho srdce opět pokleslo, když svá zvířata přivázali ke křoví a vypadalo to, že se připravují na dlouhý pobyt. Pak se pěšky vydali jeho směrem. Ten němý se nyní vydal husím pochodem, kterému by se nezasmálo ani dítě o polovinu mladší než byl Perg, k obhlídce skal a držel se dál od svého druhu, který se snažil upoutat Pergovu pozornost.

"Mladíku, za meč, který máš, byla nabídnuta velká odměna. Můžeme si promluvit o jejím rozdělení mezi nás. Samozřejmě polovinu pro tebe a polovinu pro nás. A ty budeš samozřejmě volný."

První kámen, který hodil ten němý, minul Perga o velký kus. Nyní se ten, který mluvil, musel sám vyhnout letícímu kamenu. Perg viděl v obličeji mluvčího, jak je rozčarován z neohrabanosti svého druhu. Perg se do půlkruhu otočil, aby se ujistil, že je schopen uniknout druhému letícímu kamenu. Pak se však musel vrátit zpět na své místo, protože ten druhý vyskočil, vytáhl svůj nůž, chvíli si s ním pohrával, a pak se pokusil vyšplhat nahoru na skálu.

Jak se Perg připravoval čelit útoku, minul třetí vržený kámen jeho hlavu jen o malý kousek, mnohem blíž než předchozí dva. Muž se již téměř vyšplhal nahoru, ale když nad svou hlavou uviděl Spasitele, sklouzl dolů jako předtím. Perg znovu rychle poodstoupil, aby uhnul kamenu, který právě přilétal.

Nyní zaujal jeho pozornost zvuk, který se začal ozývat chvíli předtím a který stále sílil. Bylo to rachocení kol vozu, jedoucího slušnou rychlostí. Vůz už byl vidět a přijížděl z jihu. Po stranách vozové plachty byly velké symboly, spíše hrubě načrtnuté než dokonalé. Podobné malby Perg znal z vozů dráteníků, kněží nebo formánů a byly buď reklamou nebo ochranným kouzlem. Žádné z nich však nebylo jako tohle. Tančil na svém kamenu. Neměl čas bádát nad tím, co ty kresby znamenají, ale snažil se křičet o pomoc jak nejhlasitěji mohl.

Na kozlíku vozu byli tři lidé. Uprostřed byla mladá žena. Všechny tři obličeje se otočili směrem k jejich boji. Chvíli se zdálo, že vůz zamíří přímo k nim, ale to se nestalo. Jeden z těch tří, zřejmě vozka, vysoký šlachovitý muž, trhnul za otěže a vůz se ostře otočil. Minul skály a ujížděl po cestě zpět.

Když to muž stojící u paty skály spatřil, začal z plna hrdla křičet. "Pomoc. Dopadli jsme zloděje. Je vypsána odměna jak na něj tak na zbraň, kterou drží ve svých rukou."

Jeho němý druh vyběhl ze skal, mával pažemi, ale nedosáhl ničeho víc, než že se mezi ním a vozem poněkud zkrátila vzdálenost, zatímco Perg, zrudlý vzteky, který byl nyní větší než jeho strach, se hájil: "Tak to není! Ten je můj!"

Vůz se zastavil a zvířil oblaka prachu, který odlétl k místu, na němž Perg stál. Šlachovitý muž, který držel otěže, nyní pozvedl oči ve snaze zjistit kde je pravda a přemýšlel o tom, co tam viděl. Děvče uprostřed mělo rovné, krátce střižené černé vlasy a kulatý nos jako knoflík. Její tvář byla poněkud drzá a byla plná života, pokud ne přímo krásná. Vedle ní se sedadlo prohýbalo pod těžkým vyfintěným mladíkem v kápi, snad minstrelem, a z jeho dětské tváře nevyzařovala velká inteligence. Svými prsty si pohrával s loutnou, ale po chvíli tento nástroj pečlivě uložil pod plachtu vozu.

V nastalém tichu se odkudsi ozval tenký kňouravý zvuk, ale pak zmizel stejně nečekaně, jako se objevil. Pergovy naděje se na chvíli zvýšily; ale ten zvuk, ať už to bylo cokoli, neměl nic společného s mečem.

Muž, který mohl mluvit, apeloval na kočího: "Pomozte nám ho sundat dolů a rozdělíme se o odměnu."
Perg plačtivě protestoval: "Nejsem žádný zloděj nebo zběh. Napadli mne, aby mě okradli. Ten meč je můj."
"Odměna," ptal se šlachovitý kočí. Pohledem těkal z jednoho stojícího muže na druhého.
Mluvčí přikývl: "Rozdělíme si ji napůl." "Odměna od koho?" "Vévody Fraktina osobně."
Vozka pokýval hlavou, jako by konečně začal docházet k nějakému závěru. Podíval se ještě jednou na Perga a potom pokýval hlavou. "Přines kuši, Bene - jdi a udělej jak říkám."
Ta kuše, kterou velký mladík vyhrabal z vnitřku vozu byla větší, než jakou Perg za svého nedlouhého života poznal. Cítil jak se mu stahují vnitřnosti už jen při pouhém pohledu na ni. Ben ji napjal pouhýma rukama a nepoužíval ani kliku ani hever a ani se příliš neunavil. Potom vložil tětivu do žlábků a podal kuši vozkovi.
"Nyní," řekl vozka tím nejvládnějším hlasem, jakého byl schopen a se slabým smíchem zamířil přímo na muže, který stál opodál jeho vozu. "Ty a tvůj parťák vylezte do sedel a zmizte odsud. Muž, který se náhle díval na nesprávný konec kuše zbledl, udělal neurčitý pohyb nožem a potom jej vrátil zpět do pochvy. Pokusil se vykoktat nějaká vysvětlující slova, pak to však vzdal a jen tiše zaklel. Jeho němý společník zatím stál, díval se a tvářil se jako spráskaný pes. Ben držel v ruce velký kyj a pohled do jeho tváře byl sice žalostný, ale jednoznačný. Mladá žena, jejíž obličej byl nyní pochmurný a tvrdý, odněkud vytáhla malou sekýru.
"Samozřejmě," odušil vozka, "pokud nemůžete do sedel vyskočit vy, jistě bychom se o jezdouny mohli postarat sami."
Ti dva si mezi sebou rychle vyměnili tázavý pohled a pak se rychle vydali směrem, kde zanechali svá zvířata. Potom se vzteklymi grimasami a klením otočili své koně k severovýchodu.
Svalnatý mladík, nazývaný Ben si s ulehčením vydechl a odložil klacek. Vozka bedlivě pozoroval protivníky, dokud nezmizeli z dohledu. Potom předal kuši zpět Benovi, který ji pečlivě odjistil a uvolnil tětivu.
Perg se blíže podíval na vozku a připomněl si vzpomínku na jistého velitele domobrany, který poroučel Kenovi a stovce dalších a učil je boji. Na rozdíl od něho však byl vozkův hlas laskavý: "Už můžeš dát svůj meč dolů, chlapče," řekl. "Je můj."
"Proč, jistě. Nechci se o tom přít." Vozka měl modré oči se sklonem k šilhání, jednou zlomený nos a mastné, pískově zbarvené vlasy. Svalnatý mladík vypadal přátelsky, jen trochu přerostle a pozoroval Perga se sympatiemi. Stejně tak i smělá, čiperná dívka, která odložila svou sekýru. Perg odložil meč na skálu vedle sebe a třel své prsty, v nichž už měl křeče z toho, jak ocelovým tiskem svíral jílec. "Děkuji," řekl.
Vozka v podstatě formálně přikývl. "Není zač. Jmenuji se Starší a živím se lovem draků. Vedle mne sedí Barbora a toto je můj učeň Ben. Ty vypadáš, jako bys někam spěchal."
Opět se odkudsi ozval onen kňučivý zvuk a Perg si uvědomil, že je to nejspíš zevnitř z vozu. Mohlo to být nějaké zvíře nebo domácí mazlíček.
"Jmenuji se Einar," řekl Perg. Ve skutečnosti to bylo jméno jednoho z jeho strýců, jedna z dalších věcí, kterou už měl promyšlenou před tím. A protože se mu ještě víc rozechvěla kolena, posadil se na skálu. Teprve nyní si uvědomil, jak má vyschlé hrdlo.
Teprve potom, co se posadil, si uvědomil to co onen Starší řekl: lovem draků...
"Pokud si budeš přát, můžeme tě svést," navrhl Starší. "A ve voze se jistě najde něco, co budeš moci žvýkat cestou. Ten vůz má jednu velkou výhodu, že můžeš, zatímco jedeš, dělat i něco jiného."
Perg se vzchopil a znovu zabalil meč. Poté s ním v ruce sklouzl dolů z vršku balvanu.
"Můžu ti s tím pomoci?" zeptal se Starší; Perg se rozhodl a beze slova mu podal meč. Starší jej vzal a vložil dozadu do vozu. Potom se shora natáhla jedna z Benových rukou s neuvěřitelně tlustými prsty a vyzvedla ho na kozlík, jako by byl kojenec.
Barbora udělala pro Perga místo tak, že se přesunula dozadu do relativně malého prostoru vozu. S čímisi se tam pachtila mezi truhlami, žoky a krabicemi.
Starší už pobízel jezdouny k pohybu. "Vyhovuje ti náš jižní směr, Einare?"
"Jo, tam jsem chtěl." Perg zavřel oči, ale hned je zase otevřel, protože se mu místo uklidňující temnoty neustále vybavovaly tančící nože. Pociťoval, jak mu prudce buší srdce. Nechal věci, aby šly svým chodem a nechal se vézt.

5. KAPITOLA

Při jízdě na poskakujícím sedadle se Perg poněkud vylekal, když se z plachty vozu znovu ozval ten kňučivý zvuk. Vypadalo to, že vychází z míst přímo za jeho zády. Rychle se ohlédl. Barbora právě sundávala látkovou pokrývku z nějaké klece. A uvnitř ní - u Vulkánova kladiva a Ardnehových kostí - byla stvůra velikosti lasičky, která mohla být pouze drak. Perg ho nikdy před tím neviděl, ale co jiného mohlo být šupinaté jako had a zároveň opatřeno křídly? Když viděla, že se Perg otočil, Barbora se na něj usmála, odložila chvíli svou práci s drakem a podala mu kalíšek vody a kousek ovoce. Když se do něj zakousl, začala rychle krmit draka něčím v hliněném džbánu. Perg se znovu zadíval dopředu a žvýkal.
Ben měl v ruce jiný, menší džbán. "Pálenku?"
"Ne, děkuji." Perg se ještě před tím nikdy silného nápoje nenapil a nevěděl, jaký účinek by to na něj mohlo mít. Viděl jednoho nebo dva vesničany úplně zničené neustálým těžkým pitím. Ben - na něj se Starší zle zakabonil - rychle džbán odložil.
"To, co máš na košili, je krev, Einare?" Zeptala se Barbora zezadu. "Jsi v pořádku?"
"Ne milostpani. Tedy, je, ale už stará. Jsem v pořádku."
Benova zvědavost se stupňovala téměř viditelně. "To, co máš, je meč."
"Ano," souhlasil Starší, který nyní vedl jezdouny vysokým tempem a byl většinu času soustředěn na cestu před

sebou, ale občas se ohlédl zpět. "Skutečně velmi krásná čepel."

"Mám ji od svého otce." Nedokázal z jejich tváří zjistit, jestli mu věří ani, jestli si jeho slova nevyložili špatně. Nebylo řídké potkat na cestách nějakého šlechtického levobočka, jak s sebou vláčí naprostou neužitečný dar od svého otce. Nyní zopakoval i příběh svého strýce, který sloužil u laskavého pana Ondřeje. Nebyl si ani pak jistý, nakolik mu posluchači věří, přesto mu ze slušnosti všichni přikyvovali.

Ben souhlasně a účastně pokyvoval svou hlavou: "Já 'sem sirotek. Ale nijak zvlášť mi to nevadí." Zezadu z vozu vytáhl loutnu, kterou držel před tím než potkali Perga a hrábl do strun. Perg usoudil, že to znělo poněkud falešně. Ben pokračoval: "Ve skutečnosti 'sem ministr. Zůstanu v učení u Staršího, dokud se mi nenaskytne šance k tomu, co chci skutečně dělat. Dovolil mi, že mohu kdykoli toto společenství opustit, až budu připraven."

Starší přikývl, jako kdyby s tím souhlasil. "Pracuješ dobře," souhlasil. "Bude mi smutno, až budeš odcházet."

Ben opět přejel prsty po strunách a zapěl:

Ta píseň byla

Ach, ta píseň je

Balada tvá, statečný Einare

Ježž svoboda uchvátíla...

Zpěvák se zarazil. "Těžko se hledají rýmy na takové jméno." Potom to zkusil znovu:

Mladý Einar kráčí cestou Volný jako skřivan, když Dva zlí muži přišli blíž Kteří chtěli...

"Není to úplně ono," přiznal Ben skromně po chvilce přemýšlení.

"Musí to být těžké hrát, když se takhle natřásáme," řekla Barbora chápavě. Ve skutečnosti tam zazněla jedna nebo dvě opravdu falešné noty.

Perg přemýšlel o tom, že Ben asi opravdu není nejlepší zpěvák, jakého kdy slyšel, ale nikdo jiný to už nekomentoval a on určitě nechce být tím prvním, kdo se o tom zmíní.

Po celý zbytek dne udržoval Starší vůz v pohybu. Vyjádřil uspokojení, že vjeli do hustého pásu mlhy, který vůz zakrýval. Byl neustále ve střehu a pozoroval okolí a také dohlížel na to, aby se Barbora a Perg střídali v jízdě vzadu ve voze, co nejbliž u klece s dráčkem, a také aby se pozorně dívali, zda je nestíhají vévodovi vojáci. To Perg předpokládal, i když to Starší nikdy přímo neřekl. Zevnitř přikryté klece nyní kvílel skrytý malý dráček. To připomnělo Pergovi ten zvláštní zvuk, který někdy vydá králík, když jej zasáhne šíp. Vedle klece byl hliněný džbán s hustou sítí přes hrdlo, v němž bylo pět žab. Pergovi bylo vysvětleno, že to je potrava pro dráčka a on jej pak jednou nebo dvakrát nakrmil. Dráčkův slabý dech, příliš slabý na to, aby vzplanul, dšťel páru na jeho ruku. Jeho oči, podobné těm na panenkách na hraní, temně blyštěly.

"Kdy opustíme území vévody Fraktina?" zeptal se Perg jednoho odpoledne. Paty hor zde končily a cesta křižovala hustě obydlenou část země, začínající pod temnou oblohou. Pole vonící žněmi vystřídaly lesy a pastviny. Před chvílí projeli jednou malou vesnicí.

"Někdy zítra," řekl stručně Starší. "Možná dřív." Mlha se zvedla a jestřábí oči Staršího byly zaměstnány ještě víc než před tím. Když se Perg vyptával na to, co bude s dráčkem, bylo mu řečeno, že ho vezou na jarmark pana Ondřeje Zeleného, kde za jeho předvádění mohou získat pár mincí. Jak si Perg dal rychle dohromady, mělo to zároveň posloužit prezentaci Staršího loveckých schopností. Pan Ondřej byl Poutník Močálů, což znamenalo, že jeho říše byla obklopena Velkou Bažinou. On i jemu podřízená města měli velké problémy s draky.

Když o tom Perg přemýšlel, činilo mu velké problémy vyvolat si obrázek muže, jakkoli statečného, silného a obratného, který by se vydal na lov draků právě tak, jako by to byli králíci. Z příběhů, které slýchal, zahrnuje lov na draka velký počet válečníků a cvičených zvířat. A i když byl Starší jistě statečný a schopný, v žádném případě nevypadal tak silně, aby se na podobný podnik mohl vydat sám. Ben, zajisté, alespoň měl síly minimálně za dva.

Jak přešlo odpoledne, jel Starší mnohem pomaleji a začal se bát toho, co vidí před sebou. Když zahlédl na cestě podomního obchodníka s nějakým balíkem pod paží, zpomalil ještě víc a zeptal se ho: "Vojáci?"

Tiché a malé přikývnutí byla celá odpověď, kterou Starší potřeboval. Stočil se na nejbližším vhodném místě z cesty a přejížděl přes neohrazené pole k postranní polní cestě.

"Není právě vhodná chvíle potkat nějaké vévodovy vojáky," zabručel nahlas, jako kdyby jej někdo žádal o vysvětlení.

"Dole je potok. Doufám, že bude voda dostatečně nízká, abychom ji mohli přebrodit. Na druhé straně potoka je země Modrého chrámu, pokud si správně vzpomínám."

Nebyl velký problém nalézt onen potok, který se klikatě kroutil přes nížinnou farmářskou zem. O trochu těžší bylo nalézt místo vhodné k přebrodění. Starší poslal Barboru a Bena, aby to místo prohledali pěšky a podívali se jak po proudu tak proti němu a nakonec se jim to podařilo. Když už byli na druhé straně, trochu se mu ulevilo a vedl vůz dál a dál, dokud nebyli zcela z dohledu ze břehu vévody Fraktina. Potom oznámil, že je na čase rozbít tábor. Ben a Barbora okamžitě vyskočili a chopili se obvyklé rutiny: postarali se o tahouny a začali sbírat dřevo na oheň.

Když začal Perg nabízet svou pomocnou ruku, Starší si ho zavolal k sobě. "Einare, pojď se mnou. Potřebujeme další žáby pro draka a já ti chci ukázat způsob, jak je nejsnáze nachytat a být nám tak trochu užitečný."

"Dobrá, jen si skočím pro svůj luk, možná, že tu budou králíci."

"Proč ne," usmál se Starší. "Brzy se setmí, ale můžeme to zkusit."

Zezadu z vozu vytáhl Starší síť, která byla velmi podobná síti rybářské, jenom byla mnohem hustší. Na okraji sítě byly symboly, které, jak Perg předpokládal, mohly mít magický význam. Ačkoli častokrát výsledky podobné snahy neopodstatňovaly úsilí, které se za nimi skrývalo. Po boku Staršího, který nesl síť, se Perg pustil do hloubi lesa a nasadil šíp do tětiny luku. Následoval společný sestup ke břehu potoka.

Jak tak kráčeli, Starší se ho zeptal: "Einare, jak se jmenuje tvůj strýček? Zbrojíf pana Ondřeje. Možná ho znám."

"Jmenuje se Perg." Tohle byla odpověď, kterou neměl dopředu promyšlenou.

"Ne. Toho neznám." Na zemi se pomalu snášela temnota. Dosáhli břehu potoka, aniž by spatřili nějakého králíka nebo něco podobného. Perg odložil svůj luk i šípy.

"Ostatně," řekl Starší, "Tvůj meč nevypadá na to, že by na něm ještě bylo mnoho práce."

Během hovoru studoval proud vody a z jeho hlasu nebylo možné usoudit nač myslí. Skákaje po rozmyslu z jednoho kamene na druhý dostal se doprostřed potoka, kde umístil svou síť do silného proudu. Silný rámpak zachytil o skály, aby držel na svém místě. Napřimil se, narovnal si záda a stále budil dojem, že jej zajímá především proudění vody. "Říkal jsi přece, že na té čepeli bude ještě tvůj strýc pracovat, že?"

Perg váhal, nakonec se vzmožil jen na pár koktavých slov.

Nezdálo se, že mu Starší věnuje nějakou zvláštní pozornost. "Nebo si myslíš, že prodáš svůj meč na trhu? Nyní může být ten správný čas, pokud jej chceš opravdu prodat. Takové obchody se uzavírají pod čestným dohledem pana Ondřeje a já mám zato, že na trhu dokonce budou jeden nebo dva obchodníci, kteří si mohou dovolit takovou zbraň koupit."

"Nevím, jak takový meč prodat a nemám to ani v úmyslu, ostatně patřil mému otci." Tohle všechno byla pravda, což mu ulehčilo.

"Předpokládám, že meč jako tento musí mít nějakou zvláštní sílu, nemluvě o tom, že je tak krásný na pohled."

Starší se stále díval na hladinu.

Perg zůstal potichu.

Nakonec se Starší zadíval přímo na něj. "Můžeš mi ho ukázat? Přinést ho sem a dovolit mi, abych si ho prohlédl?"

Perg přemýšlel nad nějakým decentním způsobem, jak ho odmítnout. Otočil se a beze slova se vracel zpět k vozu. Vzal svůj meč a pomalu odcházel; ale dříve nebo později bude přece jen muset někomu důvěřovat.

Uviděl Bena a Barboru, jak se pokoušejí o něco, co nebylo právě nejlepší nápad: vyndali klec s dráčkem ven z vozu a snažili seji očistit, zatímco se po nich jejich obyvatel sápal drápy a snažil se je pokousat. Zvědavě si Perga prohlíželi, když lezl do vozu a ještě zvědavěji, když vylézal ven s mečem v ruce. Ale nepromluvili na něj ani slovo.

V lesíku, kam se Perg vnořil, pomalu houstla tma. Vracel se ke Staršímu s mečem v ruce, zatímco Starší seděl na skále u vody a zdálo se, že je pohroužený sám v sobě. Onen šlachovitý muž se ale rychle probral, vzal si meč na klín a pečlivě z něj sundal obal. Bylo ještě dost světla na to, aby si takovou zbraň mohl důkladně prohlédnout. Starší zkoumal ostří čepele listem ze stromu. Přejel s ním po ostří a list se rozpadl na dvě půlky.

Jedním prstem Starší přejel po jemném vzorku na jílcí meče a potom jako by se k něčemu rozhodl podal Pergovi meč zpět a postavil se na nohy. Zvednul svou síť z vody a prohlédl si velké množství živočišné havěti, která se na ní zachytila. Perg byl překvapen, že síť takovou váhu udržela; pravděpodobně byly ony magické symboly kolem lemu velmi účinné. Starší sáhl do té masy, vytáhl jakousi kroučící se věc a zbytek opět ponořil do vody. "Dračí mládě," řekl a pozvedl onu šedavou věc, aby si ji Perg mohl důkladně prohlédnout. Nemělo to křídla a ona stvůra byla o hodně menší než ta, která se nacházela vzadu v kleci. "Můžeš je najít v milionech, desetimilionech ve zdejších vodách a je velké štěstí, když z nich nakonec vyroste jeden, kterého by bylo možné skutečně lovit."

Pak Perga překvapil tím, že si vzal meč opět k sobě, položil jej nalezato a naplocho. Potom položil dráčka na kresbu na meči a začal mečem pomalu otáčet. Dráček tak byl nucen vyrovnávat rovnováhu tím, že začal po meči lézt. Ačkoli byly jeho šupiny menší než nehty malého dítěte, bezpečně jej ochránily před ostřím, a tak, když Starší dokončil obrat, spočinul dráček opět na ploše kresby, kde oddychoval.

Starší o tom chvíli přemýšlel, jako by se stalo něco, co vůbec nečekal. Potom švihem shodil příškeru k zemi a přirazil ji špičkou meče k zemi. Starší držel meč, jak si Perg všimnul, jako by mu patřil odjakživa.

"O jednoho míň," řekl Starší a obrátil své unavené oči k Pergovi. Špička meče spočívala u jeho nohou a jílec přivrátil k Pergovi, jak mu jej vracel. "To byl první drak zabitý tímhle mečem, nemáš ten pocit?"

"Mám," řekl Perg, ačkoli nechápal, co svou otázkou Starší zamýšlel. Zatím onu zbraň opět balil.

"Potom je ovšem tvůj otec nelovil. Co s tím mečem dělal? Používal ho k boji?"

"Já..." Najednou se Pergovi sevřelo hrdlo a on ze sebe nemohl vydolovat ani slovo. "Můj bratr jej jednou použil. Byl zabít."

"Ach, to je mi líto. To není stará historie, že? Potomale mu ten meč příliš... příliš neposloužil, co?"

"Ach, ale posloužil." Náhle musel Perg bojovat proti nečekanému přívalu slz. "Pracoval tak, jako žádný jiný meč. Sekal lidi i válečné stvůry - jen neuchránil mého bratra od toho, aby jej nezabili také."

Starší chvíli čekal. Potom řekl: "Zkoušel jsi ho dnes použít, ale podle toho, co jsem viděl, se mi nezdálo, že by to příliš fungovalo."

"Žádnou sílu jsem z něj necítil. Nevím proč." V určité chvíli Perga napadlo, že omezení kouzelných schopností jeho meče mohlo mít spojitost s jeho jménem. Ale nyní se mu nechtělo to zjišťovat. Vlastně se mu nechtělo zjišťovat to vůbec.

"Nevadí." Řekl Starší. "Můžeme si o tom popovídat později. Ale copak ti ani otec, bratr nebo kdokoli z nich neřekl, co má znamenat ona kresba na jílcí?"

To se tě netýká, pomyslel si Perg. Nahlas ale řekl. "Ne, pane."

"Říkej mi Starší. Einare, až dojedeme k panu Ondřeji... dobrá, nemyslím si, že bych tě měl upozorňovat na to, že dokud si nebudeš jistý, co chceš s tím mečem dělat, nikomu ho neukazuj."

"Nebudu, pane."

"Dobře. Ty vezmi meč, já ponesu síť."

Ve voze pak ze sítě vybírali nejen potravu pro dráčka, ale i několik ryb, které obohatily večeři, doplněnou o fazole, chléb a sušené ovoce, což Barbora připravila. Zjistilo se také, že Ben opékal v žhavém popelu několik velkých brambor a tak se Perg mohl poprvé po mnoha dnech dosyta najíst.

Po večeři, kdy se všechno sklídilo a urovnalo, vytáhl Ben svou loutnu a opět se rozezpíval. Starší a Barbora si z nějakého neznámého důvodu vybrali tento čas k výletu do lesů.

"Zítرا nás čeká těžký den," oznámil Starší všem, když se vrátil z vycházky. A jako na povel všichni zazívali. Zajatý dráček už byl zpět na svém místě ve voze a vedle něj odpočíval i lovec draků. Barbora jej vzápětí následovala, ale před tím se podívala na Pergovy boty a ujistila ho, že je brzy opraví, nebo mu za ně najde náhradu. Poté, co z vozu vynosila množství hadrů na spaní a co se ujistila, že Perg dostal svůj díl, se vrátila zpět.

Těžké dešťové mraky, které ještě před chvílí hrozily přeháňkou, byly rozfoukány větrem a na obloze bylo vidět několik hvězd. Perg s Benem si připravili lože venku ve vysoké trávě kousek od skomírajícího ohně. Zabalený do pokrývky, kterou mu dala Barbora, byl nyní Perg ve větším pohodlí, než kdykoli před tím od doby, kdy musel odejít z domova. Byl také dobře nakrmen a velmi ospalý. Jeho meč spočíval v bezpečí vozu a Perg byl spokojen, že je od jeho neustálé přítomnosti konečně osvobozen. Ale spánek stále nepřicházel.

Slyšel, jak se Ben převaluje z boku na bok.

"Bene?"

"Co je?"

"Tvůj pán se opravdu živí lovem draků?"

"Ach, ano, je v tom velmi dobrý. To je přesně to, co znamená znak na našem voze. Každý v těch částech země, kde žijí draci, ví, co to znamená. Toto není skutečná dračí země. Jsou tu jen malí ve vodě."

"Myslel jsem, že draky loví pouze..."

"Lidé z hradů a zámků? Myslím, že Starší kdysi býval rytířem, ale on o tom nemluví. Pouze tak někdy jedná. Někteří urození draky opravdu loví a někteří to předstírají. Všichni si však v případě nutnosti najímají profesionály, jako je Starší, aby jim je ulovili, nebo jim alespoň pomohli. Existuje celá řada figlů, jak ulovit draka." Z Benova hlasu byla znát neochvějná sebedůvěra, že mu jsou ony triky dostatečně známy.

"A ty mu pomáháš," pobídnul ho Perg.

"Jo. Už jsem mu pomáhal dvakrát. Minule se nám dokonce povedlo zabít velkého a chytit malého. V obou případech jsem kryl Staršího kuší, ale mnoho jsem si nezastřílel. Starší je oba zabil. Ani jeden z nich nebyl moc velký, ale už měli samozřejmě nohy a byli větší než jezdouni. Rozumíš?"

"Jo, myslím že jo," Všechno, co Perg o dracích věděl, bylo jen z doslechu. Po vylihnutí se draci plazili nebo plavali téměř celý rok bez nohou, jako ten, kterého chytil Starší, a stávali se kořistí velkých ptáků, ryb a dravců. Ti jedinci, kteří toto období přežili, postupně vylézali z vody, narůstala jim velká křídla a začínali létat. Potom se stávali létajícími dravci velikosti drůbeže. Potom, po čtyř až pěti letech, už byli příliš velcí na to, aby mohli létat.

Pokud svá křídla delší dobu nepoužívali, zakrněla jim. Dračí existence měla několik fází - nejprve plazivou, kdy se pohybovali téměř jako hadi, dokud jim nevyrostly větší nohy, úměrněji k tělu. V této, takzvané hadí fázi, byli opravdovou konkurencí všech hadů, a to způsobem a množstvím ulovené zvěře, i svými zvyky.

Když už byli připraveni na následující fázi - Perg si nebyl jistý, kolik let to mohlo zabrat - vyrostly drakům nohy, tedy lépe - natáhly se jim do obludných rozměrů s velkými drápy. Z lidského hlediska bylo toto dračí období nejobtížnější. Nyní se takovíto nenasytní a stále rostoucí dravci proměňovali svým vybraným územím - většinou to bývala bažina nebo mokřina. Pustošili úrodu, zabíjeli dobytek a tu a tam i nějakého muže, ženu nebo dítě. V té se jim poněkud ironicky říkalo Batolata. Perg si ještě vzpomínal, že slyšel i o další fázi, kdy draci opět přerostli svoje nohy. Pak vypadali jako velcí červi a znovu začínali žít ve vodě. Ale o tom, zda taková fáze vůbec existuje, si Perg byl ještě méně jistý, než o těch předchozích.

"Samozřejmě," dodal, aby nevypadal jako ignorant.

"Áááá," zívnuł Ben. "Starší vždycky zahnal draka do houští a zabil ho svým mečem." Ben náhle dodal, jako by jej něco zaujalo. "Tvůj otec také lovil draky?"

"Ne," řekl Perg, v úžasu, že by si to mohl někdo myslet. "Proč?"

"Jen tak," řekl Ben, "Jenom jsem si tak myslel, že tvůj meč vypadá trochu podobně, jako je ten, který používá Starší."

6. KAPIOTOLA

Bílou a modrou dečkou dal vévoda Fraktin signál modrému čaroději, aby ho následoval do malé místnosti bez oken, místnosti dobře chráněné mocnou magií. Tajemné světlo Starého Světa, zářivější než jakýkoli jiný plamen, oživilo, když ti dva muži vstoupili a zastínili tak staré desky, visící po stěnách. Dopadalo poněkud na čelní stěnu komnaty, která byla téměř celá pokryta mapou. Ta byla vyvedena v několika barvách a popsána mnoha názvy. Zobrazovala celý kontinent, z něž nečinilo vévodovo panství ani jednu desetinu. Některé oblasti na mapě byly bílé, ale většina místa byla popsána a ukazovala jak geologické znaky krajiny, tak politické síly. Za těmito základními označeními bylo ještě jedno, které označovalo vzdušný prostor říše létavců, obývaný už po generace různými druhy létajících ještěřů, ptáků a bytostí, které nepatřily ani k jednomu z těchto druhů, ale byly alespoň polointeligentní.

Na jedné straně této mapy visela maska z tmavé, vyčištěné kůže, a na kolíku vedle sako z dobytka.

Ale Vévodu tentokrát nezajímala ani jedna z těchto věcí. Postavil se před dlouhý stůl, na kterém ležela truhla velikosti malé rakve, a dal znamení čarodějovi, aby tu truhlu otevřel.

Čaroděj položil své ruce na víko truhly, odkud se při jejím otevírání ozývalo slabé hučení, bzučení, jako by uvnitř byla spousta hmyzu. Jako odpověď na tento zvuk si čaroděj mumlal nějaká zařikání. Pak nastala chvíle klidu, aby si oba muži mohli v klidu popovídat, před tím, než kouzelník tuto truhlu otevře. Mágovy ruce na ní dosud spočívaly.

"Vaše Milost tedy dosud věří tomu, že těmi útočníky byli obyčejní bandité? Takoví ale ve své výzbroji obvykle nemívají cvičené šelmy."

"Ne," řekl klidně vévoda. Díval se na mapu, aniž by jí však věnoval nějakou pozornost. "Ti se ani normálně nepokoušejí unést někoho z mých příbuzných."

"Pak to ale vypadá, pane, že to nebyli obyčejní bandité."

"To mne také napadlo."

"Možná žoldáci Velkého Vévody?"

"Jsem si jistý, že mne příliš nemiluje. A samozřejmě se také mohl dozvědět o existenci mečů, možná že je také sbírá jako já... Ach, Modrý, ani nevíš, jak bych si přál vědět, kolik z nás ještě hraje na tomto kontinentu tuto hru. Předpokládám, že poslední magická pátrání signalizují, že se meče zatím nerozptýlily po celé Zeměkouli?"

"Meče zatím jsou na tomto kontinentu, Vaše Milosti. Jsem o tom přesvědčen. Ale kde přesně a v čím vlastnictví..."

Do vévodova hlasu se promítla jeho temná nálada.

"Ano, přesně. A nemám žádných zpráv o tom, kdo všechno o nich ví. Uf. Králové a princezny, královny a bandité, kněží, vrazi a dobrodruhové všeho zrna... Fuj, to je pěkný nepořádek."

"Alespoň dostala Vaše Milost šanci účastnit se této hry a nebyl jste ponechán v nevědomosti o dění kolem."

"To má být hra?" Zachrchlal vévoda. "Víš jistě, že mám jen malé pochopení pro hry. Ale nezbyvá mi nic jiného než hrát, nebo být poražen, pokud moc mečů získají jiní. A nemusíš mi připomínat, abych byl vděčný za to, co vím; nemusím být vděčný. Bohové, kdo to jen mohl být? Předpokládáš, že Markrabě? Nemyslím, že by se ti bandité nějak starali o ten meč, nebo o něm věděli - alespoň podle popisu událostí, který jsme dostali."

Čaroděj, který rukama hladil rytiny na víku truhlice, si odkašlal. Byl to zvuk tak delikátní a diplomatický, jako běžní Vévodovo nadechnutí. "Myslím, že to nebyl Markrabě, pane. Nemohli to být také žoldáci Královny Jamu?"

Vévoda, který už se velmi přiblížil záchvatu zuřivosti, najednou něco napadlo. "Říkal jsem ti, ať o tom již nikdy nemluvíš... ale nevádi. Máš pravdu, na Královnu Jamu jistě nesmíme zapomenout. Ale nemyslím si, že by to byla ona. Ne... nemyslím si to."

"Snad ne... potom ovšem musíme připustit i možnost, Vaše Milosti, že to byli lidé samotného Temného Krále. Pak je mi ovšem záhadou, jak by takové bojovníky rozprášil obyčejný mlynář."

"Řekl bych, že ten tvůj jednoruký Jord není onen obyčejný mlynář. A pokud ano, pak jsou obyčejní lidé oddanější svým vládcům víc, než si tito vládcové obvykle myslí."

"Právě tak, pane," čaroděj smířlivě přikývl. "Potom musíme vzít v úvahu Velkého Vévodu Pevného, Královnu Jamu - a Hrozívého osobně. Ovšem kromě těch, které jsme si připomněli, existují, jak Vaše Milost správně připomněla, ještě další možnosti."

"Ano." Vévodovo soustředění však bylo nyní rozptýleno velkou nástěnnou mapou. Jeho oči spočinuly na bílém místě na východní hranici jeho panství, blízko u moře, u paty Ludových hor. Právě nad tím místem se někde měla nacházet ona horská vesnice - jak jí ta žena nazývala? - Polomná, ano, tak to bylo. Z ní si bůh povolal lidské pomocníky, donutil je, aby s ním pracovali den a noc, aby stanuli tváří v tvář smrti a zmrazení. Nyní začalo připadat Vévodovi absurdní, že by právě taková vesnice, kde událo něco tak podivného a hrůzného, vůbec nebyla označena na mapě.

Ta žena se ho ptala... ne, vyprávěla mu o tom, že on, Vévoda, tam byl, zplodil s ní parchanta té noci, co byl Jord zmračen v horách, během pohřebního rituálu. Vévoda o tom nevěděl zholá nic.

Příběh ženy, která se objevila jen tak najednou. Něco mu to připomínalo, ale sám si na podobnou zkušenost nevzpomněl, a to měl, jako vládce, dobrou paměť. A co se týká žen, byla ta paměť ještě lepší, než kdyby se to týkalo něčeho jiného. Jistěže si už nemohl vzpomenout na všechno, co se před třinácti lety událo. Vlastně, co se tehdy dělo doopravdy - ?

Bzučivý zvuk odumřel. Čaroděj otevřel víko obrovské truhly. Oba muži se dívali nájemný meč, který se nacházel uvnitř, uložený do bezpečí vzácné, jemné modré kožešiny. Tem meč samozřejmě nebyl vévodovi donesen v tak nádherném obalu. Ve skutečnosti byl zabalen do druhého nejlepšího pláště kurtizány z Rudého Chrámu.

Ostré světlo panelů Starého Světa pableskovalo na zrcadlově lesklé oceli. Vévodovi připadalo, že je pod povrchem oceli schopen rozpoznat stopu krásného vzoru, který šel centimetry do hloubky, ačkoli čepel nebyla na žádném místě tak tlustá. Vévoda oběma rukama uchopil jílec a jemně meč vyňal z magické ochrany truhly. "Jsou muži na terase připraveni?" zeptal se, aniž by spustil oči z meče.

"Mělo by to tak být, Vaše Milosti."

Vévoda nyní držel meč před sebou jako v nějakém rituálu, vyšel ven tajnou komnatou skrz rohože, prošel přes velkou místnost a potom dveřmi do chodby s okny, jejichž záclonami vanul chladný větřík. Terasa, na níž se objevil, byla otevřená a v poslední době i tajná. Pohled sem byl omezen kamennými hradbami a vysokými živými ploty. Na kamenném chodníku pod šedavou oblohou jej očekávalo několik modře a bíle oděných vojáků a také vězeň. Vězeň byl zhruba středního věku, byl dobře živý, měl na sobě jen bederní roušku a nebyl svázaný. Hodně se potil a těkavě se rozhlížel do všech stran, jak pátral, odkud si pro něj přijde smrt.

Vévoda poprosil čaroděje, aby mu na chvíli podržel meč, zatímco na sebe rychle natáhl drátěnou košili a nasadil si lehkou helmu. Potom se zase chopil meče a postavil se do postoje zkušeného šermíře, kterým také byl.

Vévoda něco signalizoval směrem k vězni. "Ozbrojte ho a odstupte stranou."

Většina vojáků, se zbraněmi připravenými k boji, odstoupila o jeden, dva kroky. Jeden z nich vytáhl dlouhý nůž a hodil ho k nohám zajatce.

"Co je to?" ptal se ten muž chraplivým hlasem.

"Pojď se mnou bojovat," řekl vévoda, "nebo odmítni a zemřeš daleko pomaleji. Mně je to úplně jedno."

Muž chvíli váhal a pak pozvedl nůž.

Chvilí se snažil krýt, což však se zřetelem na nerovnost zbroje a zbraní nebylo mnoho platné.

O minutu později již vévoda otíral svou čepel a gestem posílal pryč vojáky, kteří s sebou odnášeli tělo vězně.

"Necítil jsem v něm žádnou sílu, Modrý. Zabil jej, ale tak, jak by ho zabila jakákoli jiná ostrá čepel. Pokud není ona skrytá síla aktivována tím, že je meč použit v boji, jak je jí možné ovládat? Jak se to dělá?"

Čaroděj pokorně naznačil, že ani on to neví.

Vévoda skryl meč opět do tajné komnaty za kobercem a umístil jej do magicky chráněné truhly. Jeho prsty dosud spočívaly na jílci meče a hladily tenké bílé linky dekorace. "Ten člověk říkal, že na jeho meči je cosi jako hradní zeď."

"Ano, to říkal, Vaše Milosti."

"Ale tady žádná hradba není. Není tu víc ani míň než to, co tam bylo, když jsem ten meč dostal -jen pár hracích kostek."

"To je přesné, Vaše Milosti."

"Hrací kostky. A ta žena, která mi meč přinesla z Rudého Chrámu vyprávěla o tom, že před tím, než jí voják ten meč nechal, hrál a vyhrál právě v kostkách." Mrzuté bylo, že ten voják už nežil, probodený a ve chvíli, kdy jí předával meč, už mu zbývalo jen pár chatrných nádechů. Zabijáci, kteří mu to udělali, byli pravděpodobně jeho kumpáni a hráči, kteří byli přesvědčeni, že je podvedl. Vévoda Fraktin vyslal pana Sharfa, jednoho ze svých neoddanějších rytířů, aby je tajně pronásledoval.

"Mám, pro celý svět, snad hrát kostky, Modrý?"

Čaroděj tu otázku považoval za řečnickou a neodpověděl na ni. "Žádný z vojáků, vaše Milosti, by s sebou podobný meč nenosil příliš dlouho. Rychle by to vzbudilo pozornost oficírů, a potom..."

"By mu byl odebrán, ano. I když je pravděpodobné, že by nebyl přinesen sem ke mně. Ach, dobrá, nyní je tedy u mne."

Vévoda si povzdychl a sundal prsty z jílce. "Řekni mi, Modrý, existuje snad ještě něco jiného, jako jsou naše lampy, nějaký druh magie, pocházející ze Starého Světa? A řekni mi, je ta pověst, kterou vyprávěl onen starý mlynář opravdu jen báchorka, kterou spídl, když mu byla amputována ruka, bolesti. Namlely mu ji snad ty jeho mlýnské kameny?"

"Jsem si jist, Vaše Milosti, že ani jedna z těch možností není příliš pravděpodobná. Mnohé z mlynářova vyprávění se nezávisle potvrdilo. A víme také, že technologové Starého Světa nevyráběli meče; oni měli velké množství různých způsobů, jak zabíjet, způsobů, které nám byly po Ardnehově změně zapovězeny. Ve skutečnosti měli jakousi zbraň, bombu..."

130 - První kniha mečů

"Ach, to vím, vím to, ale raději se držme toho, co je reálné a praktické, ne toho, co známe z dávných legend... Modrý, myslíš si, že by Starý Svět skutečně snesl současně bohy i svoji nesmyslnou technologii? Domníváš se, že tam skutečně mohl být Ardneh?"

"Jsem si téměř jistý, Vaše Milosti. Spousta bohů, nejen Ardneh. Je o tom nespočet záznamů. Viděl jsem tam Vulkána a spoustu dalších jmen."

Vévoda si tentokrát povzdychl dlouze a těžce a potřásl hlavou. Byl by rád řekl, že nemohli být žádní bohové, že jednoduše neexistovali, nicméně to odporovalo i jeho vlastní zkušenosti.

Právě před ním ležel meč, plný magické síly a ukován z nebeského kovu, jehož možnosti byly prozatím pro lidi nepochopitelné. Nemohl být ukován ve Starém Světě. Bylo jisté, že byl ukován před třinácti lety v nezalidněných horách ve východní části jeho vlastního panství. A když je nevykoval Vulkán, kdo potom?

O bozích bylo slyšet jen málo a vidění bývali ještě méně. Ale dokonce ani hodně mocný šlechtic si nemohl dovolit tvrdit, že neexistují. Zvláště ne v případě, že jeho panství přiléhalo k Ludovým horám.

6. KAPITOLA

Perg se probudil na vlhké zemi pod šedivým nebem, které podobně jako den předtím hrozilo deštěm. Ale zabalený do pokrývky a pohodlně uložený, že by se mu mohlo zdát, že je zpět ve své ložnici ve mlýně a že za chvíli uslyší hlas svého otce. Tato iluze naštěstí zmizela dřív, než se mohla stát příliš bolestivou. Byl tu chrápající Ben, ona válející se hrouda masa na druhé straně vyhaslého ohně a byl tu také vůz. Z vnitřku vozu se ozvalo kňučení malého dráčka, hlasem podobným malému dítěti. Bezpochyby zase křičel hladý.

Nyní se vůz mocně zatřásl, nejspíše přesunutím váhy člověka pod plachtou; což Bena probudilo, ten se posadil a zívnu. Za chvíli už byli vzhůru všichni. Jako snídaní podávala Barbora okoralý chléb a suché ovoce. Všichni jedli při tom, jak se připravovali na cestu. Přípravy byly rychlé, takže byli hotovi dřív, než stačila opadnout mlha. Mlha byla tak hustá, že Starší svěřil otěže Benovi, zatímco on sám šel před vozem a kontroloval cestu.

"Jsme blízko hranice," varoval je Starší před tím, než vyrazili. "Každý mějte oči dokořán."

Kráčel asi třicet metrů před nimi, přesně na hranici viditelnosti. Starší vedl vůz po polních cestách a přes pole. Předtím, než se příliš vzdálili, potkali skupinu robotníků. Soudě podle rozedraných šatů to byli otroci. Oháněli se svými nástroji, aby svou denní dřinu zvládli. Když se s nimi zdravili, odpovídali tito lidé pouze lehkým zamáváním a přikývnutím a někteří neodpovídali vůbec.

Krátce po tomto setkání dal Starší zastavit vůz a svolal jakousi poradu. Přiznal, že se ztratili, a že neví, jestli vůbec překročili hranici, či zda se toho rána opět nevrátili na území vévody Fraktina. Perg z toho pochopil, že hranice je v těchto místech položená cikcak, diskutabilní a špatně značená. Jediné, co mohli učinit, je pokusit se směřovat přímo na jih.

Všichni čtyři se snažili proniknout mlhou a zjistit, odkud asi svítí slunce, až se jim nakonec společnými silami podařilo zhruba určit vlastní polohu.

"Pokud je toto opravdu východní cesta, potom se už nemůžeme zmýlit."

Starší se opět vydal o kus dopředu a Ben řídil. Přejížděli přes pole a kodrcali se po kolejkách, které vyjezdily jiné vozy. Čas ubíhal. Ztemnělá krajina se kolem nich míhala jako duchové a viditelnost nebyla větší než dvacet metrů. Starší se stal příznakem, postavou, která kráčela před vozem přesně na rozhraní viditelnosti.

Náhle, zdálo se že to přichází z nadhlavníku, je nějak minul zvuk jakýchsi velkých křídel. Všichni se podívali nahoru. Pokud tam byl nějaký stín, potom jak přišel, tak taky odešel, a nad horní částí mlhy už nebylo nic vidět. Perg si vyměnil pohledy s Barborou a Benem - všichni tři se cítili stejně. Nikdo neřekl ani slovo. Perg ještě nikdy neslyšel o něčem tak obrovském, co jim prolétlo na hlavou.

Starší, který ten zvuk zaslechl také, zavolal na ostatní, aby zastavili a znovu se poradili. Ani on sice nevěděl, co to mohlo být, ale už byl alespoň připraven řídit vůz i v té mlze, která by se jim hodila, kdyby přišla o den dřív. "Tohle není v této části země a v této době normální. A pokud odsud chceme vyjít ve zdraví, nesmíme se zastavit."

Tentokrát se Starší posadil na kozlík a převzal otěže. Ostatní se dál pokoušeli všemi směry proniknout tou šedavou oponou.

Cesta, po níž jeli, sbíhala dolů k malé říčce, úzké, ale rychle proudící a křižovala ji jakýmsi šterkovým brodem. Starší ji bez zaváhání přešel. Perg si pomyslel, že tento brod je pravděpodobně jiný, než ten, kterým projížděli včera večer, a že tento přechod mohl znamenat opět změnu území. Ale nikdo k tomu nic nepoznamenal a on měl pocit, že si zatím nikdo není jist tím, kudy se pohybují.

Pomalů se prodírali vpřed mlhou hustou jako polévka. Nervózní už byli všichni včetně draka. A Perg měl zato, že je znervózňovalo něco víc, než jen pouhá mlha.

Opět se po pravé straně objevila řeka, vedoucí v prudkých zákrutech.

Náhle se zpoza vozu zleva ozvalo zaškrábání, klapání a dusání, příznačné pro jezdowny, jejichž kopyta tloukla do tvrdé cesty. Znělo to jako nejmíň půl tuctu zvířat -nejspíš strážní hlídka.

Drak hlasitě zařval.

"Zastavit, tady, vůz!"

Odkudsi se do Staršího ruky dostal bič a on s ním nyní práskal nad zády svých tahounů, což vydávalo zvuk jako když se štípe dříví. Zvířata se začala rozbíhat a velmi rychle dosáhla nejvyšší rychlosti, jaké byla schopná.

"Stát!"

Toho rozkazu nikdo neuposlechl. Pouze o chvíli později vylétly první šípy. Byly mířené docela přesně, pokud vezmeme v úvahu podmínky. Jeden šíp proletěl plachtou vozu nad Pergovou hlavou a jiný se zabodl do dřevěné konstrukce vozu, která napínala plachtu.

"Do boje!" zakřičel Starší. Nebylo důvod, aby říkal něco víc, ale do těchto dvou slov vložil veškerou svou energii a sílu. Zvířata pádla tak rychle, jak Perg ještě nikdy neviděl. Mezitím se ve voze Ben natáhl pro kuši a Perg si vzal svůj luk a toulec. Perg uviděl Barboru, jak švihá jakousi koženou smyčkou a vrhá proti nájezdníkům olověnou střelu velikosti vejce.

Když se díval z levé strany vozu, uviděl Perg jezdce, jak se rychle vynořuje z mlhy. Měl na sobě helmu a kroužkovou zbroj a pod ní krátký kožený kabátec v bílé a modré barvě. Jel vedle řítícího se vozu a pozvedl svůj meč aby poranil nejbližší zvíře. Perg rychle zacílil a vypustil šíp; v nastalém zmatku si nebyl jist výsledkem své střely, ale vedle něj zabučela kuše a jezdec ze svého sedla vypadl.

Dráček, kterým to nemilosrdně házelo ze strany na stranu, vystrašeně ječel. Vyděšení tahouni táhli vůz obrovskou rychlostí, jako by chtěli uniknout Staršího povzbuzování a řevu, který vydával sedě na kozlíku. Pergovi připadalo, že šípy, které prolétají plachtou vozu, létají ze všech stran. Někdo z vnějšku křičel, aby zastavili a Ben natahoval kuši tak horečně, až se celý vykláněl ven.

Perg viděl, jak se Barbora vyklání ven a její pravá paže je zkrvavená. V oblouku páčila ze své smyčky další střelu, jeden z kavaléristů zaklopýtal a padl k zemi.

Hlídka, která zahlédla vůz v zákrutě cesty, se jej snažila dohnat zkratkou a tím se dostala na velmi obtížný terén. To Staršinovi umožnilo, že je vůz na tvrdé a upravené cestě předjel. Rychlejší jezdci jej však již znovu začali dohánět.

"Hranice je blízko," křičel Starší na své pasažéry. "Bojujte!"

Víme, že je blízko, pomyslel si Perg, ale kterým směrem? Snad to už Starší zjistil. Perg vystřelil další šíp a opět si nebyl jist, kam letěl. Ale za chvíli se jeden z pronásledovatelů zpomalil a sklouzl na zem, jako by jeho zvíře padlo.

Opět něco těžkého narazilo do vozu, a ten se vychýlil ze své dráhy víc, než kdykoli předtím. Vůz zakolísal, potom zavířil, všechno se začalo sypat. Přes Pergovu hlavu přelétla klec s dráčkem a on sám cítil, jak padá k zemi a smířoval se s tím, že bude zabit, ale prach, ležící na cestě, jej uchránil před tvrdým nárazem.

Nepocíťoval žádná vážná zranění, odkutálel se do trávy a písku, který byl navlhlý. Vedle něj ležel vůz na boku a jedna strana kol se ještě bezmocně točila ve vzduchu a tahouni se jej marně pokoušeli vléci dál. Mezitím se kavalérie přehnala kolem vozu jako těžké stíny a jediní lidé, které Perg zahlédl, a kteří vypadali jako Ben a Barbora, prchali pěšky pryč.

Dráček stále bolestivě ječel uvnitř převrácené dopravní klícky vedle vozu. Po všech čtyřech se Perg doplazil k vozu a hrabal se v té rozsypané zvěti. Tápal a hledal, přehrabával nepotřebné věci a hledal svůj meč. Vydal přidušený jásavý výkřik, když poznal čepel Hlídky a strčil ruku do hromady rozsypaných brambor, kde našel jilec. Právě zvedal zbraň, když zaslechl hlasitý klapot kopyt za těsně sebou. Otočil hlavu a spatřil muže se zbrojí vyvedenou ve vévodových barvách. Seskákali z jezdownů a obklopili ho. Rukou stále svíral meč, ale necítil v něm žádnou moc. "Zahod' to, sluho!" nařídil voják. - a nad hlavami všech sklouzla dolů velká křídla. A zajatý dráček neustále vykřikoval, jako by v odpověď onomu zvuku shora, který zněl jako zlomená lopatka větrného mlýna -

Přerušil je nelidský řev. Byl to basové zařvání, které se prodralo mlhou a odráželo se od země. Perg zůstal na kolenou a skrz ně cítil dusot obřích nohou, burácejících velmi blízko. Bylo to jako kdyby po zemi poskakovaly dva tlusté kmeny stromů, vysoké jako staršinův dům a jako obrovské vidle se potácely dopředu daleko rychleji, než mohl běžet jakýkoli jezdec. Batole se přiblížilo k jednomu z jezdců a z tlamy mu vyšlehly obrovské plameny, které prolétly mlhou. Muž na koni, stojící pět metrů od draka explodoval jako ohňostroj, kopí mu vypadlo z ruky a jeho zbroj se zkroutila jako hořící papír. Perg ucítil i na vzdálenost třiceti metrů obrovský žár. Drak bez přestání pobíhal kolem, chrčel a vydával zvuk jako

bušení kovadliny. K tomu dštěl oheň z nosu a tlamy. V té chvíli se jeho cílem stal jiný jezdec. Podařilo se mu uhnout ohni, ale jezdoun se lekl plamenů, zdivočel a začal vyhazovat. Drak je oba zachytil do tlamy a hodil je ke stromu, kde si jezdec i jeho zvíře zlámali páteře. Všude kolem Perga byli řvoucí jezdci, viděl, jak se vévodovi muži snaží popohnat jezdouny k zoufalému ústupu.

Drak opět změnil směr svého útoku, nyní zamířil přímo k Pergovi.

Starší se ve chvíli, kdy se začal vůz kácet, snažil zachránit tím, že vyskočil z kozlíku na stranu a dopředu. Podařilo se mu za letu obrátit a dopadnout do akrobatického kotoulu, který byl díky bohům dostatečně měkký.

Ale ať už byl měkký jakkoli, něco v jeho krku zapraskalo, dost na to, aby ho to na chvíli překvapilo. Zatmělo se mu před očima, ať se sebevíc snažil se toho zbavit -a jeho chabý pokus o to se zvednout skončil na kolenou, opřený rukama o zem. Mlhavě zahlédl někoho - měl pocit, že Bena - jak jej mívá a utíká do blízkých houštin, které slibovaly úkryt. A zahlédl také pár lehčích, rychlejších nohou, snad Barbořiných.

V mlze se přibližoval dusot kopyt. Vedle Staršího ležela na zemi, mírně pohřbená pod nánosem prachu, nějaká kláda.

Lehl si podél ní a pokusil se za ni skrýt.

Hlídky se kolem něj přehnal s velkým rámusem a na chvíli zmizela. Musel mít ten meč. Cokoli by se mělo stát, nechtěl jej nechat vévodovi.

Jak prohrabával ty věci, podařilo se mu najít meč napoprvé, jako kdyby podvědomě tušil, kde ten Drakořez leží. Pevně sevřel důvěrně známý tvar rukojeti. Pak k němu opět dolehl zvuk vracející se hlídky. Rozběhl se v mírném předklonu do houští. Doufal, že i ostatním se nějak podaří uniknout.

Sotva byl ve skrytu větví, přikrčil se k zemi a počkal až ten dusot přejede kolem. Když se chtěl dát znovu do běhu, vyplnilo vzduch za ním strašlivé zařvání. Znělo to jako dědeček všech draků, a ten zvuk, který se ozval, byl za okamžik doplněn lidským křikem.

Starší běžel dál. Měl svůj Drakořez, ale nechtěl se vracet a nasazovat krk na záchranu svých nepřátel. Za zády s drakem, který mohl jezdce zaměstnat, měl šance na útěk vcelku slušné. Za ním se ozývaly zvuky paniky a boje. Možná, že by Vévodova hlídka mohla být dostatečně disciplinovaná a vycvičená, aby draka zahнала. Starší pokračoval v chůzi a neustále se vzdaloval ze směru, kterým běželi Ben a Barbora. Doufal, že pokud všichni přežijí, bude mít později dost času, aby je zase dal dohromady.

V té tmě skoro přehlédl potok, a tak do něj málem spadl.

Vstoupil proto do vody, která mu sahala po stehna, a začal se brodit. Chtěl získat mezi sebou a bojištěm co největší vzdálenost. Pokud by se vojákům podařilo draka zahnat nebo ho zabít, určitě by se vydali tudy. Zvuk té vřavy se vzdáleností utichal. Bylo to zvláštní, protože toto nebyla země, kde by se dal takový drak očekávat... tím spíše by se zde nedala čekat taková mlha, jaká tady panovala...

- křídla téměř průsvitná, ale široká jako plachty člunů. Spouštěla se dolů a proploouvala hustou mlhou -co to bylo, ve jménu všech bohů -

Starší zůstal stát po kolena ve vodě a nemohl se ani hnout. Pomyslel si, že ještě nikdy nezažil takovou souhru náhod, jaká nastala nyní. Ta nemožná křídla musela být plazí, což Staršímu naznačovalo, že to, o čem se mluvilo, musel být nějaký poddruh draka. Plazí hlava byla malá a byl v ní zřejmě jen malý mozek. Groteskně malá na tak velká křídla. Zuby, které z tlamy čnely, byly obrovské a vypadalo to, že dokáží poranit člověka jedním kousnutím. Tělo mezi křídly bylo scvrklé, pokryté taře vypadajícími šupinami, nohy byly celé pokryté šupinami a byly zakončeny tlapami s obrovskými drápy.

Vrhl se to ke Staršímu v setině vteřiny. Stál na svém místě - ve vodě a v blátě - a pak zaútočil proti stvůře. S žádnou jinou zbraní by si na to netroufl, ale s Drakořezem v ruce mohl stěží prohrát. V poslední chvíli, kdy už bylo pozdě na to udělat cokoli jiného, si uvědomil, že zvuk, který se ozval vždy, když používal tenhle meč, nyní nezní, že jeho paži nyní neprojíždí pocit síly.

Ačkoli bez podpory kouzla, byla čepel velmi ostrá a Staršího paže silná a pevná. Odsekl jednu šupinu a zarazil se mezi dalšíma dvěma - meč skončil na kloubu mezi nohou a tělem a teprve v té chvíli si starší uvědomil, jak je ten létavec obrovský. Jeho drápy byly tlusté jako lidské prsty, silnější než lano. Objal jimi Staršího pravé rameno. Staršího meč se zaklesnul mezi dračí šupiny a on jej nemohl vyjmout. Páry dračího dechu jej omamovaly.

Před tím, než upadl do bezvědomí, ještě pocítil, jak jej něco vytahuje z bahna, a že už není spojený s ničím jiným než s dračími šupinami a vzduchem. Cítil rytmus tlukoucích dračích křídel při práci a dál si už nepamatoval nic.

Z meče v Pergově pravé ruce se začalo ve chvíli, kdy na něj zaútočilo ono nepřátelské Batole, ozývat hřmění. Ječení meče tentokrát zanikalo v dračím řevu, v jeho mohutném sípání a dusotu nohou. Perg však meč slyšel i cítil. Držel rukojeť meče v obou rukou, jimiž nyní proudila energie meče. Energie, která proudila i čepelí, aby zkontrolovala onen dračí útok.

Meč držel Pergovy ruce a nedovolil mu padnout ani ustoupit. Hlavou mu prolétlo poznání: Toto je stejná hrůza, kterou pocíťoval Ken. Bezmocně se díval na tu blížící se tlamu, jejíž pysky byly drsné jako kroužková zbroj a z jejichž nozder vylétávaly plamínky ohně. Kolem se rozplýval smrdutý dech, který by dokázal zničit celou jízdu. Perg cítil, jak se měkká země chvěje pokaždé, kdy se do ní zabořila obrovská dračí tlapa. A uviděl také jeho přední tlapy, jako jsou napřažené a připravené jej roztrhat na kusy.

Hlava se přiblížila k Pergovi, který si nyní mohl důkladně prohlédnout ony jako kovářská výheň planoucí dračí oči a jiskřičky, které náhle začaly vylétat z meče, jako by o něj někdo křísnil pazourkem. Náhle se meč pozvedl k úderu strašlivou rychlostí, kterou Pergovy ruce pouze sledovaly; jako by byl marioneta na provázku.

První úder dopadl na polovinu dračí čelisti. Drak se uhnul na stranu, když z jeho duhově zbarvené rány vytryskla sprška krve. Perg cítil malé kapky krve, které mu padly na rukáv. Bolelo to, jako by jej někdo píchal špendlíkem. Ryk, který se linul z dračího hrdla, byl nepodobný čemukoli, co dosud Perg slyšel, ani probuzený ani při nočních můrách.

V následující chvíli se drak znovu nahrbil k útoku. Pergovi se nepodařilo vyhnout se té letící mase a zmizet někde v houští.

Byl přibit tou ohromnou váhou k zemi a zabořil se hluboko do bahna. To ho také zachránilo před rozmačkáním a dokonce mohl dýchat. Nakonec mu meč vypadl z rukou a celé dračí tělo se zachvělo a ztuhle spadlo.

Bolest po spáleninách od dračí krve na ruce už pomínula, ale tvář jej dosud bolela. Pokoušel se bolest zahnat bahnem, jak se plazil svou cestou na svobodu. Pouze postupně si uvědomil, že není zmračený, ba že je téměř nezraněn. Padající torzo jej téměř minulo. Padající tlapa netvora se mu vyhnula obloukem, jako zkroucený kmen starého stromu.

Zůstal naživu a nepřestával se tomu divit. Nějaká zapadlá část jeho mysli mu našeptávala, že magický meč musí vždy zabít toho, kdo jej použil, dokonce i v případě, že dotyčný zvítězí.

Šupinatý kmen nad tělem Perga sebou začal trhat. Perg se rychle snažil překonat těch několik zbývajících centimetrů, aby unikl zpod oné mrtvé, či dosud umírající hmoty. Všechny údy se mu chvěly a teprve nyní začínal cítit všechny modřiny a podlitiny. A kromě toho i bolest malých spálenin. Dosud si nebyl vědom, ani při hlubším zkoumání, nějakého vážnějšího zranění, které by mu drak způsobil, a tak se snažil napůl dobelhat a doplazil do nějakého křoví. Jedinou jasnou myšlenkou, která burcovala jeho mysl, bylo, že se musí buď skrýt, nebo utéci pryč, a v té chvíli byl ještě příliš roztřesený na to, aby se mohl pokusit běžet.

Jak tak seděl v blátě pod keřem, uvědomoval si, že mu alespoň na chvíli nehrozí žádné nebezpečí. Drak nejprve zahnal hlídku na útěk a nyní zabil draka jeho meč. Musel se vrátit zpět k drakovi a vytáhnout meč. Jak tak stál vedle zabitého monstra, nemohl meč zahlédnout. Musel zůstat někde dole, v bahně, jilec nyní trčí směrem do bahna, zavalený tisíci kilogramy opancéřovaného masa.

Proto se znovu plazil v blátě s snažil se dosáhnout tak hluboko, jak jen to bylo možno, pod mrtvou hmotou. Právě se dotýkal jílce a cítil slabé, prchavé chvění jeho síly. Čepel byla až po jilec zabořena v drakovi; ač na ní už dosáhl, zdálo se Pergovi nemožné bez toho, aby pohnul drakem, ji vytáhnout ven.

Bezmocně tahal za jilec, když zaslechl Benův hlas, tichý a otřesený, právě za svými zády.

"To je největší drak, jakého jsem kdy viděl... kde je Starší?"

Perg se napůl otočil. "Nevím. Pojď mi pomoci vytáhnout meč. Věží v něm, jílce dolů."

"Víš, co se stalo? Já ne." Ben, aniž by očekával odpověď, se rozkročil těsně u opancéřovaného břicha zvířete, potom pozvedl obě ruce a začal tlačit do dračí tlapy, která již nejevila známky života. S výkřikem pozvedl onu tlapu nahoru.

Perg současně tahal za jilec meče a cítil, že se čepel povysunula o pár centimetrů. "Ještě."

Po dalším úsilí se jim podařilo posunout jilec natolik, že ho viděli. Sotva jej Ben spatřil, přešel k němu - jilec byl široký právě tak na jednu z jeho rukou. Stačila. S divokým kroucením vyprostil ostří, které si prořezávalo svou vlastní cestu skrz maso a šupiny a přivádělo s sebou další výron krve. Krev stále rychleji matněla.

Jakmile Ben vytáhl meč, hodil jej před sebe do bláta a třel si prsty o nohavice. "Cítil jsem to," mumlal si. Znělo to trochu postrašeně, ale nevyjádřil se o tom, co cítil.

"To je v pořádku," řekl Perg, vzal meč do ruky a otřel jej listím. Pergovy ruce byly černé od špinavého bláta, ale meč byl téměř lesklý a čistý.

Perg stál nehybně, zíral na jilec. Nebyla na něm žádná hradní zeď, nýbrž stylizovaný obrys bílého draka.

Ben se nedíval na meč, ale do Pergovy tváře. "Jsi spálený," řekl Ben jemně. "Musel jsi být blízko. Kde je Starší?"

"Neviděl jsem ho. Ano, byl jsem blízko. Já byl ten, kdo vedl meč. Tenhle meč. Ale ten není můj. Kde je ten můj?" Jak mluvil, pozvedl se na nohy. Jeho hlas by studený a měl sklony se rychle přeměnit na vzlykání.

Ben se na něj díval. Vedle nich se náhle ozval jakýsi zvuk. Oba se otočili a uviděli Barboru. Byla stejně zablácená a zmožená jako oni dva. V jedné ruce měla svoji sekuru a v druhé smyčku.

"Kde je Starší?" zeptala se podle předpokladů.

Přestože se mu hlavou honila jediná myšlenka na ztrátu meče, Perg vyprávěl svou verzi událostí, které se staly poté, co se vůz převrhnul. Dívali se na něj a na meč; potom vzala Barbora zbraň z jeho rukou a špičkou jej přitiskla ke středu jedné z největších šupin draka. Zajiskřilo se, jako by ocel křísila o ocel a čepel projela šupinou jako máslem.

Perg se ozval: "Vypadá stejně, jako můj meč, ale musí být Staršího. Kde je můj?" Pocit šoku, který ho paralyzoval, se vytratil, a on začal prohledávat rozházený náklad vozu. Meč však nenašel ani na hromadě ani kousek opodál. Oba zbylí jej následovali a pátrali po Starším, ale nemohli jej nalézt ani živého, ani mrtvého. Volali jej jménem. Nejprve tlumeně, ale potom se stále silnějšími hlasy. Jediná těla, která našli, byla těla vojáků, která zabil drak před tím, než byl sám zabit. "Pokud utekl," řekl Perg, "nevím, proč si vzal právě můj meč?"

Nakonec usoudil, že se Starší prostě spletl - a místo svého, kterého si nevšiml, odnesl Pergův meč.

"Ale kam šel?"

"Možná že jeho i ten druhý meč dostali vojáci."

"Byli zaslepeni panikou. Toužili jenom utéct. Ti, kterým se to podařilo, rozhodně neměli myšlenky na nic jiného."

Kolem leželo spousta mrtvých a těžce zraněných jezdců. Ben je dorazil svým kyjem. Tahouni od vozu, byli dosud v postrojích a vypadali nezraněně. Oni tři obrátili vůz zpět na kola a zkontrolovali, že se ta kola skutečně všechna otáčejí. Zatímco Perg pokračoval v bezvýsledném pátrání po svém meči, zbylí dva se věnovali nakládání věcí do vozu.

Předposlední do něj vhodili onu nádobu s žábami a úplně nakonec dračí klec.

Barbora chvíli podržela ruku na klínce, jejíž vystrašený obyvatel dosud pištěl. "Nemyslíte si, že ty velké přilákalo tohle? Museli zaslechnout tohle pištění."

Ben rozhodně zakroutil hlavou. "Nikdo si nikdy nevšiml, že by draci jednali takhle. Velcí se o malé nestarají, možná kromě toho, že by je, kdyby byli hladoví, použili jako potravu. A hladoví jsou skoro vždycky." Ben se zlobil, ale ne na draky. "Jestli Starší opravdu odešel, co si teď počneme?"

"Dívali jsme se důkladně. Buď je ještě na útěku, nebo mrtev nebo smrtelně zraněn, případně ho ještě mohla spláchnout

řeka. To je všechno, co o tom lze říct." Odušila Barbora.

"Nebo," řekl Perg, když se vrátil k ostatním po svém marném hledání, "ho vojáci přece jen dostali a s ním i můj meč." Všichni tři se ještě jednou vydali hledat Staršího a meč, pečlivě prohlédli i řeku a šli i kousek po proudu. Zdálo se jim pravděpodobné, že by se mrtvé tělo v této mělké vodě zachytilo někde na skále a rozhodně by se nedostalo příliš daleko.

Ale žádnou stopu ani po muži ani po zbrani nenašli.

Nakonec to byla Barbora, kdo situaci rozhodl: "Pokud jej zajali vojáci, odešel. Pokud byl zabit, je mrtvý. Pokud je ještě stále na útku, nemáme šanci jej chytit, protože nevíme, kudy se vydal. Uděláme líp, když se odsud co nejdřív dostaneme sami. Vojáci se můžou vrátit a bude jich víc. Einare, tvůj meč tu také není. Pokud jej vzal s sebou Starší a my se s ním ještě setkáme, dostaneš ho zpátky."

"Kam se vydáme?" Benův hlas zněl téměř plačtivě. Rychle odpověděla: "K panu Ondřejovi. Pokud Starší někam utíká a bude nás někde čekat, je to právě tam."

"Ale co řekneme, až se tam dostanem? Co tam budeme dělat? Pan Ondřej očekává Staršího."

"Řekneme, že se zpozdil." Barbora poplácala Bena po zádech, aby mu dodala odvahy. "Ostatně, stále máme jeho meč. Můžeš s ním přece zabíjet draky sám, nebo ne? Když to dokáže i malý Einar."

Ben se podíval, a pokud nebyl v jeho tváři strach, pak jistě pochyby. "Mám pocit, že si o tom musíme cestou ještě povídat."

7. KAPITOLA

V žaláři laskavého pana Ondřeje seděli dva muži. Ten mladý na lakované stoličce ihned za mřížemi prostorné, čerstvě vybilené cely. Druhý muž byl starší, lépe oblečený a obýval podobné sedadlo za mřížemi z druhé strany. Nahlas vězni předčítal nějakou starou knihu. Napravo i nalevo bylo půl tuctu dalších cel, všechny byly čistě uklizené, všechny překvapivě světlé a vzdušné na to, jaké obyvatele měly hostit. Kobky byly umístěny zpoloviny pod zemí, okna byla vysoko na zdech, což bylo vidět na protější řadě cel.

V poněkud větší vzdálenosti za koridorem, který křížila další chodba, byly cely, které vypadaly obydlí, ač očividně ne lidmi. Byla to práce pana Ondřeje, že se část jeho vězení proměnila v jakýsi druh zvěřince, sídlo rozmanitých druhů ptactva a zvěře, jejichž touha po svobodě donutila pečovatele, že museli dveře i ona vysoko umístěná okna zakrýt hustou sítí.

Ano, na tomto místě bylo oken ještě více, což dokazovalo zvýšené množství světla v chodbě. Mladý muž na židličce uvnitř cely, který byl nyní jediným lidským obyvatelem žaláře, a který, jak se zdálo, naslouchal četbě, se neustále udiveně díval kolem sebe v němém úžasu. Jméno toho mladého muže bylo Kaparu - alespoň to bylo jediné jméno, na které si vzpomínal. Měl úzký obličej, křehké kosti a jeho vlasy byly jemné a zplhlé. Jeho oděv byl odrbaný a jeho kůže ošlehaná větrem a opálená sluncem. Bylo vidět, že tu není zavřený dlouho. Měl těkavé oči a rychlé, obratné a nervózní ruce, ruce, které se navzájem stále dotýkaly a třely si zápěstí, jako by se potřebovaly ujistit, že opravdu nejsou uvázané. Častokrát sebou trhnul a otočil se do chodby, odkud se ozývaly výkřiky a vřskot jeho spoluvězňů.

Kaparu nebyl ve vězeních žádný nováček, viděl už několik žalářů, ale nikdy se na svých cestách nesetkal -ba ani si dosud nedokázal představit - vězení, jako bylo toto. Tak zaprvé tu bylo skvělé světlo i čistý vzduch. Ano, velká cela na konci řady měla opravdová okna, byly tam štěrbinové velikosti muže, které vedly skrz hradní zeď jako tunely otevřené k jásavému pozdnímu letnímu odpolední. Jak to vypadalo, mohl by jimi klidně odejít, protože tudy nepřicházel pouze vzduch a světlo, ale také jásavé výkřiky. Dole byla cesta k trhům pana Ondřeje Zeleného.

Také se odněkud z vězení ozýval zvuk vody. Nebylo to však ono vězeňské kapání odměřující čas, ale spíše jakési čisté ševlení potůčku, přicházející zvenčí. Nebo, spíše, šplouchání vln nějakého jezírka. Hrad stál na skromném výběžku země, v okolí nejvyšším, ale vzadu za ním bylo rozlehlé jezero, jehož hladina byla jen o málo níž, než podlaha žaláře.

Na podlaze cely, nedaleko od jeho židle, ležel kovový tác a na něm velký kus chleba. Nikoli okoralá, hmyzem prolezlá tvrdá skyva, ale čerstvě upečený, maximálně včerejší, voňavý chléb. Vedle tácu s chlebem stál malý hliněný džbán plný čiré, jiskřivé pitné vody. Vězeň rytmicky pohyboval nohou sem a tam, počku pošilhal ke chlebu a byl ve střehu, ale v tomto zvláštním vězení očividně nebyly žádné krysy, které by mohl odhánět a chránit tak své jídlo.

A pokaždé, když se takto otočil, se mu oči v úžasu rozšířily, když se podíval na vázu s čerstvě nařezanými květy, která stála vedle jeho džbánu s vodou.

Muž, který seděl vně cely a tak trpělivě předčítal ze staré knihy, byl neurčitého věku. Byl dobře stavěný, silný a v nejlepších letech v tom nejlepším slova smyslu. Jako by se mu prostě nechtělo stárnout. Jeho oděv byl bohatý jak co do kvality látky tak co do pestrosti, ale byl střížen úplně obyčejně. Byl celý oblečen do pískově šedé, stejně jako byl šedý i jeho vous, a stejně jako on i jeho šaty vykazovaly neklamně známky nedávno skončeného oběda, který byl zřejmě bohatší, než jen chléb a voda.

Viceméně pravidelně otáčel svými silnými, i když poněkud neohebnými prsty stránky knihy a pokračoval v hlasitým předčítáním pomalým, silným hlasem. Byl to školený, zkušený hlas, který se nezajíkal, ač jeho majitel během čtení překládal text ze starého jazyka do nového.

Občas se jen objevilo krátké zaváhání, jako by si chtěl být čtenář naprosto jistý slovem, které překládá před tím, než je vysloví. Četl:

"A bůh Ardneš řekl mužům a ženám Starého Světa: Ještě jednou rozpráhnou své mocné ruce, abych vás zachránil od důsledků vaší vlastní hlouposti, naposledy. Ještě jednou vás zachráním a změním svět, který tak nebude zničen vaší bombou, kterou jste vyrobili znásilňující tím hmotu až k bolesti. Ještě jednou svým božským zásahem změním vaši zemi, a číslem změny bude Čtyřicet devět tisíc čtyřista devadesát čtyři."

A lidé starého světa slyšeli a křičeli: 'slyšíme a souhlasíme s tou změnou. A na její věčnou památku nebude svět dále nazýván Světem, ale Novým Světem. Přisaháme a souhlasíme, že nikdy víc nebudeme zabíjet, drancovat a znásilňovat pro pouhé potěšení, ze zisku nebo pro pomstu. Nikdy více nebudeme tvořit bomby, nikdy více nebudeme plnit města, nikdy víc...'"

Zde čtenář udělal pauzu a přísně pozoroval svého zajatce. "Něco tě ruší? Zdáš se být nepozorný."

Muž zevnitř cely odpověděl: "Já, pane Ondřeji? Ne, nic mě neruší, kromě... Dobrá, myslím - snad jen, že člověk se cítí šťastnější, když je vně cely, než když je uvnitř." Na tváři zajatce se objevil napjatý, ztuhlý úsměv.

Odpovědi mu bylo zamračení pana Ondřeje. "Jestli si myslíš, že bys byl venku šťastnější, potom se snaž a nenechávej svou mysl se toulat, když ti předčítám. Tvoje šance na to být znovu šťastný a užívat si sluncem zalitého světa přímo závisí na tvém chování zde. Na tvé vůli přiznat si svoje chyby a hledat jejich zlepšení, najít způsob jak se změnit."

Kaparu rychle řekl: "Ach, já své chyby přiznávám, pane. To opravdu. A také poslouchám vaše příkazy a ponaučení."

"Dobře. Pak musíš vědět, že tvoje šance vrátit se ven je mizivá, pokud nebudu úplně přesvědčen o tom, že se opět nevrátíš ke svým starým zvykům a nezačneš opět okrádat nevinné pocestné."

Vězeň se posadil zpřímá, jako dítě pokárané v nějaké přísně vedené škole. Snažil se vypadat, že poslouchá. "Pane Ondřeji, pokouším se chovat dobře." Oči rychle prolétl svou celu, aby se ujistil, že zde neleží žádný důkaz po opaku.

"Ano, opravdu ano? Pak poslouvej." Pan Ondřej si pomalu odkašlal a vrátil se zraky k nažloutlým stranám knihy. Jak se pomalu začítal, přísný výraz z jeho tváře mizel a jeho pravá ruka se zvedla od knihy, aby podtrhla důležitá slova náležitými gesty.

"- A když se naplnila léta této proměny. Vyrostl Ork, princ démonů, do plné síly. Ork viděl, jak bůh Draffut, pán zvířat a lidského štěstí, léčí v Ardnehově jméně lidi ze všech možných strašlivých ran a nemocí. Když to uviděl, velmi se rozzlobil. A on-" "Promiňte pane?" "Ech, co je?"

"To slovo, pane. 'Rozlícen.' není z těch se kterými bych byl nějak zvlášť důvěrně seznámen."

"Chm, ano. 'Rozlícen.' jednoduše znamená vztek. Vzteklý." Pan Ondřej nyní hovořil mírnějším tónem než předtím, dokonce i mírnějším hlasem, než kterým zpravidla četával. A jeho výraz byl laskavý.

Znovu se vrátil k textu. "Kde jsem? Ano, tady... 'V celém změněném světě byl pouze sám Ardneš dost silný, aby se Orkovi mohl postavit. Všichni lidé dobré vůle se shromáždili pod praporem prince Duncana z Pobřežních ostrovů, aby vyjádřili podporu Ardnešovi. A pod praporem ďábelského Císaře Jana Ominora všichni, kteří obdivovali a milovali zlo..." "Pane?" "Ano, co je?"

"Je tu ještě jedna věc, které nerozumím, pane. Neříkal jste, že ten Jan Ominor byl císař?"

"Hm, ach, ano. Teď dobře poslouvej, ano? Ne dnešní císař - my hovoříme, to si zapamatuj, o době před dvěma tisíci let, o konci toho, co je nazýváno Ardnešovou změnou, a o dnech, kdy byla vybojována velká bitva mezi Ardnešem a Orkem v níž oba zahynuli - a v té době nemohl být nazýván císařem žádný muž, dokud neovládal celý svět. Jistě - dalo by se z toho snadno vyvodit několik veselých historek a spojení s tím, kdo je dnes císařem, ale..." "Pane?" "Ano?"

"Pokud si dobře pamatují, pane. Říkal jste, že byl Ardneš zabit?"

Pan Ondřej pomalu přikývl. "Dobře posloucháš. Ale já se nyní nechci zabývat detaily. To, co bys si měl z této části odnést je... Počkej až dočtu. Kde jsem to přestal? Ano. 'V celém změněném světě byl pouze sám Ardneš -' a tak dále, to bychom měli..." "Ti dva spolu svedli mnoho strašlivých soubojů. Tu Ork řekl Ardnešovi - 'Ale, k čertu, proč musíme být přerušováni?'"

Vězeň se na chvíli zamračil, než si uvědomil, že právě to, co jej tížilo nejvíc, onen strašlivý text, bylo na chvíli pryč. Pan Ondřej byl vyrušen nějakými zvuky z nedaleka, které se stále blížily. Pleskání nohou a otvírání dveří znamenalo příchod někoho dalšího. Nejdřív se ozval nahoře na schodišti šramot a pak se objevil starý žalářník s nohama uříznutými v kolenou, jak se sune ze schodů. Sunul se tak dlouho, dokud nebyla vidět celá jeho postava. V jedné ruce, třesoucí se stářím, držel pochodeň (která byla užitečnější na tmavých schodech nahoře, než tady dole v kobkách), kterou svítil na cestu nějaké ženě - ne, Paní, pomyslel si zajatec.

Byla oblečena v barvách pana Ondřeje, oranžové a černé, a nesla s sebou auru něčeho nedefinovatelného, nejasného, avšak jasně zářícího magickou silou. Ještě nedávno musela být velmi krásná a dosud byla velmi atraktivní, na čemž jí nic neubíraly prameny šedivých vlasů, ani jedna, dvě vrásky na jejich skráních.

Jakmile byla její postava dostatečně viditelná, ustala na chvíli v sestupu. "Pane Ondřeji," volala hlasem stejně jemným a bohatým, jako celá její postava. "Potřebuji trochu vašeho času. Objevilo se něco velmi důležitého." S reptáním se pan Ondřej zvedl ze stoličky a návštěvnici věnoval smutný pohled. "Je to opravdu důležité, Julie?" zamručel. A o chvíli později si sám odpověděl. "Dobrá, jistě, musí být." Bylo všeobecně známo, že je velmi rozzlobený, když musí zanechat své nejoblíbenější činnosti - převýchově vězňů.

Pan Ondřej došel ke schodům, z rukou starého žalářníka převzal pochodeň a dal mu znamení, že jej propouští. Potom, s pochodní v jedné ruce a se svou vzácnou knihou ve druhé, vyvedl svoji oblíbenkyni zpět nahoru, někam, kde si budou moci v klidu soukromě promluvit.

Jakmile zašli za první zákutí, bleskla paní Julie pohledem na starou knihu. "Měl jste úspěch?" zeptala se.

"Ach, myslím, že to byl dobrý začátek. Ano, já vím, vy jste přesvědčena, že to, že jim předčítám, není správné. Ale už si nevšímáte, že je to alespoň nějaké dobro, se kterým se v životě setkávají. V historii je extrakt dobra celého světa."

"Pochybují, že to příliš oceňují."

Okna nahoře byly jakési dlouhé, úzké štěrby se zakulacenými rámy. Pan Ondřej uhasil pochodeň v kbelíku s pískem pod prvním z nich. Pak šel dál, až na místo, kde bylo vidět ven, a pokýval hlavou, že uznává Juliinu poznámku. "Jistě víte, jaká hrůza je poslouchat ty příběhy. Myslím si, že mnozí z nich ani netuší, že může existovat něco tak čestného. Vezměte si například toho chudého chlapce, který tam teď sedí. Říkal mi, že vyrůstal u uctívačů démonů."

"A vy jste mu věřil?" Milá paní Julie se obávala, že pravdivá odpověď na její otázku by zněla 'ano', ale zároveň věděla,

že se jí nikdy nedočká.

Rytíř, belhající se nahoru, nevypadal, že ji slyší. Zastavil se pod prvním úzkým oknem, posazeným tam, kde se schodiště poprvé otáčí k hornímu podlaží. Skrz toto okno bylo možné vyhlédnout po kamenném úbočí jižní hlásky a zahlédnout několik stálých obyvatel vesnice, která se krčila právě před hradem, a také kousek travnatého pásu. Na pažitu trávníku, kde se po většinu roku pásly kučeravé Vlnoběnky, nyní probíhal každoroční jarmark.

"Myslím, že jsem mu měl alespoň zajistit lepší jídlo. Možná by stačil malý kousek masa." Pan Ondřej zřejmě nahlas přemýšlel o svém vězni. Vyrušil ho však jakýsi pronikavý tón, který jeho myšlenky převedl jinam. "Po celém kraji bažiny byla úroda velmi chudá, vlastně ani nevím, jestli budeme moci zaplatit ten jarmark. Ale tak už to chodí. Věřím, že se nakonec všechno v dobré obrátí."

Paní Julie se k němu připojila. Okno však bylo příliš úzké na to, aby se z něj mohli dívat oba najednou. "Obsah vašich sýpek se od doby, kdy jste je nechal vystavět, neustále tenčí. Ale ty dva špatné roky, za sebou nedolehly jen na nás." "To je velmi znepokojivé, ano. To je to, co jste mi chtěla říct? Další delegace z vesnic? Jde o úrodu, draky nebo obojí?" "Je to delegace. Ale ne právě z vesnice." Pan Ondřej se otočil od okna. "Odkud tedy?" "Přicházejí od vévody. Snažila jsem se zjistit budoucnost. Znamení dnes nejsou nijak příznivá. Myslím, že byste to měl vědět dřív, než se s těmi lidmi setkáte."

"A přijmout je musím, jak předpokládám. Julie, co se týče kouzel, ale koneckonců i všeho, v čem se o mne staráte, vám musím být zavázán." Pan Ondřej se lehce naklonil a políbil Julii něžně na čelo. "V pořádku. Jsem varován."

Vyкроčil ke schodišti a vydal se nahoru. V prvním zákrutu schodiště se ještě otočil, aby se zeptal: "Co říkají, že chtějí?" "Neříkají nic. Odmítají se bavit o svých záležitostech dřív, než se setkají s vámi."

"Tím jen dávají na odiv své zatracené špatné způsoby, uť, jako obvykle."

"Ondřeji?"

Rytíř sebou cuknul. "Ano?"

"Minulou noc jsem opět měla vizi o těch mečích. Byly zarovnány do pyramidy jako kopí vojáků ve strážnici, hroty nahoru. Nevím přesně, co to znamená. Ale pamatuj - dnešní znamení nejsou dobrá." "V pořádku."

Sotva pan Ondřej přešel k výše umístěnému oknu, přehlédl z lepšího výhledu ještě přes hektary pozemku, na kterém se konal jarmark, který tu rostl jako kouzlem. Byly tam naskládány úhledné stany i levné přístřešky nejrozličnějších profesionálních bavičů, a všechno se vztyčovalo před očima. Dlouhotrvající příznivé počasí po několika deštivých dnech sem nalákalo více lidí, než obvykle. Většinou to byli vesničané z okolí a lidé z blízkých usedlostí a měst. Klesající slunce svítilo nad prapory a znaky s reklamami kupců mnoha druhů, všech stupňů a hloubky cti. Všichni se připravovali obchodovat.

Věže hradu pana Ondřeje dominovaly křižovatkou velkých cest, jdoucích ke čtyřem důležitým městům a jejich značná populace přispívala jeho obratu. Za příjemných rán, takových jako bylo toto, to vypadalo, že bude jarmark podobný tomu, který končil včera osvětlený pochodněmi. Úroda byla většinou již pod střechou a většina z těch, kdo pracovali v zemědělství na polích, byla schopna udělat si čas na odpočinek - na dovolenou. Pán hradu se mračil z okna, když zaznamenal boudy a stoly hráčů různých hazardních her. Jejich cti nevěřil vévoda ani co by se za nehet vlezlo. Dokonce je stavěl ještě o stupeň níž, než obchodníky. Tito hazardní hráči - karbaníci - rytířův obličej vyjadřoval nesouhlas.

"Připomeň mi Julie, že je musím varovat. Pokud letos kohokoli z nich přistihnu u podvádění, budu velmi nemilosrdný."

"Zítřka vám to připomenou, ale oni už určitě podvádějí, to víte stejně dobře jako já. Dnes... Můžeme se konečně pustit do důležitějších věcí?"

"V pořádku, začneme."

Rytíř se na svou čarodějku podíval velmi přísně, jako kdyby byla její chyba, že musejí vyslanci čekat. Rychle vykročil do schodů a zeptal se:

"Jaké vyděrače poslal vévoda tentokrát?"

"Poslal dva. Na jednoho z nich si pravděpodobně vzpomenete - na Huga ze Semuru. On je jedním z majordomů připojených vévodových území."

"Ano, ano. Vzpomínám si na něj. Už nemusíte vyprávět dál. Vztekly úřvaný malý mužík. Ale vévoda vždycky radši posílá dva, aby se mohli vymlouvat jeden na druhého. Aspoň si to myslím. Kdo je ten druhý?"

"Ten druhý je jedna z vévodových sestřenic - Paní Marat."

"Na člověka bez přímých dědiců má bratrance a sestřenic víc než dost... Neznám ji. Jaká je?"

"Dobře vypadá. Jinak si nejsem jistá ničím, kromě toho, že vám nepřeje nic dobrého."

Oba sešli ze schodiště ve vyšším podlaží na kterém byl přijímací pokoj.

Rytíř přišel k Julii a vzal ji za ruku. "Nepředpokládal jsem, že by mi přála. Dobrá, nechme toho. Hrozny Bakchovy - myslíte, že trochu toho dobrého světlého piva zbyla?"

Ne, neposílejte pro něj nyní. Později, po těch vévodových drahých emisařích, až odejdou."

Emisaři byli zakrátko uvedeni. Paní Marat byla vysoká, ohebná a štíhlá, měla tmavé vlasy a byla snědá. Stejně jako v případě paní Julie bylo zřejmé, že její dřívější živoucí krásu jak šly roky tu a tam posílila mocná kouzla.

Hugo ze Semuru, o stupeň nižší než její Výsost Paní v obecně uznávaném společenském žebříčku, byl podsaditý a podle své tváře i výrazu mnohem prostšího uvažování, ač dle svého oděvu byl také rovněž něčím jako švihákem. Pan Ondřej si znovu vybavil Huga v době, kdy dával svou vlastní důležitost mnohem více najevo, ale nyní bylo zřejmé, že tento svůj charakterový rys utlačoval pro zdar svého 'úkladu'. Formální pozdravy byly rychle předány a občerstvení bylo rovněž formálně nabídnuto - a odmítnuto. Jakmile konečně došlo k rozhovoru, neztrácela paní Marat drahocenný čas, a řekla poněkud shovívavě. "Jak jste jistě slyšel, bratrance, vévodův oblíbenec Ibn Gautier, byl před pár dny zavražděn."

"Něco málo jsem se o tom doslechl. Ano." Připustil pan Ondřej. Váhal a pokoušel se nalézt nějaký projev účasti, který by nevyzněl příliš nelaskavě nebo tvrdě. Nebýval nelaskavý bez zjevného účelu a dobré příčiny.

Její Výsost Paní pokračovala. "Máme dobrý důvod se domnívat, že vrah je zde ve vašem panství nebo alespoň na cestě sem. Je to obyčejný člověk, jmenuje se Perg, syn Jorda, mlynáře z vesnice Arin na Aldanu. Tomuhle Pergovi je dvanáct let a říkají, že je na svůj věk příliš velký. Vlasy má světlé, stejně jako kůži, obličej má kulatý a jeho chování je opovrženímhodné. Má s sebou velice vzácný meč, ukradený vévodovi. Za tento meč je vypsána odměna 100 zlatých a stejná částka za dopadení toho vraha a zloděje."

"Dvanáctiletý kluk, říkáte?" Vrásky smutku, které rámovaly tvář pana Ondřeje od začátku audience, se postupně, jak poslouchal řeč paní Marat, stále prohlubovaly. "Jak smutné. Dobrá, musíme učinit to, co je naší povinností. Kdyby se přede mnou takový chlapec objevil, mohu vám slíbit, že se ho na celou záležitost dopodrobna vyptám."

Paní Marat se snažila před panem Ondřejem klopit hlavu, ačkoliv křeslo, ve kterém seděla jako host, bylo poněkud vyšší.

"Milý bratranče Ondřeji, domnívám se, že jeho milost očekává mnohem více aktivní spolupráce z vaší strany, než je tato. Bude nezbytné, abyste prostě vyhlásil všeobecné hledání tohoto zabijáka na vašem území a až se ten vrah nalezne, dodal ho urychleně spravedlnosti vévodově. A abychom našli a vrátili ukradený meč, samozřejmě."

Pan Ondřej se na ni neustále mračil. "Už jste mi to řekla dvakrát. Jsme skutečně příbuzní?" Divil se nahlas a jeho basový hlas trylkoval, švitořil o tom návrhu tak, že bylo jasné, že je hluboce znepokojen.

Dáma Julie, sedící po pravici pana Ondřeje, vypadala rovněž znepokojena, ale zpola též pobavena. Zatímco Hugo ze Semuru, nevykazujíc žádnou známku nervozity přispěchal, aby nabídl panu Ondřejovi vysvětlení.

"Její Výsost Paní hovořila pouze o neformálním přátelství."

"Jistě? Měla snad dáma na mysli, že mě tím povýší? Už jsem myslel, že se snad stanu členem vévodovy rozšířené rodiny, která by tak mohl počítat s horečnou krevní mstou k vystopování kohokoliv, nakonec i dítěte, které mi nic neudělalo? Řekněte mi, vy dva, chcete zůstat a zúčastnit se jarmarku?" Tvář paní Marat se proměnila v tmavý led a byla připravena zvednout se z křesla. Ale paní Julie již povstala, snad její pozornost upoutal nějaký jemný hluk z venku, který na ostatní nedělal žádný dojem. Proto přistoupila k oknu a vyhlížela do blízkého se západu slunce. Pak se otočila nazpět.

"Dobré zprávy, pane Ondřeji," oznámila téměř formálním hlasem. "Myslím, že váš lovec draků přichází."

Juliiny oči, jak si pan Ondřej pomyslel, viděly více než jen to, co řekla.

8. KAPITOLA

Starší nakrátko ztratil vědomí, poté, co byl už podruhé uhozen do hlavy. Když se opět vzbudil, jeho smysly postřehly, že je nesen asi jeden nebo dva metry nad povrchem mlhou pokrytých bažin. Jeho bezvládné tělo bylo přimáčknuto k obrovské hrudi letícího draka. Necítil svoje levé rameno ani paži. Zvíře alespoň uvolnilo své mocné sevření a již ho neneslo přímo za zraněnou paži.

Myslel si, že se drak chystá přistát nebo ho vysadit. Věděl, že dospělý muž musí být velice těžký náklad. Ještě před pěti minutami by řekl, že je to nemožný náklad pro každé zvíře, které letí, má křídla a není kouzelné. A jeho únosce měl zřejmě hodně práce s tím, aby nabral výšku se Starším na palubě. Mlha dole byla dost hustá, aby ukryla rovnou zemi a vodu, ale vrcholky stromů z ní ještě vyčuhovaly a létavec mezi nimi kličkoval.

Protože si byl jistý, že ho to zvíře brzy pustí, přimkl se Starší oběma rukama k houževnatému tělu šupinatého draka. Jediné, čím mohl hýbat, byla hlava, a když ji otočil doprava, uviděl jilec meče s polovinou čepele dosud vnořenou mezi šupiny, do místa, kde dračí levá noha přirůstá k tělu. Rána byla odkrytá a hrála všemi barvami duhy. Kdyby byl Starší schopen pohnout svou pravou paží, mohl by se pokusit hrábnout po jilci. Ale potom, jak se zvyšovala výška letu, už to nezkoušel. Velká křídla pomalu majestátně veslovala ve vzduchu, jako by tím pokořovala celý vzdušný prostor. Přes barvu krve zvířete, jeho šupiny a všechno ostatní, se Starší stále nemohl rozhodnout, zda je to vůbec skutečný drak. Právě nyní, po letech, kdy je lovil, mu to připadalo čím dál podivnější... nikdy by se neváhal postavit . reálnému zvířeti. Tohle však mohlo být nějaké hybridní zvíře, vychované k zvláštním účelům, v nějaké potentátově soukromé zoo.

Bylo tu však něco, co muselo zapřičinit, že meč nefunguje. Starší byl omámen, jeho mysl naplněna bolestí v rameni a hrůzou ze své fantastické situace. Nedokázal si dát dohromady nic jasného, ani smysluplný řetěz myšlenek. Tahle věc mne přece nemůže skutečně nést, ujišťoval se a očekával, že bude každým okamžikem spuštěn. Žádný létavec by nebyl schopen unést plně vzrostlého muže a dopravovat ho z místa na místo. Starší si uvědomil, že je široko daleko nejtěžší dospělý muž, ale to bylo také jediná myšlenka, kterou hrůza neroztrhala na kusy. Nehty a prsty svíral šupiny zvířete, které ho neslo. Dokázal si představit, že až dosáhnou dostatečně výše shodí jej drak dolů, jako mořský pták, který tříští mušličky o útesy pod sebou. Pokusil se chytit co možná nejpevněji, zdálo se mu, že při omezené možnosti pohybu má nyní létavec jen malou šanci ho setřást, což mu pozvedlo sebevědomí. Otevřel oči a spatřil, že jeho únosce míří do velkého chuchvalce mlhy mnohem hustší, než byla ta, v níž se střetli. Sotva vylétli ven, pochopil, že teprve nyní drak dosáhl potřebné výšky. Pod nimi už nebyly vidět žádné vrcholky stromů, jen samá mlha a mraky a neuvěřitelná hloubka. Záře nad jeho hlavou se pokoušela projít vrstvami mraků. Na chvíli omdlel. Žiju! bylo první, nač pomyslel, když se probral a začal cítit ovat k drakovi i jistý druh obdivu. Jeho únosce ho stále nesl v téže poloze. Hladce prolétli mezi dvěma horizontálními vrstvami mraků. Vrstva pod nimi byla dostatečná na to, aby skryla zemi, zatímco mraky nad nimi tu a tam prosvítalo modré nebe. Byla to jakási snová zkušenost. Jinou věcí, která utkvěla Staršímu v paměti, byla vysoká hora a pohled dolů na povrch mraku, který lemoval údolí hluboko pod ním. Větší výška kupodivu snížila jeho hrůzu z toho, že spadne dolů. Ještě jednou zaujal meč mysl i oči Staršího. Otočil hlavou a pozoroval, jak se s každým

mávnutím křídel jilec zaražené zbraně pohybuje nahoru a dolů. Z rány neustále kapala krev. Byl to drak - stejně jako ostatní byl téměř netečný ke zraněním od obyčejných zbraní.

Drak nemůže nést muže, nic co letí není dostatečně velké na to, aby se mu to podařilo. Existovaly sice příběhy z dávné minulosti jak pták Noh nesl své pány kouzelníky na zádech, a také příběhy Starého světa vyprávějící o jakýchsi létajících koních...

Let mezi mraky pokračoval. Cesta, která se Staršímu zdála být věčnou, ale ve skutečnosti trvala jen několik hodin.

Postupně mraky řidly a on zjistil, že se blíží k něčemu, co připomínalo Velkou Bažinu. Letěli tak vysoko, že ani nepocíťoval strach nebo závrať. Podle slunce usoudil, že drakův let směřuje k jihozápadu. Nakonec se v bažině pod nimi objevil malý ostrůvek porostlý velkými stromy a ohraničený na koncích nízkými útesy, nánosy hlíny, jílu a slizu.

Drak začal ve spirále směřovat dolů a nakonec přistál na mýtině.

Starší byl hrubě spuštěn na drsnou zemi, ale ještě nebyl propuštěn. Než si jeho ztuhlé nohy mohly vybojovat svobodu, zadržel ho dračí spár. Drak ho zvedl a zavěsil jako maso na sušení svisle hlavou dolů. Pravý kotník Staršího byl vklíněn do vidlice z větví a Starší sám visel nějakých pět metrů nad zemí. Visel a nařikal. Křičel bolestí a vzteky, ale nemělo to žádný efekt. Ignoruje Staršího křik, jeho mučitel rozpráhl křídla a těžce zamával ze skály. Sestupoval klouzavým letem, aby přistál na okraji bažiny o nějakých patnáct, třicet metrů níž. Tam na svých nemotorných nohou kolébavě došel až ke kraji močálu. Mírný jako Vlnoběnka natáhl krk a hltal vodu. Meč, který mu vězel v boku, ignoroval.

Když nasytil svoji žízeň, přeje si nejspíš poobědvat... Byla to zoufalá myšlenka a Starší se zoufale pokoušel vytáhnout nohu z rozštěpu, přitáhnout se k větvi a utéci, ale pravá paže, stejně jako celé tělo, byla ztuhlá a bolavá a levá ruka nepoužitelně visela dolů. Prsty pravé ruky se snažily zachytit větví, ale pokaždé, když se to téměř podařilo, sklouzly a vše končilo bolestivým návratem do původní polohy. Ostatně, i kdyby se mu to podařilo, celé extempore by pravděpodobně skončilo pádem na ostrou skálu a zlomeninami.

Staršího pozornost upoutalo cákání vody. Drak právě nořil tlapu do bažiny. Po chvíli ji zase vytáhl a svíral v ní velkého hada. Starší odhadoval, že onen žihavý had mohl být tlustý jako mužská noha. Had se kroutil a syčel a bez valného účinku se pokoušel zakousnout do dračích šupin. Dokonce i ve chvíli, kdy už prostředek jeho těla drak ohlodal a bylo zřejmé, že ocas brzy odpadne, had ještě syčel a byl připraven k boji.

Staršího trochu povzbudila a posílila skutečnost, že se zdálo, že drak upřednostňuje hada před lidským masem. Znovu se pokusil osvobodit, více metodicky, ale ani v tomto případě neuspěl, jen si svůj kotník, za nějž visel, ještě více pohmoždil. Musel při tom ztratit vědomí, protože přišel k sobě až ve chvíli, kdy byl znovu přimáčknut k dračímu tělu.

Jeho paže byly na drakově hruď pevně přišpendleny stejným způsobem jako předtím. Tentokrát byl vzlet snadnější, ačkoli neméně dramatický - drak odstartoval z okraje malé skály a při nabírání letové rychlosti zabředl do bažiny a nesl Staršího pár centimetrů od kalné vody, či spíše pár centimetrů ve vodě. Napravo měli stromy pokryté lišejníky a nalevo pásy rákosí - cestou shodili ptakopa, který zařval a pak zůstal kdesi dole. Starší opět ztratil vědomí, takže si nebyl jistý, kolik času mezitím uplynulo. Když ho drak nechce sežrat, jaký má tohle všechno smysl? Nebyl odnášen k nějakému hnízdu gargantula, aby nakrmil jeho mláďata? U všech bohů a pokladů Benambry, tak to nemohlo být. Už jen proto, že každý, kdo zná draky, ví, že draci nestavějí žádná hnízda, nestarají se o svá mláďata a rozhodně ani ten nejvzrostlejší nedokáže unést silného muže.

Během letu mraky na západě zrudly a ztmavly, aniž by se objevil cíl jejich letu. Alespoň ta kreatura ustala v rychlém letu na západ a začala kroužit nad ostrovem s velkou mýtinou. Uprostřed mýtiny stála gigantická stavba, kterou Starší v obtížných podmínkách odhadl na nějaký druh chrámu. Byla postavena z kamene přineseného sem do bažin buď ví odkud, vyložená dřevem a ochráněna proti účinkům povětří a času zřejmě nějakým mocným kouzlem. Spirála drakova letu směřovala dolů a Starší dosud nemohl uhodnout které bohyni či bohu - pokud tomu tak skutečně bylo - je chrám zasvěcen; existovalo jich tolik, že je stěží mohl někdo znát všechny. Když se přiblížili, všiml si Starší, že ona dokonalost, kterou viděl shora, je tu a tam nahlodána zubem času a chrám že je na několika místech porostlý psím vínem.

Ona mýtiny bylo chrámové nádvoří. Jeho kamenný chodník byl dosud téměř neporušený a kdysi zřejmě vedl přímo do hlavní chrámové brány, z nichž nyní zbývalo jen pár kamenů. Létavec vypadal, že hodlá přistát právě tam, ale z nějakého důvodu se blížil velice opatrně. Důvodem pro opatrnost bylo pravděpodobně Batole, které vyběhlo z křoví a hlasitě křičelo. Zatímco létavec pokračoval v kroužení, Batole řvalo a natahovalo se nahoru svými tlapami velikosti kmenů stromů, jako by chtělo dosáhnout na Staršího klátící se nohy, jež ho mýjely nahoře nad ním. I když to nebyla příjemná představa, Staršího uklidňovalo, že Batolata létat nemohou... Stejně jako nemohou létavci unést dospělého muže...

S dračím křikem se smísl jakýsi nový hlas. Byl stejně hluboký jako řev Batolete, ale Staršímu jednu chvíli připadalo, že je lidský. Nakonec však usoudil, že to není možné. A ve chvíli, kdy křik dozněl, si už nebyl jistý ani tím, jestli zněl jen v jeho představách nebo doopravdy. Pak se však ozval znovu, v poněkud jiné tónině, a Staršímu připadalo, že je v něm rozkaz. Vypadalo to, že mu drak rozumí. A zřejmě mu rozumělo i Batole, protože plesklo ocasem na zem, obrátilo se ke křoví a odkráčelo zpět, přičemž svou obrovskou vahou drtilo vše, co mu stálo v cestě. Létavci se uvolnila cesta a ten rychle klesl na planinu. Když už byl drak téměř dole a chystal se Staršího shodit, nebyl si náhle Starší jistý, jestli má vidiny, nebo se všechno děje ve skutečnosti: na planinu přikráčela obrovitá postava na dvou nohách, která připomínala člověka.

Nestvůra, stojící pod ním na dvou nohách, byla oděna od hlavy až k patě do dlouhé kožešinového přehozu. Kolem postavy byla patrná aura moci, síly a autority. Figura byla dobrých šest metrů dlouhá, nepočítaje vztyčené paže podobné lidským, které dosahovaly až k Staršímu. Obličej nebyl lidský, o tom nebylo pochyb, ale nebyl ani ryze zvířecí. Navzdory nelidskému vzrůstu, zvláštnímu výrazu ve tváři a auře byla ruka stvůry, která se sevřela kolem Staršího, až na svou velikost téměř lidská, včetně pěti prstů. Stejně tak i druhá ruka, která jemně uchopila meč v drakových slabinách a vytáhla jej ven. Jakmile se jí to podařilo, létavec vyčerpaně odletěl. Jak se vzdaloval, zařval opět tím hlasem,

připomínajícím lopatky větrného mlýna, který, jak si Starší vzpomínal, slyšel z mlhy nad vozem.

Obrovitá dvounohá stvůra položila meč na chodník ke svým nohám a uchopila oběma rukama Staršího, o nějž se znovu pokusily mdloby. Bylo mu jasné, že udeřila jeho poslední minuta.

Místo toho však jeho tělem projela vlna tepla a splachovala s sebou veškeré bolesti a útrapy. Stisk, který by mu měl rozdrtit rameno, naopak zastavil krvácení bolest potlačil. Starší se nadechl a lačně do sebe onu energii nasával jako houba vodu. O chvíli později, když byl jemně postaven na zem, shledal, že může vstát a snadno se pohybovat. Cítil se odpočatý a ve střehu. Jeho bolesti a zranění naprosto zmizely. Zmizela dokonce i žížeň, která mu stahovala hrdlo.

"Děkuji ti," řekl potichu a vzhlédl, přemítaje o svém zachránci. Ačkoliv den již téměř minul, obloha byla stále světlá. Nach, který prorážel mraky, se lámal ve světlých chloupkách kožešiny, které náhle vypadaly jako aura, bytost v té chvíli vypadala jako obrovský, přívětivý muž, který shlíží dolů na Staršího.

"Lituji, žeš byl poraněn." Onen zvláštní hlas zněl téměř lidsky. "Nechtěl jsem ti ublížit."

Starší rozpráhl své paže a impulzivně se zeptal: "Jste nějaký bůh?"

"Nejsem." Odpověď byla okamžitá a rozhodná. "Co ty víš o bozích?"

"Dost málo, popravdě řečeno." Starší si třel rameno, které nebolelo. Potom zíral dolů na meč, který ležel na chodníku nádvoří u jeho nohou.

"Ale střetl jsem jednou jednoho předtím. Bylo to před necelým rokem, ač se to, u všech bohů, zdá nejméně jako celý životaběh. Až do toho dne jsem nepředpokládal, že skutečně věřím v existenci bohů."

"A kterého boha jsi střetl toho dne a jak?" Obrovský hlas byl trpělivý a se zájmem pobízel Staršího, aby pokračoval. Nad složenými pažemi byl nelidský obličej. Staršímu se zdálo nemožné, aby dokázal vyčíst jeho rozpoložení. Starší přemýšlel, co má udělat, chvíli váhal a pak nahlas odpověděl, upřímně, jak by neodpověděl žádnému člověku, tím méně tomu, který by jej takhle hrubě přerušil. Náhle slyšel sám sebe, jak odpovídá, pravdivě a naivně jako dítě, bez toho, aby si dopředu svou řeč promyslel a určil kam ji chce dovést.

"Ten, s kým jsem se setkal, byl Hermes posel. Přišel se svými nohsledy a v okřídlených botách. Bydlel jsem ve svém domě daleko od lidí a byl odhodlán zasvětit život rozjímání. Ano, tak to bylo. Hermes přinášel meč tak krásný, že jsem něco podobného v životě neviděl. Položil ho přede mne a řekl, že mi jej přináší, aby mi sloužil. Řekl mi, že meč už příliš dlouho patřil lidem, kteří se ho báli používat, i když znali jeho moc i jeho sílu. Vzal jim ho a přinesl ho mně. Říkal, že se jmenuje Meč Hrdinů, nebo také Drakořez, a že dokáže zabít jakéhokoli draka.

Netrvalo dlouho a já měl možnost meč vyzkoušet - a hle, shledal jsem, že měl Hermes pravdu. Čepel pronikla šupinami draka jako kusem látky. Drtila dračí kosti jako třísky a sama vyhledala jeho srdce. Hermes mi prozradil, že meč vykoval Vulkán a já nemám důvod mu nevěřit."

"Řekl ti ještě něco jiného?"

"Jiného? Ano, když jsem se bál, že zmizí a nechá mne tam s tím mečem, zeptal jsem se ho 'proč mi to dáváte?' a Hermes odpověděl, že bohové jsou již velmi netrpěliví a chtějí co nejdříve začít hrát Velkou hru."

"Velkou hru?" Zazněl shůry ke Staršímu silný hlas. "Víš, co tím myslel?"

"Ne, nevím, i když jsem o tom často přemýšlel." Starší se přinutil k tomu, aby se podíval obrovi do očí. "Víte to snad vy?"

"Dokázat uhodnout to, co bohové miní tím co říkají zpravidla vždy přesahuje moji představivost... Ale, ten meč, který mi teď leží u nohou, je tentýž, co ti dal Hermes?"

"Myslel jsem si to, když jsem jím zaútočil na draka, ale nyní mám pocit..." Starší zvedl meč a zblízka se podíval na jilec v mizícím světle. "Ne, není to on, ale je mu velmi podobný. Tenhle patří chlapci, kterého jsem potkal na cestě. Přepadli nás vévodovi muži a došlo k boji. Ve zmatku jsem vzal jeho meč namísto svého. Ted' pravděpodobně mají můj meč Fraktinovi vojáci." Starší si povzddechl.

"Co se dá dělat." Přes titánsky složené paže se nedalo do obrovy tváře zdola nahlédnout.

"Nic." Hořká lítost nad ztrátou meče pomáhala Staršímu překonávat bázeň a opatrnost. Čím déle rozmlouval s obrem, tím mň se ho bál. "Existuje nějaký důvod, pro který byste mi nemohl odpovědět na jednu, dvě otázky?" Zeptal se obra nakonec.

"Prostě jen odpovím nebo ne. Jaké jsou ty otázky?" Mír, kterého byl obrův hlas plný, jako by jej nabádal k větší odvaze. Ostatně odvaha byla jeho chlebem už velmi dlouhou dobu. I zde začínala mít vrch.

"Prozradíte mi pro začátek své jméno? Dosud jste mi ho neřekl a nezeptal jste se ani na mé."

"Tvé jméno už znám. Drakořez. A i kdybych ti řekl své jméno, jsem si téměř jistý, že ho nepochopíš. Snad později." Zahřmělo v odpověď.

Starší přikývl.

"Moje druhá otázka se týká létavce, který mne sem donesl. Nikdy jsem nic podobného neviděl a přitom si myslím, že už mám jisté zkušenosti. Letěl přímo sem, jako kdybyste ho ovládal a jako kdyby vás poslouchal. Je to skutečně drak, nebo je to kouzelná bytost stvořená a ovládaná magií? Stvořil jste ho, aby mne přivedl?"

"Je to drak a já ho poslal za tebou, aby tě přinesl sem i za cenu rizika, že ti ublíží. To riziko však bylo nižší než cena informace, kterou jsem potřeboval mít. Doslechl jsem se o muži, který zabíjí draky mečem vyrobeným bohy a doslechl jsem se i o jiných mečích. Mám velmi dobrý důvod, aby mne takové věci zajímaly."

Starší si už začínal na přítomnost obra zvykat. Dokonce se mu podařilo podívat se mu do očí. "Přátelíte se tedy s draky a můžete s nimi mluvit."

Obr zaváhal. "Přátelí se asi není ono slovo, kterým by se náš vztah dal nazvat. Dokážu s nimi hovořit a dokážu jim naslouchat. Dokážu tak rozmlouvat s každým živým tvorem. Ale... Nyní bych se rád zeptal zase já a ty se pokusíš odpovědět."

"Pokusím se."

"Existuje stará věštba... Víš něco o Šedé Hordě?"

Starší se mimoděk rozhlédl kolem. "Nic. Ta slova mi nic neříkají," řekl nakonec.

Obr pokrčil rameny a pak se rázně otočil, jako by ho něco napadlo. "Pojď, řekl. Ukážu ti smysl těch slov."

Postava velikosti strážní věže se dala do pohybu a směřovala směrem k chrámu. Starší ji následoval s mečem v ruce. Krátce se zasmál tomu, že se ten v kůži oděný obr nerozpakuje otočit zády k muži s mečem v ruce. Ne snad, že by měl chuť pomýšlet na něco zákeřného, ostatně, i kdyby ano, měl by šanci uspět asi tak, jako by chtěl napadnout spící sopku. Vstupní brána chrámu byla dost vysoká dokonce i pro obra. Starší se teď zblízka mohl utvrdit, že je stavba skutečně vyložena nějakým tvrdým dřevem napuštěným jakousi ochrannou pryskyřicí. Bylo zřejmé, že je velmi stará, většina střechy už spadla dolů, ale v některých místnostech ještě nosné trámy vydržely. Stejně tak tomu bylo i ve velkém sále, kde se Staršího průvodce zastavil. Kolem nich bylo šero. Oči Staršího si jen pomalu zvykaly na tmou a na odrazy světla od starých dřevořezb na stěnách, které sálu propůjčovaly strašidelnou atmosféru.

Obr, jemuž při orientaci pomáhala ona světlující kožešina, se zastavil u velké otevřené nádrže, která stála uprostřed chodby. Nádrž byla obložena stejně ošetřeným dřevem, z něž byly stropy i táflování na stěnách. Starší si pomyslel, že nádrž je pravděpodobně určena k nějaké rituální koupeli.

Když přišel blíž, uviděl, že je v ní dosud nějaká tekutina. Možná pouze voda, ale v tom špatném světle to vypadalo, že je černá.

Jeho průvodce sáhnul na polici a vzal z ní předmět, který už Starší jednou nebo dvakrát spatřil. Byla to lampa v níž neplanul žádný oheň a přesto zářila, vytvořená mocí Staré Technologie. Obr zamířil tím paprskem do kádě. Pod paprskem začala tekutina vřít a potom se objevilo to, co kádě obývalo. Temná voda byla ve skutečnosti mělká, sahala té bytosti, která byla velká asi jako člověk, sotva po kolena. Ve světle lampy stékala černá břečka po hladké kůži oné bytosti. Bez ochlupení, bez vlasů a bez pohlaví připomínalo to černé tělo Staršímu tělu hmyzu. Obrovského hmyzu. Ani na chvíli jej nenapadlo, že by to mohlo být tělo lidské, i když se mu tvarem podobalo.

"Co to je?" Zeptal se Starší, o krok ustoupil a svíral jílec meče.

"Můžeš tomu říkat larva." Hlas jeho průvodce, beze stopy emocí, byl téměř konejšivý. "Je to staré slovo, které může znamenat ducha, masku nebo nedokončenou hmyzí formu. Ani jeden z těch významů to přesně nevystihuje, ale cítím, že se mu všechny tři blíží."

"Larva," opakoval Starší.

Zdálo se mu, že i zvuk toho slova se k podobné kreatuře hodí. Důkladně si larvu prohlížel. Jakmile se to jednou postavilo, stálo to ve své nádrži bez pohybu se svěšenými pažemi. Když se Starší naklonil blíž a snažil seji důkladně prohlédnout, zdálo se mu, že se na něj zpod šedivých víček upírají temné oči, ale ty oči byly ve stínu a proto si tím nemohl být jistý. Místo úst a uší měla larva jen malé, scvrklé otvory. Téměř jí chyběl nos a nozdry. Vypadalo to, že ta věc nepotřebuje dýchat. Vypadala jako mumie. "Je to mrtvé?" Zeptal se.

"Nikdy to ve skutečnosti nežilo, ale všechno tady, celá Velká Bažina, napíná síly, aby pomáhala růst a ožít larvám. Venku se jich pod povrchem bažiny formují tisíce, rostou a množí se, vyvolány magií. Obávám se, že jsou ve spojitosti s hrou bohů a s meči. Je zřejmé, že mají způsobit zlo."

Opět ta hra bohů - Starší však neměl, co by dodal, a tak mlčel. Jediné, co chtěl před tím říci, a co řekl obr za něj, bylo, že něco podobného musí být zlé. Uvědomil si, že to vlastně nevypadá jako mumie, ale jako loutka, která má čarodějníkovi usnadnit prokletí. Výjma toho, že podobné loutky nebývaly větší, než panenky, a toto monstrum bylo jen o málo menší než Starší sám. Navíc si uvědomil, že tělesná stavba té věci byla hanebná. Zajisté by to muselo kulhat, možná by to vůbec nedokázalo chodit. Nevšiml si žádných kloubů pod podivnou kůží, která tělo pokrývala.

Obří ruka se natáhla a vyjmula tu podivnou figurku z nádrže. Postavila ji před Staršího do chodby. Jakmile se larva ocitla na zemi, velmi jemně a snadno vyrovnala rovnováhu. Nato zůstala tiše stát. Starší si nyní všiml, že oči pod šedým obočím byly rovněž šedé, barvy, jaké má dřevo ošlehané větrem, ale tak lesklé, jak by se žádné dřevo naleštit nedalo. Nyní bylo zřejmé, že se ty oči na Staršího upírají. Bylo to nepříjemné.

Ke svému úžasu si všiml, že paže zrůdy nekončí dlaněmi a prsty, ale zbraněmi. Pravá paže byla zakončena čepelí, která vypadala jako mučicí nástroj a levá hrozivým hákem s ostny. Neexistovala žádná zápěstí, vypadalo to, že zbraně vyrůstají jako chitinové výrůstky přímo z paží. Hlava larvy byla zaoblená jako helma.

Se strachem ustoupil Starší o krok zpět. Ustoupil by ještě dál, pokud by nedržel v ruce meč. S hranou smělostí, která byla na hony vzdálená jeho skutečným pocitům, se zeptal:

"Nevím, co to je, obře, který si přejete zůstat bezejmenný. Přisahám u Velkého Červa Jógarna, že jsem nikdy nic podobného neviděl."

"Je to jen malá část Šedé Hordy o níž jsem se zmiňoval a o které mluví staré proroctví. Jestliže ono proroctví neznáš, věř mi, že bych se ti její účel snažil vysvětlit marně."

"Tvrdíte ale, že jich tu v bažině jsou tisíce a bažina je stále živí. Pro koho rostou a jaký mají účel?"

Obr zvednul tu dvounohou věc jako hračku a položil ji zpět do sudu. Stlačil ji pod hladinu do tekutiny, která nyní Staršímu připadala jako voda z bažin. Když se larva ponořila, nebyly vidět žádné bublinky unikajícího dechu. Obrovská figura položila lampu Starého Světa opět na polici, chvíli pozorovala hladinu v sudu, dokud se neustálila jako zrcadlo, a pak řekla Staršímu: "Pojď se mnou."

Starší následoval svého obrovského průvodce pryč z chrámu. Tentokrát šli několik set kroků přes ostrov do bažiny na jeho vzdáleném konci. Právě vycházel srpek měsíce v jehož světle Starší viděl, jak se obr noří do vody a pátrá po něčem na dně. Potom sáhnul pod hladinu svou rukou, která by si hravě poradila s Batoletem v plné síle, a vytáhl další larvu. Vypadala podobně, jako ta v chrámu, až na to, že její paže byly spojeny do oblouku a uprostřed vyrůstala hlavice kopí nebo oštěpu. Larva vydala zvláštní skřek, když byla vytahována, ale pak v té obrovské dlani spočinula zplhlá jako maňásek. Obr jí zatřásl a ukázal Staršímu, jako kdyby ji chtěl předvést ve vši její odpornosti. "Nemůže to dýchat," řekl

nakonec. "Ani jist nebo pít.

Mluvit ani zpívat. Může to pouze lkát nebo výt, jak jsi právě slyšel. Zvuk, který z toho vychází, může nanejvýš vzbuzovat hrůzu a nahánět lidem strach."

Starší se pokusil gestikulovat s mečem v ruce a pak jen pokrčil rameny. "Nechápu."

"Ani já. Dosud jsem se obával, že existenci těchto bytostí způsobili sami bohové v nějakém podivném úradku. A možná právě proto, že ti poskytli moc zabíjet draky. Ale mezi těmi dvěma věcmi není žádná spojitost, takže nelze zjistit, jestli larvy pěstují bohové, čarodějové nebo nějaká jiná mocná temná síla. Ale ať je to kdokoli, musím nalézt způsob, jak tomu zabránit. Životní energie bažiny a okolní země nesmí být vyčerpána k žádnému podobnému účelu. Ostatně, úroda na okolních polích je již mizivá. Lidé trpí hladu."

Starší se zadíval na larvu a odušil: "Nevěřím, že by to byli bohové, kdo stojí za larvami. Ať už mají meče jakýkoli účel, jsou ve své podstatě krásné." Starší pozvedl zbraň ve své ruce. Obr při pohledu na meč zašeptal cosi, co mohlo být citátem:

Meč Zuřivosti ničí není,

ten kdo je slabý, má v něm štít...

Starší čekal, že bude ještě něco následovat, ale nic už nepřicházelo. Potom sklonil meč a zeptal se: "Proč popíráte, že jste bůh?"

Velká pěst se sevřela. Chitinový krunýř larvy prasknul a larva se rozpadla na několik částí, které pomalu padaly do Velké Bažiny. To, co z larvy zbylo, připomínalo spíš hnůj, než cokoli jiného. Šedé údy se zkroutily a ještě jednou, naposledy se ozval ten příšerný kvíl.

Obr ono torzo odhodil a pak si pomalu umyl ruce v černé vodě bažiny. "Jsem příliš malý a velice slabý, abych mohl být lidský bůh. Nejsem o mnoho víc než ty. Nemluv ke mně jako k vyššímu!"

Starší zuřil: "Jsi větší než Hermes a já o jeho božském původu nepochybuji ani na chvíli, stejně jako jsem o něm nepochyboval, když jsem ho spatřil. Stejně tak nepochybuji o tvém božském původu. Není to snad nějaká zkouška, kterou mám podstoupit. Nyní jsem slabý a unavený, příliš unavený na to, abych podstupoval takové zkoušky." A příliš potřebuji pomoc, dodal v duchu. Příliv mohutné síly, který pocítil Starší, když se ho obr poprvé dotknul, se nyní začínal vyčerpávat. Obr ho tiše pozoroval. Na jeho kožešině se nezachytilo ani bláto ani voda, jako by je odpuzovala. Obr znovu vyrazil ke chrámu.

Starší ho následoval. Musel se hodně snažit, aby mu stačil, a křičel do obrovských zad: "Opravdu nejsi žádný démon?"

Obr odpověděl, aniž by zpomalil nebo se otočil: "Opravdu ne."

Starší lapal po dechu jako po boji nebo dlouhém běhu. Opřel se o meč a zakřičel na Obra: "Do chvíle, než jsem stanul tváří v tvář Hermovi, jsem v bohy nevěřil. Věřím až teď. A protože vidím i tebe - a zabij mne za to, když budeš chtít -"

Překvapen obrovou reakcí zůstal Starší s otevřenými ústy stát na cestě se smíšenými pocity. Obr se otočil a vrátil se k němu. Otřásl se vzteky nebo nějakou jinou emocí, kterou Starší nechápal: "Nechci tě zabít. Neusiluji o život žádné živé bytosti, jak je známo!"

"Je mi jedno, jestli přiznáš, že jsi bůh nebo ne. Znáš tě. Poznávám tě podle stovek modliteb a příběhů. Jsi Pán zvířat, Draffut." Dořekl Starší.

9. KAPITOLA

Vysoké zdi hradu laskavého pana Ondřeje vrhaly stále delší a temnější stín. Perg ty blížící se hradby viděl ze svého místa na kozlíku mezi Benem a Barborem. Barbora seděla po jeho levici, unavená dlouhou cestou a Ben po jeho pravici svíral otěže.

Nyní, když vyjeli z lesa, se ta temná silueta tyčila přímo nad nimi. Barbora prolomila tíživé ticho:

"Věřím, že jsme se připravili nejlépe, jak jsme mohli."

Nikdo k tomu nic nepoznamenal, pouze zpoza plachty vozu zasténal malý dráček. Ben se netvářil příliš šťastně, ale bez poznámky trhnul otěžemi a mlasknul na zpoceně tahouny, aby je popohnal k pracovnímu nadšení, kterého měl on sám pramálo. Ben seje ještě minulého dne snažil zdržovat a zpomalovat jízdu. Tvrdil, že tak či onak přijedou pozdě a pár dní zpoždění navíc poskytne Staršímu víc času pro to, aby se s nimi mohl na jarmarku setkat. Neříkal to však příliš rozhodně, vypadalo to, že ani on ani Barbora nevkládají do tak časného setkání velké naděje. Upřímně řečeno se zdálo, že tomu, že by se setkali, nevěří vůbec.

Jediný, kdo v to doufal, byl Perg. Věřil, že na ně Starší už čeká a má Městskou Hlídku u sebe. V opačném případě byla totiž šance na to, aby ještě někdy svíral v rukou své dědictví, příliš malá.

Shodli se, že těch pár dní, po které pojedou bez vedení Staršího, je povede Barbora. Byla trochu starší než Ben - Perg odhadoval, že jí je asi sedmnáct - a zdálo se, že váží nejméně o polovinu míň. Takové malichernosti však nemohly být při určování vůdce brány na zřetel. Barbora byla pevná, a když se to vzalo kolem a kolem byla tím, kdo držel jejich malé společenství pohromadě.

Ještě před tím, než opustili místo, kde se Perg utkal s drakem a kde se jejich vůz převrhnul, uřízla Barbora Batoleti obě uši a přibodla je dopředu na plachtu vagónu jako trofeje jejich lovecké statečnosti.

Po jednodenní jízdě našli u břehu řeky chráněné místo, kde Barbora nechala tahouny aby se dosytosti napásli a napojili. Pergovu poraněnou tvář potřela léčivou masťou, která mu přece jen trochu ulevila.

Té noci se Ben pokusil prosadit svoji vůli, že bude také spát ve voze, ale Barbora mu rychle dala na srozuměnou, kdo je nyní vůdce a zmatený Ben seznal, že tvrdá zem zase tak úplně špatná není.

Přímo pod kozlíkem byla v tajné schránce ukrytá celá jejich hotovost, zabalená v jemné látce, aby se neprozradila cinkotem. Před Pergovými zraky vytáhli Barbora s Benem tento poklad ven a v Pergově přítomnosti ho přepočítali. Ta

částka nebyla moc vysoká, ve skutečnosti byla velmi malá, o mnoho menší než ty, které Perg vídával v otcově rukou ve mlýně. Staršího lov na draky očividně nevydělával tolik, kolik se Pergovi zdálo, že by měl. A pokud ano, pak Starší nešetřil nebo peníze ukládal někam jinam. Barboře a Benovi platil jejich malé mzdy a s žádným z nich se o zbytku jejich výdělků ne bavil.

Jakmile byly peníze sečteny, uložila je Barbora zpět na své místo a schránku pečlivě zavřela. "Použijeme je pouze bude-li to nezbytně nutné," řekla a slavnostně se podívala po obou zbývajících. "Pokud se Starší vrátí, pochopí to."

Ben přikývl a vypadal velmi vážně. Na všechny dolehla ona slavnostní atmosféra přísahy. Alespoň na Perga určitě. Ještě než si uvědomil co činí, začal jim oběma vyprávět svůj skutečný příběh, dokonce včetně zabití majordoma.

Nakonec jim řekl své pravé jméno.

"Vévodovy vojáky zajímám jenom já." Řekl, a dodal: "A můj meč. Možná už ho máj'. Jenže já pořád myslím, že ho má Starší a že ho ještě potkáme. Ale, chci vám říct - vévoda se mě nevzdá, myslím, myslím ani když už jsme za hranicí. Myslím, že máte právo to vědět, pokud budu cestovat s vámi. A já nevím, kam bych jinak šel."

Oba, Ben i Barbora, se po sobě podívali, ale nevypadalo to, že jsou Pergovým příběhem nějak vyvedeni z míry. Pergovi dokonce připadlo, že si Ben oddechl.

Nakonec Barbora řekla: "Už jsme o tom mluvili, Pergu, a bylo nám jasné, že se něco podobného děje. Ale kdybys nás teď opustil, nikomu by to nepomohlo. Až dojedeme na jarmark, budeme potřebovat někoho, kdo nám pomůže zorganizovat představení. A pokud se nám podaří uzavřít smlouvu s panem Ondřejem, budeme potřebovat každou pomoc."

Ben si odkašlal. "A já vím, že vévodovi nešlo jen o tebe, ale také o Staršího. Nevím proč, ale Starší z toho měl strach. Byl nervózní, když jsme vévodovým územím projížděli, ale neměli jsme jinou možnost, jak panu Ondřeji dojet, když jsme byli nahoře na severu."

Už byli velmi blízko cíle své cesty. Z místa, kterým projížděli, byl na hrad hezký pohled. Stáli právě na křižovatce dvou cest, z nichž jedna, úzká, vedla nahoru ke hradu a druhá, kupecká, na planinu, kde byl jarmark. Dokonce i nyní, za soumraku, to tam bzučelo jako v úle, svítily pochodně a zněly tóny hudby, která se mísila, jak si muzikanti přetahovali publikum.

Když se vůz vydal směrem k jarmarku, zalezl Perg pod plachtu, protože se po dohodě s ostatními rozhodl držet co nejdéle z očí, dokud nebudou vědět na čem jsou, zvláště, když bylo možné, že jej vévoda po dohodě s panem Ondřejem hledá i zde. Potom malým otvorem v plachtě viděl, jak se lidé otáčejí a vycházejí pár kroků vstříc blížícímu se vozu.

Jedním z těch, kteří jim jeli v ústřety na jezdounech, byl dvorní úředník, správce trhu, který se dal poznat podle zabarvení jeho krátkého koženého kabátce bez rukávů. Byl oděn v oranžových a černých barvách pana Ondřeje. Beze slova pokynul k vozu, aby ho následoval a sám jel napřed. Provázel ho přes rušný střed na rezervované místo blízko centra dění. Perg zůstal pod plachtou a pozoroval, jak je míjejí zapálené pochodně. Také vnímal zvuky, před nimiž ho plachta nestínila - hudbu, skřeky zvířat a potlesk. Barbora se domnívala, že trh usíná s příchodem noci, ale mylila se. Když je úředník vedl k jejich místu, jel těsně u vozu a nakláněl se, aby mohl nahlédnout dovnitř. Perg se choval přirozeně a krmil dráčka žábami z hlíněného odžbánu. Pokud jej skutečně hledají, nemělo smysl se skrývat. Ale úředník jej ignoroval.

Perg poté zaslechl, jak se úředník ptá: "Kde je Starší?"

Ben odpověděl tak, jak se domluvili: "Pokud tu ještě není, přijede zítra nebo pozítří. Jedná o smlouvě na nové tahouny. Myslím, že o celém páru."

"Myslím," ušklíbl se úředník při pohledu na Bena, "že by se ti opravdu hodili nejmíň dva. Dobrá. Pan Ondřej ho chce vidět, nezapomeňte mu to vyřídit jen co se objeví. Máme pro něj zakázku a ta se nesmí příliš odkládat."

"Ano pane, vyřídíme mu to jen co se objeví. Mělo by to být brzo," dodala Barbora.

Úředník zasalutoval a odjel někam jinam. Za chvíli byl slyšet jeho ryčný bas, jak někomu spílá, aby odklidil smetí z cesty. Všichni tři se nyní dali do práce. Museli se postarat o zvířata a postavit stan, ve kterém budou ukazovat draka. Místo, které jim bylo vyhrazeno, byl přibližně čtverec o straně dlouhé deset metrů. Vůz, aby nepřekážel, musel být uklizen co nejvíc na straně. Sousedili se stanem ve kterém vystupovala břišní tanečnice, která přitahovala pod plachtu každou chvíli obrovské davy lidí a na druhém konci s polykačem ohně, na nějž všude visely ohromné umně namalované plakáty. Perg byl tím vším natolik zmaten, že se dokonce pokusil krmít tahouny žábami připravenými pro dráčka.

Z obou dalších stran přiléhaly cesty a na nich už se srocovali lidé, kteří se chtěli podívat, s čím ten dračí pronárod přijel. Perg, Ben a Barbora doufali, že se budou moci v klidu připravit pod rouškou tmy, ale tato idea nyní vzala za své. Pergovi se nepodařilo zůstat ukrytý a už se o to ani nepokoušel.

Stan, ve kterém se měla dračí podívaná konat, byl vyroben z látky, která byla pevnější a lehčí než všechny, které kdy Perg viděl a byla pomalována mystickými obrazy draků všech velikostí a podivnými magickými symboly. Ben Pergovi prozradil, že ta plachta pochází z 5000 km vzdáleného Karmirburulu, který leží na druhém konci světa.

Jakmile byl stan postaven, zajištěn a uvnitř upevněna malá pochodeň, dovolili ti tři vstoupit divákům, kteří pochopitelně za tu podívanou platili. Dohodli se také, že pokud to bude jen trochu možné, bude vždy jeden z nich hlídkovat ve voze. Cennosti sice z vozu odnesli a uschovali je ve svých váčcích nebo ve stanu pod dračí klecí, ale ve voze pod falešným dnem ležel Staršího meč, zaházený haraburdím. Barbora chovala naději, že v případě, že se Starší neobjeví, dokáží s pomocí meče pokračovat v jeho řemesle. Ben s ní na toto téma hovořil nesčetněkrát a obvykle byl při tom zachmuřený a vystrašený jako, malý chlapec. "Nevím, co bychom si bez Nestora počali. I s ním byl lov velmi nebezpečný."

Barbora obvykle jeho argumenty uznala. "Ty o tom víš nejmíň, Bene. Tys to byl, kdo chodil se starším na lov. Ale snad bychom mohli najmout nějaké lovce, kteří by nám v případě potřeby pomáhali."

"Nebylo by to bezpečné," řekl po chvíli přemýšlení Ben, i když se při tom zakoktával od hlubokého přemýšlení. "Pokud by přišli na tajemství meče, nic by jim nezabránilo, aby nám ho neukradli." Pergovi se v tu chvíli zdálo, že Ben není ani zdaleka tak naivní, jak obvykle vypadal. Možná tak vypadal pouze proto, že strávil spoustu času přemýšlením o tak odtazitých věcech jako je povolání potulných pěvců a podobně. Nakonec Barbora alespoň naoko rezignovala: "Dobře, pokud ne tak ne. Pokud Starší skutečně nepřijde, budeme dělat, že jsme překvapeni ještě víc než všichni ostatní. Potom si počkáme až trh skončí a pokud Starší nepřijde ani potom, sbalíme se a podíváme se na jihu po jiném trhu. Alespoň tam bude v zimě tepleji. Je pravda, že bez Staršího nám pan Ondřej asi práci nenabídne."

"To si myslím i já," souhlasil Ben s úlevou. Potom zamyšleně dodal: "Pokud si mne pan Ondřej najme jako minstrela, půjdete na jih beze mne."

Když Barbora bez zaváhání souhlasila, vypadalo to, že je trochu zklamaný.

Perg se k tomu nevyjadřoval. Měl pocit, že pokud se Starší neobjeví, má Barbora v plánu meč prodat, nenajde - li pro něj jiné uplatnění. Perg se musel rozhodnout sám, co bude dělat, až ta chvíle nastane. Měl pocit, že i když tento meč není jeho, je s ním svázán téměř stejným poutem, jako se svým vlastním. Jeho plány však většinou závisely na tom, jestli se Starší vrátí a jestli přinese jeho meč nebo ne.

Samozřejmě, že i kdyby se vrátil s mečem, nemusel by mu ho chtít vrátit.

Ať to Perg probíral jak chtěl, vypadaly jeho šance získat meč zpět velmi špatně.

Až tři hodiny po jejich příjezdu, téměř o půlnoci, to začínalo vypadat, že trh přece jenom trochu utichne, i když se pod tím slovem neskrývalo víc, než že se okolní křik ztiší na lidskou úroveň. Jejich tržby klesly k bodu, kdy se Ben rozhodl nasadit si svůj klobouk a zkusit štěstí jako pěvec, protože těch pár lidí dokázala Barbora obsloužit sama.

Perg, jehož pomoci také nebylo zapotřebí, zatím hlídal ve voze meč a rozhodl se něco sníst.

Vnitřek vozu nyní, když byl vyklizen, vypadal téměř dvakrát tak velký. Z místa, kde Perg seděl, bylo vidět na vchod stanu, který svíral s plachtou vozu pravý úhel. Barbora právě dovnitř uvedla skupinu platicích diváků, aby jim ukázala draka a pak se dala do hovoru s jedním z potenciálních zákazníků. Ten zákazník byl jistě velmi důležitý a vážený člověk, protože byl jeho šat - samozřejmě po majordomovi, bratranci vévody - ten nejbohatší, jaký kdy viděl.

Perg žvýkal kousek vařeného drůbežího masa, které mu donesl Ben, a zasmušile přemýšlel o osudu svého meče, když zaslechl slabé zašramocení za sebou. Otočil se a spatřil muže, kterého nikdy před tím neviděl, a který se skláněl do vozu. Vzadu na mužově rameni si Perg všiml jakéhosi oranžovo-černého znamení pomocníka správce jarmarku. Muž se zpřímil a podíval na Perga, a ten pohled působil, že se Perg postavil a šel dopředu k němu. Nevšiml si, že ten muž svírá v pravé ruce rukojeť nože.

Než se Perg nadál, byl shozen z vozu na vyšlapaný trávník, kde udělal kotrmelec, rychle se postavil na nohy a začal křičet o pomoc. Náhle začal ječet i dráček uvnitř stanu a Perg ztichl. Když nahlédl dovnitř, uviděl ve světle louče jak se Barbora marně snaží dostat ze sevření druhého muže s označením správce, jak je dračí klec převržena, a jak ten dobře oblečený, cizinec, který ještě před chvílí bavil Barboru hradními drby, rýpe do země pod klecí a vytahuje z ní jejich cennosti.

Perg byl zticha, ale ne tak muži ve stanu. Výkřikl, když ho uviděli a utíkali jeho směrem. Byli však příliš pomalí a než ho mohli dostihnout, zakutálel se pod plachtu stanu polykače ohně.

Byla tam černočerná tma. V té chvíli tam nehořel žádný oheň, pouze se kolem ozývalo jakési šátrání, tápání a křik. Perg klopýtal, co chvíli o něco zakopl a natáhl se jak široký tak dlouhý. Když se konečně dostal na druhou stranu, chvíli přemýšlel, jestli je moudré opouštět úkryt, ale pak se rozhodl, že venku má větší šanci k útěku. Vyklouzl ven, kde jej naštěstí nikdo nečekal. Rozhodl se skrýt v dalším stanu, ale tam stál dav, proto proběhl kolem - a spadl do malého příkopu s vodou. Za zády se mu stále ozýval křik pronásledovatelů.

Když zjistil, že dosáhne na dno aniž by musel plavat, brodil se co nejdál od hlasů pronásledovatelů. Když za chvíli zastavil, zjistil, že hlasy se již ztratily, ale on sám neví, kde nyní je. Až po chvíli si všiml, že se před ním tyčí obrovský hrad. To však nebylo to, co by mu mohlo pomoci v nalezení orientace, a uvnitř hradu se nadala čekat šance na záchranu.

Zdálky nyní slyšel lidský křik, ale nebyl si jist, zda má nějakou souvislost s ním.

Rozhodl se, že jeho jediná šance je říci laskavému pánu Ondřeji, co se stalo a doufat v jeho spravedlnost. Před tím by ale měl varovat Bena. Věřil, že ho snadno najde podle hudby.

Nebyla to však ta, kterou nyní zaslechl. Ta byla mnohem krásnější a lepší než Benova, i kdyby se Ben učil dalších sto let. Ve skrytu stínů se proto Perg vydal zpět na jarmark.

Skrýval se pod vozy a ve ztemnělých stanech a občas probudil nějakého opilého spáče, který na něj vykoktal spletitý poloopilých hrdelních kleteb.

Perg se po neúspěšném hledání rozhodl déle neriskovat a vydal se pěšky pryč. Nedaleko před ním osvětlovaly pochodně padací most. V jejich světle viděl skupinu strážných s insigniemi v oranžové a černé, jako by se o něčem radili. Aby se jim vyhnul, zahrnul Perg do rušné uličky, odkud slyšel hudbu. Kousek před ním stál Ben a jeho loutna byla dočasně zapomenuta pod jeho paží. Jeho podsaditá postava postávala před stanem, kde předváděla své umění břišní tanečnice. Ben Perga uviděl, zamával na něj a najednou... hudbu prořizl výkřik. Perg se otočil a bezhlavě utíkal pryč. Nevěděl, jestli Ben pochopil varování, ale na to nyní nebyl čas.

Cestu Pergovi zablokovalo několik správcových mužů, proto s výkřikem zahrnul kolem plakátu na polykače ohňů v pravém úhlu. Rychlým úprkem míjel tvář klauna, která se z poutače zasněně dívala do zšeřelého kraje a vběhnul do bludiště. V něm byla nepravdělně rozmístěna zrcadla a čadící olejové lampy, vše tu páchlo po kadidle a stěny byly vyzdobeny loveckými trofeji, včetně hlavy opravdového draka. Když ji Perg uviděl, instinktivně stáhnul tvář, jak cítil starou bolest. Vběhl do nějakých úzkých dveří, které se za ním přivřely, a on začal běhat v kruhu. Při každé obrátce viděl, jak se k němu blíží jakási tvář, pokřivená v zrcadle. Odevšad se ozýval bláznivý smích.

Před Pergem se objevil podivný klaun. Jednou rukou mu cosi podával, zatímco druhou si stahoval škrabošku z tváře. Obličej pod ní byl podivně zdeformovaný, neustále se měnil a trvalo hodnou chvíli, než se jeho tvary ustálily. Ruka, kterou si sundával masku, odpadla spolu s ní. Tvář klauna byla dlouhá, upřímná a usměvavá. Měla bradku, které si před tím Perg nikdy nevšiml, ale jinak nebylo pochyb, či tvář to je.

"Otče!"

Jord přikývl a usmál se. Balík, který Pergovi podával, byl chlapci důvěrně známý. Byl to jílec meče, až na to, že čepel nebyla zabalena do látky, ale zdobené kožené pochvy, která visela na koženém opasku. Když Perg sáhl po jílcí a vytáhl zbraň, klaunův obličej někam zmizel. Perg cítil, jak se kolem něj ovinuly dvě ruce a připínají mu pásek. "Pergu, pokud to dokážeš, odnes tohle panu Ondřeji." Byl to napůl hlas Jorda, takový, jaký Perg znal, a napůl anonymní šepot.

"Otče!"

Perg se otočil s obnaženým ostřím a snažil se následovat vzdalující se nejasný obrys postavy. Byla oděna do nepadnoucího klaunovského šatu a měla obě ruce. Perg se za figurou rozeběhl skrz přítmi, bláznivé pablesky a kolem zrcadel. Tentokrát cítil, že meč funguje. Brnění procházelo celou jeho rukou a ramenem. Pak cosi přilétlo a zaseklo se to do dřevěné výztuže vedle jeho ruky. Byla to sekýrka.

Naproti ze stěny spadlo zrcadlo a poslední obraz odcházejícího klauna se roztrátil. Objevila se krutá realita v podobě onoho podsaditého hejska, který napadl Barboru. Byl napjatý k útoku a doslova zářil triumfem. Ústa měl otevřená, trochu šilhal a připravoval se k výkřiku. Zvedl louč, aby si Perga důkladně prohlédl a potom couvnul jako kdyby jej někdo probodl, neustále se díval na Perga a poklekl do uctivé úklony, která zůstala nedokončená, protože stísněný prostor nedovoloval jeho gesto dokončit. Za ním se teď objevili jeho lidé s oranžově-černými páskami přes rukávy. Perg nyní jasně viděl, aniž by měl potuchy jak, že nejsou těmi, za které se vydávají. Jejich zavalitý vůdce promluvil:

"Vaše Milosti, nikdy bych se nenadál, že byste jej pronásledoval sám."

Perg stál tiše, v rukou připravený meč a u pasu tíhu dlouhé pochvy. Cítil, že není schopen cokoli dělat a zbývá mu jen reagovat na to, co se bude dít dál.

"Jej?"

"Toho kluka, Vaše Milosti. Byl to on, kterého jsme pronásledovali. Byl právě tady."

"Teď ho nechte jít!" Bláznivá logika, která přicházela odněkud z hloubi jeho mysli, Pergovi prozradila, že před chvílí mluvil sám o sobě.

"Já... Ano, pane." Muž před Pergem byl tím příkazem konsternován, ale nikdy by se neodvážil projevit neposlušnost.

"Létající posel by měl brzy odletět s tím druhým mečem, pokud si Vaše Milost nepřeje změnit plány. S mečem zvaným Drakořez. Musejí ho mít ukrytý někde ve voze nebo ve stanu. Vaši muži by ho už měli mít... Posel je připraven..."

Podsaditý muž se potil a očividně to nebylo jen vyčerpáním. Měl pocit, že není vhodné připomínat pánovi jeho vlastní rozkazy.

Perg se od něj odvrátil, dusil v sobě vztek na tu bandu zlodějů. Držel svůj meč před sebou jako pochodeň a vyrazil dírou po rozbitém zrcadle ven. Jeho zápěstím neustále proudila ona magická síla. Létající posel by měl brzy odletět s tím druhým mečem, pokud si Vaše Milost nepřeje změnit plány. S mečem zvaným Drakořez. Musejí ho mít ukrytý někde ve voze nebo ve stanu. Vaši muži by ho už měli mít... Posel je připraven... Jiný meč?

Než se stačil Perg přiblížit, velký drak vzlétl. Perg opět slyšel zvuk lopatek větrného mlýna a uviděl meč, který zvíře svíralo v jednom pařátu. Perg, zaslepený vztekem, běžel po zemi ve směru drakova letu a křičel na něj, ať okamžitě slétne dolů a vrátí mu ukradenou zbraň. Ke svému velkému překvapení uviděl, jak se dračí hlava s vyceněnými zuby natáhla dolů a pátrala po zdroji hlasu. Dlouhý dračí krk se natáhnul a drakovy oči prohledávaly zem pod ním. Podívaly se na Perga a drak začal sestupovat. Lidé, kteří si nechtěli nechat ujít podívanou, se rozestoupili a vytvořili obrovský kruh, aby se mohl Perg s drakem setkat. Na poslední chvíli si Perg všiml, že na něj zvíře neútočí, ale prostě uposlechlo jeho příkaz. Bylo však už pozdě, aby se dokázal ovládnout a sotva byl drak nadosah, zabodl mu svoji čepel do boku. Drak upustil druhý meč, pro který se Perg bezmyšlenkovitě shýbnul, zatímco ještě svíral jílec prvního. Na okamžik měl pocit, že se zvedl velký vítr, který byl schopen mu podrazit nohy. Po dobu, kdy se oběma rukama dotýkal obou božských jílců, měl pocit, že se svět kolem něj mění, či spíš, že on je z něj nějakým zvláštním způsobem vyjímán.

Potom se mu z rukou vytrhl jílec meče, který byl zabodnut do těla draka, když se drak znovu rozhodl k odletu. Perg jej sledoval přimhouřenými očima, jako by se díval do slunce. Rychle ztratil z dohledu meč, který odlétal s drakem a sledoval, jak se drak před jeho očima mění. Nejprve spatřil dvůr, zrovna takový, jako býval před kurníkem, jak se i se slepicemi vznášel k obloze, potom obrovského jestřába a nakonec ženu v bílém s krásnými blankytnými křídly. Nakonec vše zmizelo za oponou nízkých mraků. Perg se zpřímá postavil a v rukou svíral meč, který drak upustil. Byl to Drakořez a Perg shledal, že je teď schopen rozlišit jeden meč od druhého, aniž by se musel dívat na jílec.

Svět, který se před okamžikem pokusil se změnit, se nyní naopak pokoušel vrátit do dřívějších kolejí. Ale změny, které v něm před tím nastaly, byly příliš násilné, aby se mohly přetvářet do dřívějších kolejí. Ale změny, které v něm před tím nastaly, byly příliš násilné, aby se mohly přetvářet do dřívějších kolejí.

Podsaditý hejsk, který napadl Barboru a poté i Perga, se na něj překvapeně díval a pohledem těkal od Pergova meče k obloze, kde zmizel posel.

Odněkud z davu vyklopýtala Barbora a začala na Perga něco nesouvislého křičet. Podsaditý muž odkudsi vytáhl dýku a vrhnul se na ni. Než mohl Perg nějak zareagovat, sáhla po tom muži zezadu obrovská ruka, která ho otočila, a pak na jeho tvář přilétla neméně velká pěst. Zdálo se, že se ten muž po takové ráně zlomí jako stvol rákosy. Muži v černém a Oranžovém Bena obstoupili, ale to už směrem od hradu přijížděla skupina ozbrojenců, také v černé a oranžové, vedená prošeďavým šlechticem, a přešla do útoku. Tahle skupinka měla helmy a štíty a každý z její členů svíral v rukou dlouhý meč. Perg měl pocit, že by měl také zasáhnout do boje, ale něco ho zadrželo. Nebyl to pocit, který by znal z dřívějšíka. Stále musel myslet na to, jak před chvílí svíral v rukou dva jílcce božských mečů.

10. KAPITOLA

"Ano, jsem Draffut, kterého před dávnou dobou nazývali Pán zvířat, a ty mne teď nazýváš bohem," řekl obr hlubokým hlasem, v němž se skrývala únava a výsměch lidské pošetilosti. "Povstaň! nechci, aby přede mnou někdo klečel." Kolem nich se právě noční obyvatelé bažiny probouzení k bdělému aktivnímu životu a dávali to nahlas na vědomí. Starší povstal ale byl rád, že nechal svým emocím volný průběh, nyní se cítil uvolněnější. Uctivě a hrdě se zeptal: "Jak tě tedy mám nazývat?"

"Jsem Draffut, to stačí. A ty jsi Starší, Drakořez. Teď pojď se mnou, budeš potřebovat odpočinek a jídlo." Odpočinout si, to bylo magické slovo, na které Starší slyšel. Jako na povel si začal protírat oči. Rychle ho přemohlo vyčerpání. Draffut jej vedl zpátky cestou k dávnému chrámu. Obrovskou rukou mu pak ukázal na bývalou podkrovní místnost, která ještě vypadala zachovale a podotkl, že by si měl Starší odpočinout v bezpečí. Ona místnost měla napůl propadlou střechu a nevedlo k ní žádné schodiště, ale Starší v sobě našel poslední zbytky energie a vyšplhal. Část střechy dostačovala k tomu, aby jej ochránila před nepřízní počasí a čtyři stěny celkem dobře oddělovaly jeho ložnici od zvuků zvenčí.

Po prohlídce se Starší chtěl s Draffutem rozloučit, ale venku už nikdo nebyl.

Ani tvrdá podlaha ani možné nebezpečí nezabránilo Staršímu, aby neupadl do hlubokého spánku. Téměř vzápětí se mu začal zdát sen. V tomto snu byl součástí obrovského procesí tvořeného zčásti lidmi a zčásti bytostmi, které však neměly jasné obrysy. Procesí mířilo k tomuto chrámu za dnů jeho největší slávy. Zprvu byl sen docela příjemný. Potom si však Starší uvědomil, že spolu s nimi kráčí v procesí dívka, která má být obětována. Tou obětí měla být Barbora. Svíjela se v poutech, která jí nedovolovala se ani pohnout a volala k němu o pomoc. Starší se od ní v hrůze odvrátil. Uchopil jílec meče, o němž věděl, že ho nesmí ztratit a utíkal s ním do džungle obklopující chrám. Ten les byl mnohem hustší a barevnější než těch pár suchých stromů, které si pamatoval ze svého bdění. Jílec v jeho ruce se začal chvět a... Než se objevil další obraz, Starší se probudil a vyrovnával se se svým strachem ze snu. Noční život bažin byl poněkud hlučný, ale temnota, která ho obklopovala, byla konejšivá. Sípál a hluboce oddechoval, jako by právě skončil boj. Srpek měsíce mu zářil přímo nad hlavou a ukazoval, že se blíží půlnoc. Neustále měl před očima obraz Barbory. Neměl se vrátit k vozu a bránit ostatní? Nesmysl! Dřív, než se dostal k meči, byli už všichni pryč. Byl by zabit a nikomu by to nic nepřineslo. Ale o tom teď nemělo cenu přemýšlet, bylo to pryč. Hrůza ze snu se poněkud zmírnila a Starší znovu usnul, tentokrát tvrdě a beze snů.

Po probuzení se mu zdálo, že spal příliš krátce, ačkoli na obloze již svítilo slunce a ve větvích stromů se proháněli ptakopové.

Starší se cítil o mnoho lépe. Pohládl rameno, o němž si byl jistý, že bylo ještě včera zlomené a dnes je ve stejné formě jako to druhé. Matně si vzpomněl, že měl zlý sen, ale nedokázal si vybavit jaký. Meč mu ležel po boku. Jak to řekl Draffut?

Meč Zuřivosti ničí není,

ten kdo je slabý, má v něm štít,

Starší by dal cokoli za to, aby mohl slyšet zbytek tohoto podivného citátu. Vedle meče byla hromádka čerstvého ovoce, která tam rozhodně neležela, když se ukládal ke spánku. Nejprve na zkoušku ochutnal něco žlutého a kulatého, pak se rozhodl a pustil se do jídla s plnou vervou. Ukázalo se, že meč není jenom válečnický nástroj, ale dokáže také krájet a loupat. Dřív, než Starší dojedl poslední sousto, objevil se Draffut, který vyšel zpoza stromů, jako by byl jedním z nich. Pozdravil se se Starším a ujistil ho, že ta snídaně byla určena jemu, za což mu Starší poděkoval. V jasném ranním světle zářila Draffutova kožšina jen velmi málo. Jak Draffut stál před chrámem, měl tvář přibližně v úrovni Staršího, který pobýval v druhém patře. Starší už nepocíťoval potřebu před Draffutem pokleknout. Uvědomil si, že jeho hrůza z Draffuta už opadla a proměnila se v něco, co se blížilo důvěrné známosti, čeho muž, ač to bylo podivné, v podstatě litoval. Když bylo vyměněno několik konverzačních frází, rozhodl se Starší zeptat: "Draffute, nechtěl bys mi říci něco o sobě a bozích? Tvrdíš, že nejsi jedním z nich a já se s tebou nechci přít, ale doufám, že chápeš, proč si myslím opak." Draffut zamyšleně odpověděl: "Chápu, že lidé potřebují cítit, že nad nimi jsou ještě větší bytosti, než oni sami. Ale znovu ti opakuji, že o bozích toho vím jen málo. Jejich činy jsou většinou mimo mé chápání. Pokud jde o to, kdo jsem já, bylo by to na dlouhé vyprávění, na které teď nemáme čas. Nyní je třeba, abych se co nejvíce dozvěděl o tvém meči." Starší se podíval na čepel, která mu sloužila na půlení ovoce, a která ve skutečnosti nebyla jeho. Povzdech si, pokýval hlavou a přemýšlel o tom meči, který ztratil. Pak v krátkosti převyprávěl svůj příběh od chvíle, kdy byli pronásledováni, jak se převrhnul vůz a co se dělo potom s ním. "A protože se domnívám, že Batole, které napadlo vévodu Fraktina, byl tentýž drak, který mě potom přenesl k vám, domnívám se, že meč může mít stejně tak dobře chlapec, vévoda nebo některý z jeho vojáků. O tomhle meči mnoho nevím, chlapec mi vyprávěl, že to dokáže účinně zabíjet, ale já ho zatím nikdy nepoužil a nevyzkoušel."

Draffut se chvíli díval před sebe, jako by přemýšlel nad Staršího slovy, a pak se zeptal: "Bojoval někdy v minulosti proti lidem? Zabíjels?"

Než Starší odpověděl uplynula dlouhá doba: "Ano... Ano, v případě, že jsem měl pocit, že už není zbylí. Válka není způsob života, který by se mi zamlouval. Není, i když není nebezpečnější než lov draků, alespoň většinou."

Starší se neubráníl myšlence na to, co se asi dělo za ním u vozu, a jak by to asi dopadlo, kdyby se vrátil a bojoval s vévodovými lidmi. I kdyby vyhrál, musel by ještě podstoupit souboj s drakem a byl by jistě mrtev, stejně jako bratr mladého Einara, ať už by bojoval s kouzelnou čepelí nebo obyčejnou. Draffut zatím v tichosti přemítal o Staršího odpovědi a k tomu si do úst nasypal hrst ovoce, které pak zpracovával obrovskými zuby, které by se zajisté hodily spíše k trhání masa. Staršího poněkud zarazilo, že Draffut jí, což se nehodilo k jeho představám o bozích, ale pak si uvědomil, že bohové jsou často popisováni jako účastníci bujarých oslav. Nakonec Starší prolomil ticho otázkou:

"Co se mnou chceš dělat?"

Draffut se probral z přemítání.

"Ach ano. Ještě jednou se omlouvám za to, že jsem tě nechal unést. Myslel jsem, že mi můžeš říci něco cenného..."

"Řekl bych, kdybych věděl."

"Věřím ti. Myslím, že bych mohl zařadit, aby tě nějaký létavec opět vynesl z bažin."

"Děkuji, nechci. To raději zůstanu dalších dvacet let tvým hostem," odmítl rozhodně Starší, "neexistuje nějaká jiná možnost?"

"Dalších možností moc není. Je však na mně, abych ti zajistil přechod bažiny. Kam bys chtěl jít?"

"Směřoval jsem se svými druhy k panu Ondřejovi, který měl pro mne práci. Pokud se mým přátelům podařilo přežít, pravděpodobně zamířili tam a čekají na mne. A možná tam je i můj Drakořez, Meč Hrdinů, jak mu říkal Hermes. Ano, možná tam je."

Draffut se na okamžik zamyslel. "Chtěl bys si udělat malý výlet na zádech velkého Batolete? Myslím, že to bych mohl zařadit, ale ti jsou poněkud omezenější a tvrdohlavější než létající draci. Ta cesta by trvala déle - pravděpodobně několik dní."

"Copak tu nejsou žádné čluny? Nežijí tu žádní lidé?" Starší si byl jist, že jich několik při svém letu zahlédl. "Myslím, že nemám příliš na výběr. Pokusím se tedy vydlat si člun a odjet odsud vlastními silami, než se spoléhat na vrtochy draka. I když vezmu v úvahu kouzlo, které na ně můžeš seslat."

"Nepoužívám žádná kouzla," řekl Draffut téměř nepřítomně. "Nejsem čaroděj."

"Říkáš, že jim dokážeš poroučet..." "A pokud jde o tvůj nápad, nemyslím, že bys v bažinách přežil víc než pár hodin. Bohužel teď nemám čas, abych se o tvou bezpečnost postaral osobně. Ale uvidíme, snad ti nakonec nějak pomůžu."

Nemá čas? Starší byl překvapen, ale svoje překvapení důkladně skrýval. Obr se otočil a někam odcházel. Za chvíli zmizel Draffut z dohledu za clonou stromů. Jeho hlava se nachvíli objevila nad jejich vrcholky, Potom však zase klesla, jako by obr vstoupil do bažiny.

Ponechán sám sobě začal Starší prohledávat trosky chrámu. V několika sálech si prohlédl dřevořezby na stěnách. Zobrazovaly muže, ženy a nějaké podivné bytosti při něčem, co Staršímu připomínalo staré rituály. Bylo těžké si vytvořit představu o tom, k čemu měly sloužit. V místnosti, kde byla kád', se starší chvíli díval na tu temnou hladinu. Byla rovná jako zrcadlo. Na polici ležela lampa stvořená technologií Starého Světa, ale Starší neměl chuť ji použít a znovu probudit larvu k životu.

Pak uslyšel odněkud zvenčí podivný, nelidský výkřik. Opatrně přeběhl k bráně a vyhlížel ven s mečem připraveným k boji. Nad nádvořím létal drak, o něco menší než ten, který přinesl Staršího. Díval se dolů a vesele kroužil. Vypadalo to, že se mu zvíře pokouší něco sdělit. Starší k němu nakonec promluvil; tónem, kterým člověk promlouvá ke zvířeti nebo předmětu, aniž by očekával odpověď. "Pokud hledáš Draffuta, není tady. Odešel k jihozápadu do bažin víc než před hodinou. Neříkal, kdy se vrátí."

Ke značnému Staršího překvapení - po letech, kdy Starší draky lovil a zjistil, že jejich inteligence není vyšší než inteligence drůbeže - zvíře zareagovalo, jako by mu rozumělo. Přestalo křičet a pomalu odlétalo pryč. Starší nemohl s jistotou říct, že k severozápadu, na to bylo dračí kroužení příliš rozevláté, ale také to nemohl vyloučit.

Pokýval hlavou a vracel se dovnitř, rozhodnutý, že bude ještě chvíli hledat. Čím více poznával prostředí, ve kterém se pohyboval, tím bezpečněji se cítil. V přízemí objevil místnost, jejíž podlaha byla plná kapradí a popínavého psího vína. S překvapením usoudil, že to je místo, kde Draffut pravděpodobně odpočívá. Bylo všeobecně známo, že bohové jedí, ale musejí také odpočívat?

Při přemítání o Draffutových tajemstvích a o hře bohů a mečích s kouzelnou mocí přešel Starší k prvnímu poschodí, kde pozorně obcházel místa se zhroutenou střešou, rozviklané stropní trámy a kusy zdiva. Vzhledem k tomu, že ranní slunce ještě nepálilo, bylo vcelku příjemné natáhnout se pod dírou v došcích najeden z trámů a snažit se vše urovnat v hlavě. Na místo soustředění se mu však před očima začaly míhat obrazy a znepokojující otázky z nichž ho rozbolela hlava a po nichž se cítil otupělý. Neustále musel myslet na meče, na Draffuta, na Barboru a tajemné bohy.

Když nakonec upadl do lehké dřímoty, probudilo jej jakési zaklepání, šoupání nohou a sklouznutí. Zvedl se a začal se rozhlížet, ale nic nezahlédl. Znovu si tedy lehnul, rozhodnutý pokračovat ve slastném klímaní, když se ten zvuk ozval znovu a mnohem blíž. Vtom na něj dopadl stín. Vyskočil a naslepo se ohnal mečem - právě včas, aby odrazil ostnatý hák.

11. KAPITOLA

Perg se dlouho pohyboval na rozmezí reality a snů. Nakonec ta vize mečů zmizela, aniž byl schopen zcela jednoznačně určit kdy.

Jeho oči se otevřely a dívaly se na kamennou klenbu. Rychle se pozvedl na lokti; zjistil, že je poprvé v životě uvnitř opravdového hradu. Tenhle velký, nábytkem bohatě vybavený pokoj nemohl být součástí ničeho jiného. Probudilo ho světlo ranního slunce, které do jeho polštářů a měkkými poduškami přetéající postele vklouzlo úzkým oknem. Na stole uprostřed pokoje odpočíval meč. Perg poznal zdobení v podobě draka na jeho černém jílcí. Na desce vedle meče ležel jeho kožený pásek a pochva, které Perg dostal - minulou noc? - s tím druhým mečem. V okamžiku si vzpomněl na tvář svého otce s brádkou, kterou u něj Perg nikdy před tím neviděl.

Vzpomněl si na laskavost a pochopení v jeho očích, tak skutečně.

Na malé lenošce spala Barbora. Zdálo se, že má na sobě svoje šaty, ale přes ně byl přehozen bohatě zdobený šál.

Vypadalo to, jako by Perga hlídala, ale nakonec usnula a strážce ji pak přikryly, aby nenastydla.

A Perg si také všimnul, že přes jiné křeslo visí jeho složené oblečení a vedle něj je oblečení daleko bohatší a krásnější. Copak by to mohlo být pro něj? Nikdy nic tak krásného nenosil.

Důvěrně známé chrápání vířilo vzduch kolem a donutilo Perga k tomu, aby otočil hlavu. Na konci komnaty ležel na hromadě polštářů téměř ukrytý za spoustou nábytku Ben, také přikrytý překrásně zdobenou látkou.

Barbora se pohnula. Otevřela své tmavé oči a nechápavě se na Perga zadívala. Potom se na něj usmála, odhodila šálu stranou a stoupla si vedle postele. Položila Pergovi ruku na čelo, aby se ujistila, že nemá horečku. "Jsi v pořádku?" zeptala se.

"Myslím, že ano. Co se stalo? Kdo nás sem přivedl? Pamatuju se, že začal boj..."

"A tys spadnul k zemi. Potom nás pan Ondřej vzal dovnitř. Ben a já jsme mu řekli, co se stalo. Měli jsme o tebe starost, ale ta čarodějka řekla, že se z toho vyspíš. Jmenuje se Julie a já jí slíbila, že ji zavolám až se probudíš. Tak tu zůstaň a já pro ni dojdu." Barbora rychle vyšla z místnosti.

Perg však na její příkaz nedbal, rychle vstal a začal se oblékat do svých starých šatů, i když se mu zdálo, že ty vedle mají úplně stejnou velikost. Ben klidně chrápal v rohu, jako by se nechumelilo.

Když se oblékl, přešel Perg k oknu a díval se na pole a lesy v dálce a na právě vycházející slunce. Potom se zastavil u stolu, kde ležela jeho zbraň, ale nedotkl se jí. Pokoušel si vzpomenout na důvod, proč včera ztratil vědomí minimálně na několik hodin. Nevzpomínal si, že by dostal ránu do hlavy nebo by byl nějak zraněn. Pouze se na chvíli dotýkal jilců dvou mečů najednou a poté se mu udělalo slabo. Necítil jiné zranění, než pár boláků po dračí krvi na levé tváři.

Ze dveří za ním se ozval hlas: "Ty jsi Perg, syn Jorda, mlynáře v Arinu na Aldanu."

Perg se otočil po prvním slově a tak stanul tváří v tvář muži, který minulou noc vedl útok z padacího mostu, a který nemohl být nikým jiným, než panem Ondřejem. Vedle rytíře stála krásně oděná žena, která zřejmě byla jeho čarodějka. Perg něco zakotkal, a pak poklekl na jedno koleno.

"Ne, povstaň," hlas pana Ondřeje byl silný, ale zdaleka ne strašlivý a nenaháněl hrůzu. Vévoda se zamračil a díval se se založenými rukama dolů na chlapce. "Vévoda mi poslal zprávu, že jsi zloděj a vrah."

"Nejsem, pane." Tón, ve kterém bylo vzneseno obvinění dodal chlapci kuráže. Ve vzdáleném konci místnosti se začal probouzet Ben. Pokoušel se vzbudit co nejmenší pozornost, i když dělal hluk jako stádo Batolat.

"Nevěřil jsem, že bys mohl být," souhlasil pan Ondřej. "Vím, že sám vévoda se dopustil těch činů. A jeho nohsledi minulé noci dokázali, že nejsou o nic lepší. Dopustili se aktu nepřátelství. Dopustili se..." krásná žena, která stála vedle pana Ondřeje, mu jemně položila ruku na rameno aby ho přerušila. Vévoda nedokončil svůj proslov a pak řekl naléhavě:

"Na co si vzpomínáš z minulé noci?"

Perg se rozpovídal. Nejprve se zakotkával a skákal z jedné věci na druhou, než se osmělil, když zjistil, jak dychtivě mu oba urození naslouchají. Začal svým příjezdem ve voze s Benem a Barborou, pokračoval až do okamžiku, kdy vzdušný posel vévody Fraktina odlétal s čepelí zabodnutou do těla. Jak se ten posel za letu měnil. "Díval se na mě. Divně. Jako by to byl někdo jiný. Pak už 'sem ho neviděl a kolem mně všichni bojovali, jak asi víte, pane a paní. Něco mně omráčilo a od ty chvíle... Si nic nepamatuju."

Čarodějka přešla k Pergovi a dlouze se na něj dívala. Začal cítit neurčitý strach, ale jeho obavy se rychle rozplynuly.

"Nejsi zraněn, že?" Zeptala se.

"Ne, paní. Nebyl jsem raněn, ale myslím, zdá se mi, že to muselo bejt něco zvláštního..."

"Ano, muselo," paní Julie se na něj přestala dívat tak upřeně a povzdechla si. Rozhlédla se po místnosti a spočinula zrakem na každém, kdo byl uvnitř. "Pozorovala jsem ten rozruch ze svého okna. Viděla jsem, jak ten drak vzlétá a mění tvary. Zvláštní je, že každému z nás připadal jiný. Pouze pocit byl stejný, každý viděl to, co považuje za nutné chránit. A stejně tak Perg, když držel v ruce meč, vzbuzoval v každém iluzi, že je tím, koho musí poslouchat a chránit."

Perg přikývl: "Dokud jsem držel meč, říkal mně ten chlap Vaše Milosti - co se s ním stalo?"

Pan Ondřej zabručel: "Hugo ze Semuru byl minulé noci zabít."

Rytíř bleskl pohledem na Bena, který byl na konci místnosti zabalen do pokrývky a snažil se vzbudit zdání, že tam není.

"Když jsme pochopili, že je potřeba zakročit, strhnula se šarvátka. Někteří moji falešní úředníci utekli, pár jich bylo pobito a jeden nebo dva jsou teď ve vězení. Doufám, že nebudou mít špatný vliv na mého vězně." K Pergovu překvapení pokýval rytíř hlavou nad nějakou vlastní starostí.

Paní Julie se zeptala: "Pergu, kdo ti dal ten druhý meč - ten, který pak odnesl drak? Říkals, že nejdřív vypadal jako tvůj otec, ale jak vypadal potom, když ti předal Pána Slepoty?"

"Když mi ho dal, viděl jsem jen za maskou skrytého klauna. Nerozumím tomu, paní..."

Než čarodějka odpověděla bylo hrobové ticho:

"Nejsem o mnoho moudřejší," když se od Perga odvrátila, všiml si, že jí v očích zablýsklo. Potom se znovu otočila k panu Ondřeji: "Ondřeji, pošli své muže, aby hledali na jarmarku klauny. Vím, že se minulé noci ztratil mezi těmi kupci a ostatními, ale bylo by velmi dobré, kdyby se nám ho podařilo najít." Zdálo se, že paní Julie je zaujata nějakým vlastním problémem. Pan Ondřej se na ni zadíval, a pak přešel ke dveřím odkud začal vydávat příkazy. "Máte pravdu, řekl, museli se rozptýlit jako plevel, ale pokusíme se o to."

"Dobrá," čarodějka se nyní dívala na Perga se směsicí bázně, úcty a hrůzy, což způsobilo, že se cítil nepříjemně. "Nyní toho chlapce o mečích moc nevím. Ale učím se. Znáám alespoň jména některých z nich. Meč, kterým jsi minulé noci probodl draka, se jmenuje Pán Slepoty. Rovněž je znám pod jménem Meč Lstivosti. Člověk, který jej nosí, je skrytý před nepřáteli a možná také přáteli. Říkal ti něco ten muž, který ti ho dával?"

"Ano." Perg zčervenál, když si uvědomil svou zapomnětlivost. "Říkal, že pokud budu moci, mám jej předat panu Ondřeji."

"Tohle?"

"A já na to, pane, opravdu myslel. Ale pak mi řekli, že byl ukraden jiný meč a já musel něco dělat."

"A tak jsi něco udělal. Ano, ano. Mám kolem sebe rád lidi, kteří cítí, že musí být něco uděláno. Přesto bych byl radši, kdybychom tu teď Pána Slepoty měli. Předpokládám, že v těchto chvílích už je v rukou vévody a netroufám si pomyslet, co s ním hodlá dělat." Rytíř se zadával na paní Julii a jeho zamračení bylo ještě temnější, než před tím. "Moji létavci se vrátili, paní, aniž by posla chytili nebo i jen viděli. Štěstí nyní stojí při vévodovi."

"Ve formě Zlatonoše ano," řekla paní Julie. Unaveně přikývla a pak se opět obrátila k Pergovi. "Zdalo se ti, chlapče, že jsi minulé noci držel oba jílce současně? Myslela jsem si to. Nyní tedy vévoda získá díky svému štěstí kromě Zlatonoše ještě Pána Slepoty. Ještě nikdo, kromě něj, neměl dva takové meče... Pergu, pochopila jsem, že kovář, který Vulkánovi pomáhal vykovat ty meče, byl tvůj otec."

Mark cítil, že on sám je jen malá figurka, stojící osamoceně u stolu. "Věděl jsem, že mu pomáhal vykovat ten svůj. Potom byl propuštěn. Nikdy jsem neslyšel o dalších. Otec o tom nikdy nemluvil. A teď je mrtvý. Viděl jsem ho umírat ten samej den, kdy umřel bratr a vévodův bratranec taky."

V noci jsem si sice myslel, že to byl můj otec, ale to bylo jenom zlé kouzlo."

Do pokoje vstoupili dva strážníci a jeden z nich něco pošeptal panu Ondřeji.

"Přiveďte ji," řekl ostře rytíř.

Před tím, než se mohlo cokoli stát, posunula se paní Julie ke stolu poblíž Perga. Pomocí černého kapesníku zabalila jílec meče tak, aby na něm nebyl vidět vzorek. O chvíli později se ve dveřích objevila tajemná dáma se zvláštním, zlým pohledem. Podle jejího výrazu soudě by to vypadalo, že stráž, která ji přivádí, je čestný doprovod.

Přelétla pohledem všechny postavy v místnosti a nejdéle svými očima zůstala na Pergovi, který měl pocit, jako by se k němu přiblížilo něco neviditelného, ale zlého. Otočila se k panu Ondřeji a řekla: "Žádám, abych byla propuštěna!"

"Pravděpodobně brzy budete," hlas rytíře byl chladný, jiný, než jaký Perg poznal.

"Mé vyšetřování je u konce. Pokud byste tu nebyla v diplomatické záležitosti, byla byste nyní dole ve vězení."

Paní nevypadala, že to slyší. "Kde je Hugo ze Semuru?" zeptala se velitelsky?"

"Ten pes je mrtvý. Diplomát nediplomat, někdo mu minulé noci zlomil vaz."

Paní předstírala, že je tím zaskočena. "Mrtvý? Pak vás žádám, abyste mi vydal jeho vrahy, abych je mohla dovést před vévodův soud. A také mi patří tenhle." Ukázala prstem na Perga. "A ten meč co leží na stole také."

"Myslím, milá dámo, že budete ráda, když odsud odejdete sama."

Paní opět zahrála překvapenou a pak pokrčila rameny. "Myslím, pane Ondřeji, že pro vás nebude nejlepší, pokud odmítnete vévodovi vrátit jeho majetek a upřete mu právo na spravedlnost. Kdo může zaručit bezpečí vašich hranic, když ne on?"

"Ale ne? A když už jsme u majetku a bezpečí... Mým lidem se minulé noci stalo několik příkoří a vznikla jim opravdová škoda. Váš krásný kočár, paní Marat, na trhu něco vynese. Možná dokonce zaplatí větší část škod, které jste způsobili. Pokusím se vám sehnat farmářský vůz a jednoho nebo dva tahouny, abyste se dostala domů, i když, pravda, ne v nějakém pohodlí."

Teprve nyní dáma skutečně vzplanula. "Sám jste tahoun, jak si dovoluujete se mnou takhle zacházet? Se mnou, s vévodovým vyslancem? Jak se jen..."

"... Ale bude to dlouhá cesta, přece nepůjdete pěšky..."

Paní se dlouho přemáhala, aby udržela svůj jazyk za zuby, ale nakonec se jí to podařilo. Vztekla se otočila na podpatku mezi strážemi a odchácela pryč.

Paní Julie se probírala Pergovými vlasy. Vypadalo to, že ho konejší, ale Perg měl pocit, jako by mu z hlavy sundávala nějakou neviditelnou pavučinu. Čarodějka se na něj tiše usmála a potom zavřela oči. Držela Perga za ruku, jako kdyby chtěla z toho doteku něco poznat.

"Synu Jordův?" řekla a oči měla stále ještě zavřené. "Jorda, který byl mlynářem - a ještě před tím kovářem."

"Ano, paní."

"Zajisté je zvláštní, čím tvůj otec byl." Oči paní Julie se otevřely, velké, šedivé a zářící. "Pergu, na celém světě existuje pouze jediný člověk, který zatím držel v ruce více než jeden z těch mečů. A pouze ty jsi držel více než tři, od chvíle, kdy se ty bohy začarované čepele objevily. Ta otázka se mi vkrádá do mysli už od minulé noci: co by se asi stalo, kdyby někdo použil najednou víc, než jeden meč?"

Paní Julie se zarazila a podívala se do tváří všech lidí v místnosti. "Co kdyby byly božské meče použity jeden proti druhému?" Nikdo jí nebyl schopen odpovědět. Všichni jen přemýšleli nad tím, že už brzo bude mít vévoda Fraktin meče dva, pokud se k němu jeho posel dostane. Perg se setkal s pohledem Barbory a pochopil nač myslí. Ve voze byly dva meče a nikoho z nich nenapadlo to vyzkoušet.

12. KAPITOLA

Starší se poté, co se mu podařilo odrazit útok larvy, opřel o stěnu. Ustupoval podél ní a larva šla za ním - přesně tak, jak si představoval, že bude chodit. Starší pomalu ustupoval, opatrně, po nerovné střeše. Sedm metrů pod ním byla zahradní cesta a po jeho pravé ruce byla změt' přes sebe poskládaných trámů a zdiva, u níž nebylo zřejmé, jestli neskrývá nebezpečí.

Ta věc před ním tiše sténala a z její tváře se nedalo vyčíst nic. Jediné, co se v její tváři hýbalo, byly šedé oči, které nespouštěla ze Staršího. Larva jej následovala s pažemi připravenými k útoku, kterými si zároveň kryla tvář a mohla jimi odrážet Staršího útoky. Její chitínové paže byly nejen vytvarovány jako hák a dýky, ale byly také tvrdé jako bronz. Starší znal tvrdost kovů, po prvním úderu mečem se na paži larvy neobjevilo víc, než malé škrábnutí. Lidská paže by takovou ránu nikdy nevydržela.

Rozhodl se ustoupit už jen několik málo kroků. Zjistil, že by bylo nebezpečnější ustoupit, než bojovat. Byl zručný

šermíř a zbraň v jeho ruce nebyla obyčejná, ať už v ní bylo jakékoli kouzlo. Proč tedy vlastně ustupoval, proč v něm vzklíčil strach, jako by se mu v žaludku objevil obrovský kus ledu? Byla to hrůza, která nepramenila z toho, co ta věc předváděla, ale ze samotné její podstaty. To, jak se larva pohybovala, ukazovalo, že je rychlá i silná, ale takovou rychlost a sílu viděl už u mnoha svých protivníků. A navíc měla nevýhodu svých zbraní, které, ač dvě, byly dlouhé jenom jako její paže. Podobně vyzbrojený útočník by se mu neměl být schopen ubránit, pokud by využil všechnu svou zkušenost a kvalitu meče.

Na druhé straně bylo zřejmé, že larva má výhodu ve své pekelné vytrvalosti a necitelnosti. Když Starší zaútočil a podařilo se mu zasáhnout hlavu larvy, vypadalo to, že sekl do zmrzlého bláta. Šedá skořepina praskla a onen sliz pod ní začal vytékat ven, ale larvě to nijak neublížilo. Zdálo se, že nic necítí. Nevypadalo to, že by se začala více krýt, poté co ochutnala čepel Městské Hlídky. Starší předstíral vysoký úder a poté meč stlačil dolů a sekl larvu do nohy. O krok poodstoupil, aby viděl, co se bude dít. Pohyb larvy se zpomalil, její kroky znejistěly.

Jistě, larva mohla mít v zásobě spoustu triků, kterými ho mohla zmást, ale Staršímu nepřípadalo, že se pod tou bezvýraznou tvář skrývá něco jako inteligence. Zaútočila znovu.

Starší ji udeřil podruhé, tentokrát do paže. Vedl svůj úder plnou vahou a švihem zamířil za chitinový výrůstek. Paže odpadla od těla a místo krve začal z larvy vytékat šedivý sliz.

Starší si začal věřit a zaútočil. Donutil larvu k ústupu, a pak ji plnou vahou proklál hrotem meče břišní krunýř. Larva zatápala po čepeli, jako by se jí snažila vytáhnout, ale její končetiny k tomu nebyly uzpůsobeny. Starší se v té chvíli lekl, že ztratí meč, který byl zaseknutý v chitinovém krunýři, protože jej z ještě živé larvy nedokáže vytáhnout. Nakonec se však larva svou vahou z čepele svezla a spadla ze střechy dolů.

Starší viděl, jak její šedavý krunýř popraskal jako by byl pokrytý pavučinou, a kolem protékal sliz. Otřel si rukou zpoceně čelo, když...

Larva znovu vstávala. Přes to, že její šance pokračovat v boji byla minimální, žila a hodlala dotáhnout svůj boj do konce. Pomalu vstoupila do chrámu v přízemí, o patro níž, než stál Starší. Ten vyrazil přímo ke schodišti, které vedlo nahoru, aby boj co nejdříve skoncoval.

Stáli proti sobě. Starší nahoře, larva dole. Na některém ze stromů vyřvával ptáček, vypadalo to, že se baví rámušem, který ti dva způsobili.

Larva kulhala do schodů a držela před sebou malý nožik - poslední zbraň, která jí zbývala. Starší stál v klidu nahoře a pozorně ji sledoval. Všiml si, že se v jejích ústech něco mele, jako kdyby zahlédl její jazyk, a pak uslyšel syčení, když slina té věci prolétla kolem jeho hlavy. Vyřtil se na schodiště a jedním úderem za druhým srážel larvu dolů. Jak sekal do toho čím dál zemdlenějšího těla, postupně larvě odsekl i druhou ruku, nohu a nakonec roztříštil trup, který prasknul jako šedý nežit.

Starší vyklopýtal ven, protože nahoru se z té věci začal linout příšerný puch bažiny a hniloby.

"A žádné srdce, u všech démonů," šeptal si pro sebe. "Žádné srdce, které by tu věc mohlo zastavit." Skutečně nebyly v těch kusech larvího těla vidět žádné vnitřní orgány, pouze byla tu a tam šedá tmavší nebo světlejší. Pahýly paží toho tvora se stále pokoušely dosáhnout na Staršího nohy a jediná noha larvy se stále snažila dostat ji do vertikální polohy. Starší, při přehrávání jmen všech démonů, které znal, se vydal ukončit tu hrůzu. Vypadal jako dřevorubec, nebo spíše jako šílenec, který zapomněl na jemné šermířské finesy. Některé z jeho úderů byly vedeny tak špatně, že od čepele odlétaly i dlažební kameny, kterými byla vydlážděna podlaha. Larva nakonec znehybněla po odseknutí hlavy, které jako by přerušilo ono kouzlo, jenž jí propůjčovalo život. Černý chitin jejích paží se začal rozpadat, stejně jako tělo a měkké části, až z celé larvy nakonec zbylo jen bláto a voda, což byly jediné dva stavební kameny, ze kterých se skládala.

Spadly první kapky deště a začaly to, co dřív bývalo larvou, splachovat pod kameny a do země.

-Starší chvíli postál v dešti a nechával se jím zchladit i omývat meč. Podle své zkušenosti s Drakořezem neměl strach, že by čepel zrezivěla. Do chrámu se vydal až ve chvíli, kdy se cítil relativně čistý.

Uvnitř se opřel o zeď, vytřásl dešťovou vodu z vlasů a naslouchal šumění kapek. Ta věc, kterou zlikvidoval, nebyla víc než hroudou obyčejného bláta.

"Draffute - ať už jsi bůh nebo ne, Pane zvířat, uzdravovateli, nebo číkoli jsi a nejsi - omlouvám se, že jsem zabil tvého mazlíčka. Ne, dvakrát špatně. Samozřejmě, že to nebyl tvůj mazlíček. Byl to tvůj magický pokus, nebo tak něco. A přirozeně, že toho ve skutečnosti nelituji, protože to bylo odporné. Pokud se něco nepozorovaně přiblíží a zaútočí to na člověka nožem a hákem, pak člověk nemá moc na - co to je?"

Zdálo se mu, že slyší lidské hlasy, které se o něčem vzrušeně dohadují. Byly nedaleko. Nemohl si dát dohromady žádná slova, ale hlasy vypadaly, že jsou rozrušené. Co to?

Hlasy se blížily, ale Starší stále nemohl pochopit smysl slov. Byl to jazyk, který neznal. Podobný jazyku divochů z bažin.

Zamumlal krátkou modlitbu k bohům, o jejichž existenci zčásti ještě pochyboval, aby už nedošlo k žádnému boji.

Procvičil své prsty na jílcí meče a vydal se ven do deště. Chvilku počkal, neuslyší-li nějaké hlasy, a pak šel dál.

Přešel přes zřícený roh chrámu, přes božstvo, kterému stékala voda z nosu, až na místo, kde měl dobrý výhled na severovýchod. Na tomto místě se bažina blížila centru ostrova blíž než kdekoli jinde. Odsud uviděl, že k ostrovu dorazila flotila kánoí vydlabaných z kmenů. Vystoupilo z nich asi třicet téměř nahých lidí s rovnými černými vlasy a s kůží barvy mědi. Nebylo to válečné loďstvo. Jediní ozbrojenci měli malé luky a kyje. Ostatní však nenesli o moc víc: Byly tu ženy s dětmi, které se shlukovaly do větších skupin. Děti byly hubené jako sirotci a chudě oblečené. Jedna z žen ukázala směrem k bažině a začala něco rychle říkat k ostatním v jazyce, kterému Starší nerozuměl. Potom se všichni otočili a začali pospíchat do vnitrozemí směrem k chrámu.

Zdálo se jistě, že o Starším nevědí a on se rozhodl, že se bude skrývat za nízkými křovisky, dokud se nerozhodne co

dál. Za lidmi vylezlo z vody něco podobné velké ještěrce. Ač Staršímu křoví zakrývalo výhled, byl si jistý, že to sice běží stejným směrem jako lidé, ale nepronásleduje je to. Ještěrka je minula, aniž by si jich všimla. Proč ten útěk? Nyní se ze severozápadu přiblížil nějaký jiný tvar, Starší brzo odušil, že je to další kánoe se dvěma muži a dvěma ženami, které sice neměly pádla, ale přesto rukama mužům pomáhaly, aby se loď pohybovala co nejrychleji. Lidé ve vnitrozemí trochu zpomalili a dívali se na bažinu. Když se kánoe přiblížila, všiml si Starší šedivé masy, která kánoi pronásledovala. Nejprve si pomyslel, že je to nějaká podivná vlna, která veze ke břehu kus klády, ale pak, i přes clonu deště, poznal, že je to zástup larev, přesně takových, jako byla ta, kterou právě zabil. Zástup, který šel, nořil se plaval a neustále postupoval.

A za tou první vrstvou se objevila druhá a Starší nemohl napravo ani nalevo zablédnout jejich konec. Počet těch věcí, které se blížily k ostrovu, šel téměř do stovek. Opět uslyšel ono podivné naříkavé kvílení, kterého by žádný lidský hlas nebyl schopen. Slyšel cákání a šplouchání, jak postupovaly a uviděl les chitinových údů jak chrastily a vyháněly z bažiny ptáky, jako lovci s řehlačkami.

Když se hrůza přiblížila a déšť už nebyl tak hustý, mohl Starší v těch sevřených šicích rozeznat jednotlivce. Mohl rozeznat palcáty, kyje, čepele mečů a háky. Žádný pár končetin nebyl stejný a každý byl ozbrojen.

O sto metrů napravo viděl draka lidské velikosti jak šplhá z bláta na pevnou zem. Pak viděl, jak jej larvy obklopily a chystaly se k boji a Staršího zajímalo, jestli se Batole rozhodne se bránit, nebo utéct, a jak to dopadne. Lidé na ostrově mávali k bažině a snažili se popohnat poslední loďku. Kánoe se však zakomíhala a uvázla na mělčině, která nebyla pod hladinou vidět. Přes zoufalé pádlování se loďka nepohnula ani o metr. Starší si všimnul, že ženy mají na prsou přivázaný děti. Všichni čtyři dospělí se nyní snažili loďku rozjet. Zdálo se, že se jim to podaří, když je šedivá vlna dostihla. První ozbrojené ruce se natáhly...

Lidé na břehu se odvrátili a začali zoufale křičet, ve strachu, který nepotřeboval bližší vysvětlování. Všichni pádili k chrámu.

Starší už nepřemýšlel o tom, zda se má ukázat a vběhl do jejich zorného pole. Neměl snahu utéci těm šikům, věděl, že by to bylo v bažině marné. Jejich možná šance závisela na jediném - na tom, jestli se v jeho zbroji skrývá opravdu taková síla, v níž doufal.

Při prohlídce chrámu si všiml jedné pevné místnosti, jejíž vchod by pravděpodobně byli s to ubránit čtyři odhodlaní bojovníci, které se nyní pokusil svolat. Ti sice byli jeho náhlým zjevením překvapeni a nerozuměli jeho jazyku, stejně jako on nerozuměl jejich, ale k rozhovoru jim stačily grimasy a gesta a touha chopit se posledního stébka naděje. Poslechli Staršího výzvu a přiběhli k němu. Dovolili mu, aby je vedl přes rumiště a rozpadlé schody až k místu, které měl na mysli. Byla to jedna z nejzachovalejších prostor bývalé věže. Jediná možnost, jak se bylo možné přiblížit k jejímu vchodu, byla přes ono rumiště. Starší uprchlíky vyvedl nahoru. Snažil se gestikulovat s mečem v jedné ruce a rozhodně k nim mluvil: "Obávám se, přátelé, že toto je to nejlepší, co se dá dělat."

Z tváří dospělých bylo možné vyčíst pochopení.

Jediné přístupové místo nebylo širší než velké dveře a nebylo v nich místa pro víc než jednoho muže s mečem. Odsud také pozoroval to, z čeho se mu zastavovalo srdce - řady larev, které přicházely z bažiny ze severu a směřovaly na obě strany, východní i západní, po celé šířce ostrova. Musely jich být tisíce, možná desetitisíce.

Za starším se ozval nějaký ruch. Čtyři nebo pět mužů z řad uprchlíků se rozestavili po jeho pravici a levici. V rukou drželi, jak byli zvyklí, klacky nebo luky. Starší se na ně podíval a oni pohlédli na něj. Zdálo se, že diskutovat o taktice nemá smysl. Hordy už dosáhly ostrova a maširovaly přes něj. Na stráni před rumištěm jako kdyby zhoustly a chvíli odpočívaly, a pak se vydaly dál, možná v očekávání tuhého odporu.

Tisíce larvích hlasů zaplňovalo vzduch jako obrovské dudy. Ženy za Starším se také ozbrojily, aniž by spustily oči z dětí. Ohlédl se a uviděl, jak sbírají střepy cihel z trosk, připraveny se jimi bránit.

Staršího napadlo, že se už nebude muset zlobit přemýšlením o mečích, o své odvaze a podivné božské jsoucnosti. Stál tam, připraven zemřít, když mu náhle začalo projíždět rukou, svírající jílec meče. Zvláštní brnění. Šedá Horda kráčela k nim na neobratných nohách, mávala lesem bezrukých paží a pěla svou píseň hrůzy.

Starší otevřel ústa a zakřičel na ně válečný pokřik a lučištníci vypálili ubohou a neúčinnou salvu. Muži kolem něj mávali svými klacky a Starší si uvědomoval, že cítí, jak mu do ruky proudí síla, jako by to bylo úplně obyčejné, jako by to byla jeho vlastní krev. Čepel se zvedla do obranné pozice tak přirozeně, že Starší nemohl říci, zda to udělal on, nebo nějaká jiná síla, která ovládala meč. Bylo vidět, jak do sebe meč nasává páru a kouř, jako by kolem něj hořel oheň. Starší neměl ani chvíli na to, aby se nad tím hlouběji zamyslel či aby nějak zhodnotil své šance. Kolem jeho ramene prolétl šíp a šedá masa se přiblížila téměř na dosah. Starší ještě stačil zakřičet něco, co zachytil z předešlých bojů, a potom jeho ruka s čepelí vystřelila dopředu a krájela tu šedivou masu jako ovoce. Kosil končetiny, zakončené zbraněmi, jako travu.

13. KAPITOLA

"Tady je, Vaše Milosti," řekl poručík v bílém a modrém, "místo, kde na nás zaútočila smečka draků."

Vévoda Fraktin zastavil jezdouna pod stromem, z kterého ještě padaly kapky ranního deště a seskočil ze sedla. Protáhl se, aby nějak uvolnil svaly unavené dlouhou jízdou a ohlédl se.

Neptal se nadporučíka, jestli si je tím místem jistý; nebylo to třeba. Z místa, kde vévoda nyní stál, obklopený muži na koních, mohl cítit zápach zdechliny obrovského Batolete. Zvíře leželo přibližně o čtyřicet metrů dál za stromy a vévoda viděl, že kolem něj leží mrtví muži a ještě o kus dál mrtvý jezdoun.

'Přídech války', pomyslel si vévoda, znovu se protáhl a pomalými kroky se k tomu místu vydal. Byl natolik zkušený, že se snažil co nejvíce utlumit své smysly, aby nebyly zasaženy příliš citlivě.

Jak krácel, uvolnil v pochvě u boku Zlatonoše. "A kde je," zeptal se důstojníka, "ten vůz, který jste pronásledovali?"

Říkal jste, že se převrhnul na útěku, a že vás draci napadli dřív, než jste se mohli postarat o ty uvnitř!"

"Tak to skutečně bylo, Vaše Milosti," zbytek těch, kteří přežili tuto neslavnou výpravu, se mezi sebou začalo hlasitě bavit a přit se, kde měl ten převržený vůz být. Vévoda poslouchal jejich rozpravu a přitom bedlivě prohlížel okolí, ale ničeho si nevšiml. Podle tvrzení Modrého měly v tom voze být ještě dva kouzelné meče. Před tím, než se ta vzrušená debata zarazila, hlásil jeden z jeho podřízených, že se ze západu blíží po cestě vůz. Ukázalo se, že je to obyčejný starý vůz, vlastně jen farmářský potah se zapřaženými tahouny, kteří vypadali, bylo - li to možné, ještě hůř než vůz sám. Vévoda začal sopit, že jej předsunutá hlídka informuje tak pozdě o věcech, které jsou patrné na první pohled, ale poté se zarazil, když uviděl, kdo vůz řídí.

"Můj vznešený příbuzný," řekla paní Marat, když natáhla ruku, aby jí vévoda pomohl sestoupit. V jejím hlase ani v jejích gestech nebylo znát ponížení, jehož se jí dostalo. Ale prozrazovala je její slova: "Chtěla bych, drahý, věřit, že pomstíte to, co se mi včera událo na tom strašlivém hradu."

Fraktin jemně sklonil hlavu. "To vám mohu slíbit, drahá paní, pokud to nebude v rozporu s mými cíli a s válečnou strategií. Nyní předpokládám, že pro mne máte zprávu."

Než však mohli začít, zatroubila z dálky trubka a signalizovala, že se po cestě blíží jezdcí.

Vévoda pokývl na důstojníka, který jízdu vedl, a pak se znovu otočil k paní Marat.

Vévoda nabídl dámě pohoštění, ale ona jej odmítla dokud nedopoví to, co má na srdci. Pečlivě mu popsala, jak by se mělo naložit s jedním každým z toho hradu. Z vojenského hlediska toho ale bylo pramálo.

Vévoda přesto bedlivě naslouchal a vnímal i to, co nebylo přímo vyřčeno. Pochopil, že lovcův vůz nakonec na jarmark dojel aniž by byl tím drakem zničen. Nakonec se zeptal: "Můj posel tedy přece odnesl jeden meč, že?"

"Ano, drahý bratranče, tím jsem si jistá, jenom nevím, který z mečů to byl."

Vévoda si poprvé, všiml, že paní Marat je velmi atraktivní. Nechal to ale na později, protože tušil, že na pořadu dne jsou důležitější záležitosti.

"Potom kde je? Nepotkal jsem se s ním."

K tomu nemohla paní Marat říci nic. Cvičitel zvířat jen připomněl, že drak, i kdyby byl probodený velmi nebezpečně, dokáže dolétnout daleko. Ani on však neuměl vysvětlit, proč se s ním dosud nesetkali, vyjma faktu, že draci občas bývají nespolehliví. Vévoda se otočil, aby tu otázku probral s jinou osobou, která právě seskakovala z koně.

"Co o mém štěstí soudíš nyní, Modrý? Co je s tou mocí v meči, který nosím?"

Kouzelník smířlivě rozpřáhl ruce: "Snad jen to, Vaše Milosti, že Zlatonoš nesvíráte ve své ruce, ale visí vám po boku."

"Myslím, že můžeš mít pravdu," odušil vévoda, "ale... Co tak ziráš, ubožáku?"

Poslední vévodova slova byla určena průvodci paní Marat, který řídil její vůz, a který byl v péči jednoho z vévodových lékařů. Muž, kterému byla ta slova určena, se začal klanět, a ještě jednou se podíval vévodovi do očí.

"Prosím tisíckrát za prominutí, Vaše Milosti, já jen, zapomněl jsem... vzpomněl jsem si... že jsem vás viděl na jarmarku."

Vévodovi se vrátily staré vzpomínky. Bylo to už podruhé, co ho někdo viděl jinde, než ve skutečnosti byl.

"Vysvětlí mi to, chlapče."

Muž začal zmateně vyprávět to, co se událo na trhu pana Ondřeje té noci, kdy on a ostatní tajní špehové vévody už už sahalí na Drakořez. Vyprávěl také o podivné ztrátě meče a ještě podivnějších proměnách posla.

"Ale co já, kdes mne viděl?"

"Právě tam, Vaše Milosti. Stejně tak, jako vás vidím teď. Nyní jsem si jist, že to, co jsem viděl tam, bylo jen nějaké zjevení vyvolané kouzly. Viděl jsem vás, jak běžíte za poslem a voláte ho zpět. A pak jsem viděl, jak jste ho probodl."

Vévoda se podíval na paní Marat, a ta souhlasně přikývla: "To jsou podrobnosti, které jsem chtěla ke své zprávě připojit také."

Potom se vévoda znovu zadíval na svého čaroděje, jehož oči byly nyní zavřené. Modrý si pro sebe něco mumlal a pak odpověděl. "Ano. Je zřejmé, že na tom jarmarku byl ještě jeden meč. Pán Slepoty, nebo také Meč Lstivosti."

Vévoda neurvale strčil do jeho ruky a zasyčel. "Ticho!"

Cvičitel zvířat měl hlavu upřenou k obloze. Po spirále k nim sestupoval drak. Vévoda nebyl s to rozlišovat mezi jejich druhy, ale jedno si uvědomil okamžitě - tenhle byl příliš malý, aby to mohl být jeho posel, který zmizel s jedním z mečů. Byl to jeden z malých špehů, dost malý na to, aby usedl na zápěstí svého pána.

Ten jej odnesl trochu dále, aby si mohl vévoda poslechnout zprávy, které mu přináší, v soukromí. Chraptivým hlasem překládal cvičitel to, co mu polointeligentní drak říkal.

"Vaše Milosti, týká se to lovce draků, který se jmenuje Starší."

"Znám ho, nemám ho rád, jak se to týká naší nynější situace?"

Položit tuto otázku drakovi byl složitý a zdoluhavý úkol. Vévoda si uvědomil, že cvičitel musí být nesmírně schopný, když dokáže komunikovat s něčím tak neobyčejně hloupým, jako byli draci.

"Říká, že byl Starší odnesen do bažiny jedním z velkých létajících draků."

"Dospělý muž byl odnesen drakem? To je absurdní, a co dál?"

"Říká, pane, že se zvedla Šedá Horda a blíží se k území pana Ondřeje."

Nastalo ticho, které rušily pouze velké kapky padající ze stromu. Nakonec vévoda zašeptal: "Kdo se pustil do takového hazardu?"

Vévoda se zeptal, i když si byl schopen odpovědět sám. Následovala dlouhá výměna zvířecích zvuků, a pak cvičitelova odpověď: "Lidmi, které vede žena, pane. Žena, která jede na válečném zvířeti a vede lidskou armádu přes bažinu."

Vévoda Fraktin pokýval hlavou a gestem cvičitele propustil. Pán odměnil své zvíře malou ještěrkou, která byla napuštěna látkou, která létavce uspi a zajistí mu krásné sny. Mezitím vévoda svolal velkou poradu.

Věci kolem dostávaly prudké obrátky, a to s čím se měli utkat, nebylo tak snadné, jak se domníval. Zdálo se mu, že

bohové se rozhodli vstoupit do lidského dění větší aktivitou, než se dalo čekat.

14. KAPITOLA

Staršímu se zdálo, že řvoucí meč už řve celá staletí a nutí jej k boji. Ale nakonec to sestoupilo do nízkého kňourání a nyní to odumíralo do ticha. A život, síla, jenž stále proudila z jílce do Staršího třesoucích se rukou, postupně odumírala též.

Staršího kůže byla zvlhlá potem a částečně i krví. Poněkud se zapotácel dopředu a podíval se na rumišť před sebou. Neustále se po něčem ohlížel, po něčem, co bylo jenom kusem hlíny a trochou vody. Ale žádný z těch, kteří byli dosud v dohledu, nebyl vzpřímen. Slyšel, jak ty kvilující myriády larev mizí v dálce. Šedá Horda se rozprostřela kolem chrámu a pokračovala v pochodu. Ne však úplná. Na svahu, který byl před Starším, leželo na zemi obrovské množství těl, které poslala k zemi Městská Hlídka.

Padlá těla ležela tiše. Jediný zvuk vydával vracející se déšť.

Obličej Staršího skrápěly zbloudilé kapky. Vracel se pomalu ve svých stopách a upřeně se díval na lidi, kteří jej sledovali a bojovali s ním bok po boku a kryli mu záda. Viděl, že byli zabiti dva muži a jedna žena s malým dítětem.

Všichni ostatní zůstali naživu. Někteří z nich byli zraněni. Stín Městské Hlídky padl přes rozbouraný vchod.

... ten kdo je slabý, má v něm štít,...

Teprve nyní si Starší uvědomil rány, které při svém boji utrpěl. Pokoušel se při krytech chránit svou kůži co to šlo. Ale pro magickou sílu, ukrytou v meči, bylo důležitější srazit nepřítele, než chránit toho, kdo meč vede.

Jeden šíp dosud volně visel ze Staršího košile, bránil mu v pohybu, a vytékala zpod něj krev. Když jej vykroutil ven a podíval se na něj, pokusil se zjistit, jestli nebyl jedovatý. Ale už bylo pozdě se bát, i kdyby tomu tak bylo.

Zatím ještě byl schopen pohybu; za daných okolností to bylo víc, než mohl žádat. Ještě jednou se podíval na ohromené tváře těch, kteří přežili, a kteří doposud stáli na svých místech a ohromeně se na něj dívali. Potom sešel ze svahu, který byl pokryt těly jeho nepřátel a vylezl na další kopec se zříceninami. Směřoval k nejvyššímu bodu na střeše chrámu. Z tohoto místa byl výhled na všechny strany Velké Bažiny.

Odsud uviděl v dálce vlnící se šiky larev, jak se za chrámem opět spojují a pokračují v pochodu. Množství, které před chvílí pobyl, byla jen kapka v moři.

Z tohoto místa rovněž uviděl i něco jiného. Bylo to cosi, co způsobilo, že spěchal dolů jak nejrychleji uměl. Lidé, které zachránil za pomoci svého meče se před ním položili na zem jako před bohem. Jeho tělo se chvělo únavou, nedostatkem dechu a možná i jedem. Starší si toho nevšímal a vydal se ven z budovy chrámu směrem na jih.

V té chvíli byl Draffut, kterého Starší viděl ze střechy budovy, v dálce veliký jako hračka, a přicházel z jihozápadu. Obr se přibližoval na svých dlouhých nohou rychleji, než by mohl normální smrtelník běžet. Kolem Draffutovy hlavy poletoval nějaký drak běžné velikosti, jakých před tím vídával Starší spousty, jako by se na něj chystal zaútočit. Ale Draffut si té létající věci nevšímal a zdálo se, že ani ona mu nechce ublížit.

Malá skupinka uprchlíků následovala Staršího dolů. Draffuta zřejmě znali a pohled na něj jim byl velmi vítaný; Starší předpokládal, že věří v obrovu pomoc a doufají, že jim pomůže v útěku. Obr jim odpovídal v jejich vlastním jazyce, zdvihal je ze země svými obrovskými rukama a uzdravoval je.

Potom se jedna z obrovitých rukou natáhla ke Staršímu, který z ní pocítil posilující energii. Sotva jej dotekem uzdravil, Draffut se k němu obrátil: "Dobře jsi tu bojoval. A to za použití více, než jen lidských sil, pokud tito lidé mluví pravdu."

"Pravděpodobně. Děkuji ti znovu, tobě, který uzdravuješ a nejsi bůh." Třás z těla Staršího zmizel a jeho malé rány se zacelily. Cítil se tak zdravě, že mu připadalo, že ten dlouhý boj, který má za sebou, byl jen nereálný sen. Měl dokonce strach z toho, že s tím strachem a bolestí z něj muselo odejít i něco strašnějšího.

"Ano." Řekl Starší. "Bylo jich tu mnoho. Velmi mnoho, včetně vašeho domácího mazlíčka, který se objevil před nimi a sápal se po mně. A před ním mě meč nebránil."

Bez jakýchkoli souvislostí pozvedl Draffut jednu ruku, na níž mu usedl drak jako sokol. "Můj vzdušný zvěd." zamumlal obr. "Řekl mi, že byla Velká Bažina ze západu napadena velkou lidskou armádou. Jejich vojáci jsou označeni černou a stříbrnou barvou. Janu a pravděpodobně je vede sama královna."

"Ach." Starší byl touto zprávou šokován. Pozvedl meč a zase jej sklopil, když se na něj Draffut podíval. Jako každý, i Starší věděl o moci a síle královny. "Mám pocit, že jejím cílem není dobytí bažiny."

"A já se domnívám, že bažina je výsostně území pana Ondřeje. Čarodějové její armády za pochodu vyvolávají svá kouzla, ze všech míst v bažině vylézají larvy a řadí se, aby jejich armádu následovaly."

"Tak," řekl Starší. "Víme, kdo je za larvy odpovědný. Ale proč jim jde právě o pana Ondřeje? A proč právě teď?"

Draffut pohnul pažemi, čímž donutil draka, aby odletěl plnit své úkoly. Draffut řekl: "Jsou tam minimálně dva z božských mečů. To je velmi lákavá kořist, nebo ne?"

Starší se podíval na uprchlíky, kteří sledovali rozhovor a z jejich tváří bylo poznat, že trochu rozumějí. Řekl Draffutovi: "Jeden meč je teď tady, a tamten je můj. Předpokládám, že královna i její poskoci riskovali hodně, aby jej získali. Stejně jako vévoda Fraktin a předpokládám i mnozí další. Co dělat? Já budu riskovat, abych jej dostal zpět."

Draffut řekl: "Měl bys jít za panem Ondřejem a varovat ho. A udělej co můžeš s tím, co máš teď v ruce, abys mu pomohl. Nyní, když víme, kdo vytvořil Šedou Hordu a kam je vedena, nemám pocit, že musím dál zůstat v bažinách. Jdu jinam a můžeme jít část cesty společně."

Draffut se znovu otočil k přeživším z lidu z bažin, aby s nimi krátce pohovořil. Poté vysvětlil Staršímu: "Říkal jsem jim, že se nyní mohou vrátit do své vesnice, na jiný ostrov, nedaleko odsud. Budou tam bezpečnější než zde, pokud by jisté síly hledaly mé pomocníky."

"Jaké síly by to měly být?"

"Chci si jít," řekl Draffut, "popovídat s bohy. Nebo alespoň s někým z nich. Jsi připraven k odchodu?"

Starší s sebou neměl žádná zavazadla s výjimkou meče. Který byl, když jej měl nést tak dlouho v ruce, docela nepříjemným břemenem. Tahle obtíž se ukázala být ještě horší, když si uvědomil, že bude cestovat na Draffutových ramenou, a na to bude potřebovat obě ruce, aby udržel rovnováhu. Draffut navrhl, aby šel ještě jednou prohledat chrám a prozradil mu umístění staré zbrojnice, kterou Starší před tím nenalezl. Starší si vzal jednu bronzovou pochvu, která se na meč hodila, a jako potřebný opasek mu posloužila pružná haluz psiho vína.

Kánoe lidu z bažin již dávno zmizely směrem k jejich domovu, když se Draffut se starším na zádech vydal k severovýchodu do hlubokých mokřin. Před nimi pádlovali na svých kánoích lidé a ukazovali jim směr a mávali na ně, když uhnuli ze správného směru.

Asi půl hodiny šel Draffut klidně a bez překážek svou cestou. Starší si ani nevšímal, když Draffut procházel kolem zvířecích obyvatel bažin, jenž by jemu samotnému značně komplikovali cestu, ale Draffutovi z ní ustupovali. Draffut nikdy nebyl v bahně a vodě hloub, než po pás, takže pro Staršího nebyl problém udržovat se stále suchý. Tu a tam sice musel uhýbat ostrým větvím stromů, ale to byl jediný vážný problém. Oběma rukama se držel kožešiny, do níž byl Draffut oblečen a teprve nyní začínal cítit uspokojení. Dokonce se mu zdálo, že trnité stromy uhýbají obroví z cesty a dělají mu místo, aby prošel.

Tato idyla skončila ve chvíli, kdy Draffut vylézal na sráz suché země. V té chvíli obrovské, válečné zvíře s obojkem v barvách Jamu skočilo ze zálohy na Pána Zvířat z houštiny rákosí. Reakce obra byla prakticky okamžitá; než stačil Starší vytáhnout svůj meč chytil Draffut útočníka ve vzduchu jako kdyby si hrál s kotětem, a potom jím mrštil tak silně, že letící, kvilící obluda, která za letu lámala větve stromů přelétla více než třicet metrů a spadla s plesknutím do bažiny. Téměř jako v odpověď přicházelo vzdálené pískavé volání loveckého povelu povel. Starší slyšel podobné signály a věděl, že jsou používány pro vedení válečných zvířat. Draffut se na chvíli zastavil, otočil se a díval se přes vrcholky stromů nalevo; poté se rychle obrátil vlevo a kráčel o mnoho rychleji, než kdy před tím. Starší rychle vrazil svůj naplň vytažený meč zpět do pochvy a znovu se obra přidržel oběma rukama.

"Předsunutá stráž Jamu," řekl Draffut přes rameno, přičemž se snažil mluvit šeptem. "Utečeme jim, pokud to dokážeme." Když se podíval dozadu, uviděl Starší několik válečných zvířat, jak je pronásledují. Napočítal tři a možná, že jich bylo daleko víc. Stovky metrů za poslední kočkovitou válečnou šelmou uviděl první lidské vojáky; některé na jezdounech a jiné v člunech. Zakřičel to k Draffutovým uším, ale obr se nenamáhal s odpovědí. Draffut téměř běžel, ale ne úplně. Možná, že mu jeho velikost a stavba znemožňují skutečný běh, pomyslel si Starší. Nestor věřil Draffutově obrovské síle, ale zároveň téměř cítil, jak se mu obrovské spáry těch válečných bestí zarývají do zad...

Pronásledování pokračovalo. Občas dával Starší zprávy, hlasem, který se snažil udržet chladný, že je dohánějí. Potom se unavený Draffut zastavil a rozhlédl se kolem.

"Není pomoci," řekl. "Jsou příliš rychlí. Jsou příliš zmatení nucenou bojechtivostí a nechtějí mne poslouchat." Jednou rukou sundal Staršího ze svých ramenou a posadil jej do vysokého rozštěpu suchého stromu. "Braň se," řekl Pán Zvířat lakonicky a otočil se, aby činil totéž.

O chvíli později vyrazilo z nedalekého křoví půl tuctu válečných šelem, rozpálených dlouhou honičkou. Draffut vzal první, která se mu dostala pod ruku, druhou si přitáhl za ocas a třetí za kožešinu. Když se čtvrtá rozhodlo na něj skočit, hodil po ní ony tři, takže se všechny, která byly nebezpečně blízko, ocitly ve vzduchu a ječely strachy. Starší, s vytaženým mečem, který však nevykazoval známky nějaké zvláštní moci, neměl co dělat, což mu za daných okolností naprosto vyhovovalo.

Draffut sundal Staršího z jeho bidélka ve chvíli, kdy se objevila na scéně další postava. Byla to žena s dlouhými černými vlasy, jejíž tělo bylo oděno v lehké zbroji z ebenu a stříbra a která byla na druhém ostrově, asi sto metrů vzdáleném na západ. Seděla na šedém válečném zvířeti takové velikosti, že se Starší na okamžik domníval, že je to drak. Ačkoli bylo pod mrakem, ženina výzbroj se leskla tak, jako by se od ní odráželo žhavé pouštní slunce. Vytáhla stříbrný pásek meče a křičela něco jejich směrem. Její pronikavý hlas se k nim donesl za okamžik: "Odklid se mí cesty, velké zvíře, nebo na tebe pošlu své muže, a ti tě velmi rychle zabijí. A kdo je ten, koho neseš?"

Starší již slyšel o lidech, kteří dokáží jezdit na válečných zvířatech, ale ve skutečnosti to nikdy před tím neviděl. Když se opět usadil na Draffutových zádech, zařval obr nazpátek: "Raději odstraň své krvežíznivé šelmy z mé cesty. Nebo ti pošlu draky, kteří s tebou půjdou na procházku bažinou, což se ti určitě nebude moc líbit." Aniž by čekal na účinek svých slov, otočil se a důstojně odkráčel pryč svou cestou na sever. Neobjevily se žádné známky pronásledování. "To byla Stříbrná Královna osobně. Jamu," řekl Starší do Draffutova ucha o chvíli později. Jeho poznámka byla jistě zbytečná, ale muž se nedokázal udržet, aby toto setkání nějak neokomentoval.

"Vskutku." Velký hlas rozechvěl Draffutovy plíce a rezonoval na jeho zádech. "Lidská povaha skrývá mnoho ostří, proti nimž bych rád našel protizbraň."

Znovu se vydali na cestu, rychlostí, která by stačila i na čerstvé a ušlechtilé jezdouny. Dlouhý čas se pohybovali beze slov, pouze za mohutného dusání a pleskání Draffutových nohou, zatímco Starší přemítal o mnoha věcech. Poté se zeptal: "Řekls, že chceš jít a o něčem si pohovořit s bohy?"

"Musím." Řekl Draffut. A to byla také jediná odpověď na tuto otázku, kterou Starší kdy dostal.

Ale rozproudila se další konverzace. Starší pozoroval dráhu slunce, které se pohybovalo za mraky na západě. Poté Draffut opět zastavil, a když přešlo několik hodin, bylo rudnoucí slunce už téměř za obzorem. Krajina se téměř nepostřehnutelně změnila a močály začínaly ustupovat pásům suché země. Starší už dokonce zahlédl pasáky, jak je z dálky pozorují.

Obr posadil Staršího pečlivě na suchou zemi a řekl mu: "Jdi odsud na sever a tam najdeš pana Ondřeje. Cesta na sever je schůdná a šelem je tu velmi málo. Moje cesta odsud vede na východ."

"Přeji ti hodně štěstí," řekl Starší. A poté, když se podíval k východu, chtěl něco dodat. Až doposud nikdy netušil, že

mohou být Vulkánovy ohně patrné a viditelné i z tak dalekého západu...
Ale Draffut už byl pryč.

15. KAPITOLA

Když paní Julie poprvé zavedla Perga do své pracovny, zjistil, že to není ona ponurá, zakázaná komnata, kterou očekával. Spíše byla vzdušná, zdobená více živými květinami než zlatem, a bylo hodně světla, které přicházelo úzkými okny.

Čarodějka zapálila voskové svíčky v malé olejové lampičce, která už hořela. Několik jich rozmístila do všech tmavých koutů místnosti a umístila ještě dvě další na stůl uprostřed, kde nyní na bílém plátně odpočíval Drakořez. Většina prostoru v místnosti byla volná, kromě polic kolem zdí, které byly zatěžkány množstvím magických předmětů - knihami, lahvemi, krabicemi, kameninovými dózami a pytli. V jedné řadě mís bylo zrní a sušené ovoce, v druhé řadě pak byla obyčejná voda a suchá země.

Julie posadila Perga ke stolu poblíž meče, řekla mu, aby si udělal pohodlí a nabídla jemný nápoj, zcela nepodobný čemukoli, co kdy před tím pil. Potom se jej začala vyptávat na rodinu a na všechny boží meče, které viděl a co by chtěl dělat s tím svým, pokud by jej někdy dostal zpět. Její vyptávání způsobilo, že Perg začal vidět svou situaci v novém světle, takže když se díval na meč před sebou na stole, viděl v něm úplně jinou zbraň, než tu, kterou držel v ruce nedávno, když zabíjel draka. Čím déle s Julií mluvil, tím cítil větší zmatek, ale alespoň se už nebál.

Jejich rozhovor byl přerušen důrazným a naléhavým klepáním na dveře. Julie šla otevřít a krátce naslouchala někomu zvenčí. O chvíli později, s podivným výrazem ve tváři, pokynula Pergovi, aby ji následoval ven z komnaty. Vedla jej nahoru po schodech, potom po žebříku, až vystoupali nahoru na střechu hradu. Prostor pozorovatelný, která tu byla, neměřil v průměru víc než několik metrů čtverečních, byl zastřešen měděnými deskami proti útoku ohněm a nepřízní počasí a byl ohraničen po hrud vysokou hradbou z kamení. Cvičitel zvířat pana Ondřeje, mladý muž, který se snažil vzbudit dojem, že je starší než ve skutečnosti, tam již byl a dělal něco s klecí velikosti člověka na jižní straně pozorovatelný. Takových klecí bylo pod hradbou několik. Chovali se v nich létavci, nelidští špehové a poslové, v době, kdy se vrátili z průzkumu či posílky nebo se na ni připravovali.

Ve chvíli, kdy se paní Julie a Perg objevili na střeše, ukázal cvičitel tiše do noci směrem k východu. V tom směru, na konci horizontu, bylo něco, co mohlo být jen svítání v poněkud zvláštním čase, nebo velké ohně.

"Hory," řekl Perg, jako by znal původ toho jasu. A potom: "Můj domov."

Paní Julie, která stála za ním, jej držela za ramena. "Kterým směrem je tvá vesnice, chlapče?" její hlas zněl zprvu téměř dychtivě. "Můžeš mi to ukázat? Ale ne, nepředpokládám, že by to bylo možné. Myslím, že je to někde blízko hor."

"Ano," Perg, dívající se do těch vzdálených ohňů, se ponořil do ticha.

"Neboj se," Juliin tón hlasu se jej snažil uklidnit, i když si udržel svou pevnost a odmítal brát sopky jako nějaké neštěstí. Její sevření bylo pevné. "Tvůj lid je pravděpodobně v pořádku. Víím, že se lidé z úpatí hor o sebe umějí postarat. Může to pro ně být dobrá záminka k tomu, aby opustili panství vévody Fraktina, pokud to už neudělali."

Čarodějka se otočila směrem k pachtícímu se muži a zeptala se ho: "Kdy se má z východu vrátit tvůj další zvěd?"

Perg nerozuměl tomu, co ten muž odpověděl. Měl plnou hlavu myšlenek o tom, co se asi děje u něj doma a představoval si svou matku a sestru, jak utíkají a klopýtají.

"Byla bych překvapena," řekla paní Julie pro sebe, "kdyby o tom již někdo řekl panu Ondřejovi. Mělo by se mu to říct, ale on teď mluví dole s někým z Jamu a nechce být rušen."

Perg si všiml, že se proti chladnoucí obloze skutečně objevuje jeden z létavců - špiónů. Přilétal však z jihu a nikoli z východu a bylo na něm vidět, že se snaží ze všech sil a že je jeho zpráva příliš naléhavá na to, aby mohl myslet na svou únavu.

Baron Amintor, vyslanec královny Jamu u pana Ondřeje, byl vysoký muž, velký stejně jako pan Ondřej, ale mladší.

Baron vypadal se svými svaly a jizvami spíše jako válečník, než jako diplomat. Měl však velmi dobrý diplomatický jazyk a pan Ondřej mu musel přiznat, že jeho způsoby byly velmi dvorné. To, že jej shledával nepříjemným byla pouze podstata toho, co mu onen muž musel sdělit.

Oba muži konverzovali v malé místnosti blízko dolního podlaží hradu, na doslech zbrojnice pana Ondřeje, odkud se ozývaly údery kladiv, které znamenaly úplnou mobilizaci, kterou již rytíř vyhlásil. Byl to zvuk, o který nechtě svého hosta připravit.

Baron nedal najevo, že by to zaznamenal: "Pane Ondřeji, pokud mi předáte - samozřejmě pouze proto, abych se stal poslem královny - některý z mečů, který vlastníte, a pokud královně zaručíte volný průchod, v kterém ji stejně nemůžete zamezit, potud budete pod její ochranou, a hrozby, které jste nedávno obdržel od vévody Fraktina vyzní naprázdno. A také budete chráněn před jakoukoli hrozbou, ať už by vám hrozila odkudkoli. Odkudkoli," zopakoval Amintor s významným pohledem, a téměř spiklenecky mrknul. V té chvíli se zarazil.

Pan Ondřej byl překvapen, jak dokonale bylo načasováno ono mrknutí, aby v něm vzbudilo patřičný strach; ale to nebylo důležité, na podobné výzvy byl zvyklý nereagovat.

Baron Amintor pokračoval: "Ale na druhé straně nelze jistě očekávat, že by se Její Výsost starala o hranice nějakého státu, který by se k ní choval nepřátelsky. A samozřejmě, pokud byste se rozhodl, že jí nevyhovíte v záležitosti oněch mečů, které Její Výsost potřebuje ke svému mírovému plánu, pak o vás samozřejmě nemůže uvažovat jinak než jako o nepříteli." V té chvíli Baronův hlas poklesl, protože ač byl starý voják, nedokázal si představit, že by mohl kdokoli stát o nepřátelství s Jamu.

"Ach," poznamenal pan Ondřej. "Nástroje k vybudování míru. To se mi líbí. To zní opravdu dobře."

"Pane Ondřeji, poslouchejte mě, Její Výsost samozřejmě bude respektovat vaši nezávislost jak jen to bude možné. Ale

být malý a nepřátelský - to opravdu není moudrá politika."

"Tedy moudrost? A my jsme malí?" Bardové by nikdy taková nesmyslná slova neopakovali, ale pan Ondřej usoudil, že muž sedící před ním si nezaslouží, aby s ním vedl jemný, či dokonce decentní rozhovor. A navíc se cítil příliš rozzuřen na to, aby se o něco podobného pokusil.

"Milý pane, je neodiskutovatelný fakt, že je vaše panství relativně malé, Relativně slabé. Vévoda Fraktin si toho je samozřejmě vědom stejně tak jako já a vy. A vévoda není zrovna váš přítel. A lidé vaší země - dobrá, jsem si jist, že jsou stateční. A také dostatečně loajální. Tedy alespoň většina. Ale není jich mnoho, A jsou velmi rozptýleni po celé zemi. tento hrad - " Náhle byl baron opět rázný a vojenský, poklepával rukou po zdi, "- je velmi dobrá pevnost. Hluk, který jistě pochází z vaší zbrojnice, je zábavný. Ale kolik skutečných bojovníků je zde a může se postavit na hradby? Dvě stě? Možná méně? Ne, samozřejmě mi to nemusíte říkat. Ale přemýšlejte o těch číslech. A nyní to porovnejte s počty, které již přešly vaši hranici ze dvou stran. Z východu a západu. Nemůžete zabránit tomu, aby vaší zemi neproudila armáda královna ani vévodova. A poté myslíte na lidi v odlehlých vesnicích, kteří se nikdy nebudou schopní ubránit. Alespoň ne bez milostivé pomoci Její Výsosti."

Pan Ondřej se postavil. Byl tak rozzuřen, že nevěřil, že se udrží. "Nyní jděte."

Baron už stál, beze strachu, bezeslov a dalších připomínek se otočil a vyšel po několika schodech ke dveřím. Potom se zastavil. "Nechtěl byste královně něco vzkázat?"

"Jak jsem řekl, odejděte. Bude vám ukázáno, kde máte počkat. Včas vám sdělím své stanovisko."

Jakmile pan Ondřej osaměl, opustil komnatu kde hovořil s baronem Amintorem a šel do jiné, větší místnosti, kde byla uložena většina jeho starých knih. Při světle lampy je začal přebírat, otvírat, listovat jimi a pokládat je zpět. Kdy zase bude mít čas, aby si něco přečetl? Nebo už brzo zemře v boji a už nikdy nebude mít čas přečíst si nějakou knihu? Potom se pohroužil do ticha a o samotě postupoval dolů do žaláře. V něm byl zavřen člověk a přemýšlivě zíral na svého vězně. Kaparu, vězeň se na něj nervózně zadíval. Dole dělníci otvírali další kobky, kde byli zavření ptáci a chystali se ty malé nájemníky vypustit.

Válka se blížila a sny šly stranou, včetně snu o zvěřinci v hradním sklepení.

Rytíř se k mřížím přiblížil na délku nože: "Ty, Kaparu, jsi můj jediný lidský vězeň. Nepřemýšlel jsi o významu toho, co jsem ti posledně četl? Nevím, jestli ti budu mít ještě příležitost číst, a pokusit se tě tak převychovat k dobrotě."

"Ach ano, opravdu jsem o tom pane přemýšlel." Kaparuovy zpocené ruce spočinuly na mřížích. "Naposledy jsem se toho naučil hodně. Pochopil jsem... pochopil jsem, že jste dobrý. A jsem si jistý, že ti, kteří vás chtějí napadnout, nejsou dobří. Dal bych mnoho zato, abych nemusel být v této cele, když... se blíží, kdybych..."

"Když bude můj hrad napaden nepřitelem. To je přirozené a moudré."

"Kdybyste mne propustil, pane, kdybyste mne nechal vyjít ven. Byl bych vám vděčný a udělal bych cokoli."

"Kdybys byl volný, neloupil bys už?"

"Nikdy, pane, přísahám!"

Pan Ondřej se ho zeptal ve vnitřním rozpolcení: "Můžu tvé přísaze důvěřovat, Kaparu? Pochopils už, že není správné přísahy porušovat?"

"Nechci tu přísahu porušit, pane. Vaše četba mi... vaše četba mi otevřela oči. Už vím, že celý můj předchozí život byl špatný, jedna velká chyba od začátku do konce."

Pan Ondřej se na Kaparu dlouze podíval a potom sáhnul po svazku klíčů za svým opaskem.

O chvíli později, když se rytíř dozvěděl poslední zprávy od létajících zvěďů a pochopil tu strašlivou novinu o příchodu Šedé Hordy, odeslal pryč emisara Jamu s konečným vyhlášením války. Zdálo se mu, že nemůže učinit nic víc.

Potom se pan Ondřej vydal k nejvyššímu cimbuří, které nyní bylo opuštěné a rozhlédl se kolem. Kam jeho oko dohlédlo byly činěny přípravy k boji a on sám měl mnoho věcí nad nimiž se bylo potřeba zamyslet.

V té chvíli si uvědomil, že má zde nahoře společnost. Rozhlédl se a uviděl opodál paní Julii. Podle jejího výrazu mohl soudit, že nemá žádné důležité zprávy ani dotazy, že jenom jednoduše přišla, aby zjistila, jestli nemůže nějak pomoci.

"Ondřeji."

"Julie... Julie, pokud je moc těch bohem vykováných mečů tak velká, že jsou ti ničemové ochotní riskovat válku jak s námi tak mezi sebou - pokud je tak velká, jak říkám, jak jim mohu s čistým svědomím vydat byt' jen jediný zdroj takové moci?"

Paní Julie s pochopením jemně a smutně přikyvovala. "Zdá se mi, že nemůžete. Takže jste se už rozhodl. Nemáte však pocit, že pro vás důsledky tohoto rozhodnutí nebudou ještě horší?"

"Ne! U všech démonů, které Ardneh kdy zabil a poslal zpět. Každý z nás musí zemřít, ale nikdo se nemusí vzdávat předčasně. Jediné, co mne znepokojuje, jsou lidé ve vesnicích. Nemohu dělat zhora nic proti tomu, abych je chránil proti Fraktinovi nebo Jamu."

"Měl byste tomuto lidu dát alespoň nějakou naději do budoucna. - těm z nich, kteří přežijí - že pokud se udržíte, budete se snažit svoji zemi dovést opět do rozkvětu."

"Pokud tady chci zůstat, potom musím svým lidem říct: 'Jděte za mne bojovat!' my víme - já i vy -co válka znamená, někteří z mladých to nevědí... Ale zdá se, že zlo a hrůzy války se jich dotknou, ať se rozhodnou jakkoli. Žádná kapitulace nezastaví tyto nepřátele, jakmile jednou překročili mou hranici, ani nezmírní zvěrstva, kterých se dopustí na mém lidu. Nehledě na to, co mi mohou slíbit? Ne snad, že bych se na něco takového ptal... proč se ptát na něco, co bych jim stejně nikdy nevěřil?"

Mezi rytířem a čarodějkou se rozhostilo ticho. Stejně tak ztichl svět kolem, kromě vzdáleného rachocení zbrojů.

"Musím se vrátit dolů ke své práci," řekla Julie nakonec a při odchodu políbila hradního pána.

"Já také musím," odušil pan Ondřej, "zkontrolovat, jak pokračují práce při budování opevnění."

O chvíli později, když krácel podél vnějších hradeb, poblíž široké strážní věže, která zaštiťovala bránu, potkal pan

Ondřej jednoho ze svých starých spolubojovníků a dal se s ním do řeči.

"Je to už hodně dávno, pane Ondřeji, kdy jsme na těchto hradbách tasili své meče."

"Ano, velmi dávno."

V té chvíli se spolubojovník otočil na tichého, klidného, šedivého muže opodál. Pan Ondřej si na někoho takového nemohl vzpomenout. Snažil se alespoň zachytit nit konverzace, kterou spolu vedou, a jenž, ačkoli byla o strašlivých věcech, zněla poměrně vesele. Pak k němu dolétla otázka.

"Je dobře, že přicházejí, že pane?"

"Není jich dost." Povzdechl si Ondřej. Ještě jednou stanul sám na hradbách hlavní brány. Byla to skvělá pozorovatelná, odkud sledoval neustálý proud zásobovacích vozů, válečníků a uprchlíků, kteří se scházeli na cestě, vedoucí k hradu.

Přicházeli kněží a kněžky Ardneha a ve spěchu procházeli kontrolou na cestě. Jeli ve dvou vozech a pan Ondřej doufal, že vozy jsou zaplněny lékařskými pomůckami. Kdysi zůstávaly uprostřed svářících se armád neporušeny pouze Ardnehovy chrámy. Každý vojevůdce i prostý voják doufal, že pokud bude zraněn, právě zde se o něj nejlépe postarají. Ale tentokrát tomu tak být očividně nemělo. Jak to vypadalo, stavěl se Ardneh na stranu pana Ondřeje, a to bylo dobré znamení.

Pan Ondřej zavřel oči a zachytil se zábradlí před sebou. Modlil se k Ardnehovi, aby mu poskytl lepší pomoc - ačkoli v koutku své mysli věděl lépe, než kdokoli jiný na světě, že ačkoli Ardneh kdysi žil, nyní už je dva tisíce let mrtev. Pan Ondřej to věděl velmi dobře. A nyní...

Nyní se do mysli pana Ondřeje vkradla jiná myšlenka, otázka, na níž mu žádné studium zatím nedalo uspokojivou odpověď: Je - li Ardneh mrtev, proč zůstali ostatní bohové a bohyně naživu? Obecný výklad mluvil o tom, že bohové vznikli při stvoření světa a Ardneh je samozřejmě naživu spolu s ostatními. Ale pan Ondřej měl hluboké pochybnosti o správnosti tohoto přesvědčení.

Spíš věřil jistým historickým záznamům, které jednoznačně mluvili o Ardnehově smrti. Nemluvily však jednoznačně o životě Vulkána, Herma, Afrodité či Marta

ani nikoho z ostatních - s výjimkou Pána zvířat Draffuta. Draffutova existence nebyla podmíněna závislostí na Ardnehovi ani jeho oponentovi, pánovi Démonů Orkovi.

A ačkoli si pan Ondřej myslel o bozích své, nikdy nepochyboval o skutečné existenci démonů.

Kdysi dávno se při studiu historických spisů zrodila v jeho mysli temná myšlenka: že ty bytosti, které byly nazývány bohy, bytosti, které lidstvo za bohy přijalo - bytosti, které si uzurpovaly právo vládnout světu - pocházely ještě z dob Ardneha a Orka, že to byli démoni. Ale ani tato teorie nebyla jednoznačná a bez děr, což bylo potěšující.

Bylo toho velmi málo, co mohl po všech svých studiích říci pan Ondřej o bozích: Většina z nich ve skutečnosti existovala, nyní a tady, a byli velmi mocní. Meče byly dostatečným důkazem o skutečné Vulkánově moci.

Julie byla vynikající a statečná čarodějka. Ale každý čaroděj byl, co se týká řízení těch největších existujících sil, omezen.

Proč byl, ve jménu všech bohů a démonů, vesmír tak rozporuplný, zmatený a komplikovaným místem? Pan Ondřej měl jasnou představu o tom, že pokud by do toho měl co mluvit, navrhnul by v takovém vesmíru mnoho věcí jinak.

Ondřej zavřel oči, opět je otevřel a zase zavřel a pokoušel se vzpomenout, jestli se k Ardnehovi skutečně modlil, nebo nikoli, a jestli ona modlitba našla svůj cíl, když zaslechl, jak jej zdola volají. Podíval se dolů a uviděl muže, který se odpojil z toho proudícího davu a nyní stál přímo pod ním na kraji cesty. Byl středního věku, spíše menší, ale silný a díval se zkušeně kolem sebe. Nesl dlouhý meč, přivázaný kusem motouzu nebo lanem, který bezprostředně připoutal pozornost pana Ondřeje.

V muži, který s ním chtěl mluvit, poznal pan Ondřej lovce draků, Staršího. "Pan Ondřej? Nesu vám pozdravy od Pána Zvířat, Draffuta."

16. KAPITOLA

Dokonce i když cestoval bez přestávky tím největším tempem, které mu umožňovaly jeho obrovské kroky, trvalo Draffutovi den a půl, než se z ostrůvku s chrámem uprostřed Velké Bažiny na východě dostal na Vysoké Planiny. Už padla noc, když konečně dosáhl území vévody Fraktina, země, kde se konečně objevilo ono stoupání. Sopečné ohně, které byly vidět již z velké dálky, byly takhle zblízka skutečně jedinečnou podívanou.

Téměř bezprostředně poté, co opustil bažiny, začal Draffut potkávat uprchlíky ze sopečných hor. Byli to hlavně lidé z vysoce položených vesnic Vévody Fraktina, kde zřejmě začala masová evakuace. Vesničané prchali ze svých domovů ve skupinách, celé rodiny i samostatně a snažili se jakkoli dostat dolů, takže se většina z nich ztratila na neznámém území. Někteří lidé, kteří měli Draffuta poměrně blízko, na něj křičeli něco o Vulkánově pomstě - jako by Draffut sám neviděl ony planoucí ohně nahoře.

Draffut si nebyl jistý, jestli se jej pokoušejí varovat, prosí o přimluvu u bohů nebo o obojí: "Promluvíme o tom s Vulkánem," říkal, pokud se vůbec snažil odpovídat. Pečlivě hlídal, aby na někoho z těch lidí nešlápl, ale zpravidla s nimi nemluvil. Byli zděšení, když jej viděli, a v panice by mu mohli vběhnout přímo pod nohy, nebo do něj narazit nějakým po plachtu zaplněným vozem. Draffut šel podél nich na východ a nahoru.

Neměl příliš chuť se potkat s malými jednotkami vévody Fraktina, které jezdily po cestě, některé ještě dřív, než vůbec vstoupil na vévodovo panství. Sotva jej viděli, rozprchli se vždy pryč, jako by byli přesvědčeni, že on je jejich úhlavním nepřítelem. Draffut se nemohl zbavit vzpomínek na to, kdy bývali vojáci šťastní, když jej viděli, a žádali jej o pomoc. Ale to bylo před mnoha lety a mnoha válkami na půl světa odsud.

V době jeho života, který se rozprostíral na ploše přes padesát tisíc let, viděl Draffut nespočet karavan lidských

uprchlíků i planoucí nebe, jako bylo toto. Ale jen zřídka předtím pocíťoval, že se pod jeho nohama zem chvěje, jako kdyby se měla každou chvíli zhroutit.

Sotva vešel mezi paty kopců, začal lézt nahoru bez odpočinku. Nyní to vypadalo, že jsou burácející ohnivé sloupky nad jeho hlavou. Kolem něj neustále poletoval jemný popel. Přemýšlel nad tím, že ty síly kolem by jej mohly zabít, že už není nesmrtelný, jako kdysi. Jeho síly, po léta nepoužívané, uvadaly stejně, jako byly získány. Cítil trochu strach. Při své povaze se tomu nemohl postavit, byly to věci, které jej převyšovaly.

Chvějící se, zářivá agónie hor připomněla Draffutovi několik dalších starých vzpomínek. Jedna z nich byla na jiné hory na jiném kontinentu, které on sám roztříštil, aby zasypaly Jezero Života... Které bylo v těch dnech Ardnehovou největší silou. Silou toho, kterého skutečně nikdy nepoznal a který žil jen v některých úpravách lidské historie. To však bylo nepodstatné, Ardneh byl již dlouho mrtev...

Otázka, která si žádala odpověď, byla, odkud se vzaly tyto mocné entity, samozvanci, kteří se nazývali bohové? Ardneh si, dokonce ani ve dnech své největší moci, nenárokoval, že by byl bůh, dokonce ani ten ďábelský Ork ne. Ve skutečnosti se Draffutovi zdálo, že skutečný význam slova bůh byl už lidstvem dávno zapomenut.

Když se pokusil vrátit v duchu ještě více do historie, dostal se do dob, kdy už mu paměť dobře nesloužila. Vybavoval si jen jednotlivé a nesourodé scény a nezařaditelné dojmy. Věděl, že to byly doby, kdy byl jeho mozek, tělo a celá osobnost odlišná od toho, kým je dnes. Ale jeho paměť byla v rozmezí několika tisíc let jasná a ostrá. Mohl si velmi dobře vybavit ty dny, kdy proti sobě bojovali Ardneh a Ork. A tehdy rozhodně nekráčet po zemi žádný z těch samozvaných, meče vyrábějících bohů. Používali jména ze vzdálené historie a lidských mýtů, ale kým ve skutečnosti byli? Jakým právem si pohrávali s lidmi a hrůzami válek? Draffut už déle nemohl odkládat odpověď.

Dostal se jen o malý kus výše, když zjistil, že je jeho cesta zahrazena pomalým proudem lávy, tři až čtyři metry širokým. Vzduch nad lávou se chvěl žářem. A ještě o něco dál, ponořená do žhavých par a horka, stála dvounohá postava, příliš vysoká na to, aby mohla být člověkem, pokud existoval člověk, který by tam mohl přežít. Ta postava byla zhruba stejně vysoká jako Draffut sám, pozorovala jej a tiše čekala.

V tom pekelném žáru a rudé záplavě nemohl o oně postavě zjistit nic víc. Zastavil se a zavolal na pozdrav. Použil starý jazyk, kterému by měli rozumět Ardneh i Ork. Žádná odpověď však nepřišla.

Nyní se Draffut snažil použít zbytky své staré síly a koncentroval ji do své pravé ruky. Potom se sklonil a ponořil tu ruku do kašovité, prskající a žhnoucí lávy. Aniž by byl popálen, vytáhl pěst plnou roztavené skály. Potom se znovu soustředil a tomu, co bylo před chvílí mrtvým kamenem vdechnul život, takže se láva rozprskla a kolem začali létat motýli.

Postava, čekající za proudem lávy, se dosud ani nepohnula, ani nepromluvila. Jen se k ní připojila další. Ale když se nyní Draffut zadíval před sebe, uviděl, jak se k těm dvěma připojují další a další. Bohové se sešli, aby jej v tichosti posoudili.

Čekal od nich víc než jenom to. Stál vzpřímeně a z rukou si oklepával vřící lávu, aby je očistil. Z tichého pozorování nemohl posoudit, zdali na přítomné zanechalo dojem to, co udělal.

Pokusil se překřičet kolem panující rámus: "Proč neřeknete lidem pravdu? Bojíte se?"

Skupina se mezi sebou začala domlouvat, což vypadalo jako ohnivý obraz. Pro hluk vycházející ze země nebylo možné slyšet, o čem se baví a vlastně ani vůbec jestli. Nakonec k němu dorazil hlas mocnější, než lidský: "Řekni jim to sám, ty prašivý pse."

Ozval se další, vysoký hlas, který musel patřit nějaké bohyni: "Víme dobře, jak sis říkal, Pane Zvířat, když jsi poprvé následoval své lidské pány do jeskyně Jezera Života před padesáti tisíci let. Možná ještě před tím. Teď nepředstírej, že jsi vznešený!"

A ozval se jiný hlas, hlas muže a válečníka: "Ano, řekni jim to sám - ale uvěři tomu, co na ně zašteká nějaký pes a zkurvysyn? Nevadí, že si nyní někteří z nich myslí, že jsi bůh. O to se postaráme!"

Draffut cítil, jak v něm narůstá žár hněvu, až je žhavější, než láva, která před ním spálila zemi. "Mám právě takové právo být bohem, jako kterýkoli z vás. Větší! Řekněte lidem, kým ve skutečnosti jste!" zakřičel nazpátek.

Za oním vlnícím se horkem stále vzrůstal počet bohů. Další hlas se mu posmíval: "Ty jim řekni, kým skutečně jsme.

Chm, cha chá..."

"Řeknu jim to, chci jim to říct, ale musím to vědět." "Chachá...! My jsme bohové, a to je všechno, co potřebuješ vědět. Není žádný důvod, který by zkurvysyna opravňoval k posuzování bohů."

Prvním krokem vstoupil Draffut do proudu lávy. Měl teď lepší výhled a on poznal toho, kdo mluvil naposledy: "Ty jsi Vulkán. Mám pocit, že mi odpovíš na pár otázek, týkajících se měčů."

Vulkán odpověděl obscénním gestem. Ale zároveň o krok poodstoupil zpět do skupiny. Za oponou kouře a popela se bohové začali přít. Potom nějaká postava, která odstrčila Vulkána ke straně, postoupila o krok dopředu. Byl to silný muž s obrovským kopím, jehož obrys se rýsoval proti žhnoucí lávě.

"Jdu odsud na západ," řekl Mars. Jeho hlas byl jedním z těch, které před tím Draffut neslyšel, hlas z nějž se ozývaly, trubky, bubny a řinčící kov. "Vidím hrad a válečníka, který mi nabízí obět' se šikovným kouzlem. Myslím, že je načase, abych vyslyšel modlitby jednoho z mých oddaných."

Ze skupiny za ním se ozval hukot různých komentářů k tomuto proslovu. Draffut si všimnul, že komentáře byly od nadšeného potlesku až po hlasité pohrdání.

Mars je ignoroval. Neodvrátil svůj pohled z Draffuta, který mu stál v cestě a řekl: "Jdu do toho hradu a strávím tam pro zábavu několik chvil při zabíjení lidí." Draffut mu jednoduše odpověděl: "Ne, to neuděláš." V té chvíli vrhl některý z bohů ze skupiny žhnoucí balvan přímo na Draffuta. Bylo vidět, jak se kámen pomalu nese vzduchem a jak přesně míří.

Draffut sáhl do rezervoáru svých sil, kámen zachytil a hodil jej zpět. Ne na anonymního ustrašence, ale na Marta, právě ve chvíli, když se Mars rozhodoval, že po něm hodí své dlouhé kopí. Skála a kopí se střetly ve vzduchu a explodovaly

v milionu hořících úlomků.

Další kopí pak Bůh Války vrhl dopředu jako vyhlášení války.

17. KAPITOLA

Paní Julie Pergovi několikrát připomněla, že je velmi důležité, aby přežil a ať se proto drží v bezpečí po jejím boku co možná nejbliž, až začne boj. V tom chladném úsvitu stáli na pozorovatelně hradu pana Ondřeje, když se první vlna Šedé Hordy vyvalila proti hradbám sídla.

Obránci byli samozřejmě připraveni, protože útočníci neměli naději zaútočit bez varování a nepozorování. Už předchozího dne usoudil pan Ondřej se svou čarodějkou, že vzhledem ke směru a počtu je Šedá Horda pravděpodobně řízena mágy královny Jamu. Posledních několik dní se Julie se svými asistenty pokoušela narušit nepřátelskou magii a vyslat larvy proti těm, kteří je stvořili. Ale ten pokus selhal a paní Julie se proto soustředila na jiné věci. S naprostou jistotou tvrdila, že larvy nebudou schopné přežít více, než pár dní od chvíle, kdy povstaly z bažiny, protože nedokáží pro svou potřebu využívat žádnou energii ze svého okolí. To činilo obtížným je omámit či dokonce otrávit, ale také bylo velmi obtížné je řídit. Ale na těch pár dní jejich pseudoživota byly téměř neporazitelnou armádou, imunní vůči únavě a strachu.

Jejich masové vytí, znějící jako vzdálená vichřice, bylo na hradě slyšet více než hodinu před jejich prvním pokusem o zteč. Obránci tak byli připraveni.

Když se kolem rozlilo světlo, uviděl Perg Bena, jak se účastní boje na vrcholku východní hradby, jak používá svou obrovskou sílu na to, aby shazoval přistavené žebříky dolů rychleji, než je mohly ty bezruké, neohrabané larvy znovu postavit. V první vlně útočníků nebyli žádní lidé.

Barbora byla na západní straně vedle hlavní brány a strážní věže. Ve skupině mužů a žen, vyzbrojené luky a praky. Jejich střely hustě pršely dolů do moře útočníků, ale Perg si nevšiml, že by způsobily příliš škod. Jeden šíp prolétl krunýřem larvy, ale ta věc nevzrušeně pokračovala směrem dopředu, tlačila další žebřík a potom šplhala nahoru k útoku. Jeden svištící kámen jí roztříštil svrchní krunýř, ale ona kráčela dál, dokud jí další nepoškodil kloub na noze natolik, aby nemohla kráčet dál. Jiné zastavilo teprve to, když byly jejich přední končetiny poškozeny natolik, že jim znemožňovaly šplhat.

Tisíce žebříků, které byly přinášeny larvami k hradbám, jim musely být zhotoveny jejich lidskými pány a spojenci, uvažoval Perg. Poslední noci slyšel Staršího, který měl jediný zkušenosti s bojem s larvami, jak ze široka rozebírá jejich možnosti a jaký druh útoku je možné očekávat na vnější opevnění.

Pan Ondřej naslouchal velmi pečlivě. Potom se rytíř obrátil s obrazem hrůzy ve tváři a začal vydávat rozkazy.

Rozmísťoval své obranné síly, jak jen to šlo. Všichni odborníci na boj, kteří mu naslouchali - jak Perg odušil - byli zajedno v tom, že na hradbách nebude dost obránců.

Potom nechal pan Ondřej promluvit Staršího s obránci o tom, jak se setkal s Pánem Zvířat i o tom, že je tento obr pravděpodobně na jejich straně. To jim poněkud zlepšilo náladu, ačkoli Starší upozorňoval, že Draffut nic neslibil. Starší na poradě malé skupinky dobrodruhů, kteří se znali z jeho vozu, usoudil, že nyní, když přišel do pevnosti pana Ondřeje s mečem, už nemá jinou šanci, než bojovat.

"Kromě toho, kam se vydat? Odsud vedou všechny cesty k Fraktinovi nebo k Jamu, vyjma těch, které míří k bažinám, nebo na severozápad, a já očekávám, že ty jsou nyní zavřeny."

Vyzbrojen Mečem Zuřivosti a oblečen do nejlepšího brnění, které mu mohl pan Ondřej opatřit v té krátké době, stál Starší když začal útok někde na hlavní strážní věži. Jeho úkolem bylo přechkat tady až do chvíle, dokud se boj dostatečně nepřiblíží aby měl šanci využít síly, skryté v meči. Ale ačkoli meč bez ustání vyl, když začal útok, a vtahoval ze vzduchu do sebe chuchvalce páry, jeho příležitost v prvním útoku nenastala.

Ne snad, že by byla velká pauza mezi prvním a druhým. Šedá Horda neopouštěla místo pod hradbami, aby se urovnala své řady, jak by to udělala armáda lidská. Zůstávala dole, imunní proti šípům a kamení. A potom se pokusila o zteč na žebřících znovu. Nyní obránci zjistili, že velké balvany, házené na larvy dolů, jsou poněkud účinnější, než praky a šípy, zatímco oheň byl ke všeobecnému zklamání naopak neúčinný. Ty zrůdy nebyly úplně suché a musely by shořet na popel, aby je to zastavilo. "Trhlina! Trhlina!"

Perg uslyšel ten výkřik pár minut po začátku druhého útoku s žebříky. Když se podíval na hradbu po své pravé ruce, uviděl na ní šedivé skřítky, jejichž paže se při boji krotily a vířily. "Meč přichází!" "Městská Hlídka!"

Přes slabou hradbu obránců se do boje vrhl Starší dobře rozeznatelný ve svém novém brnění.

Proti hučení a kvílení útočníků zazněl skřek jeho čepele. Zvuk Pergovi připomněl staré vzpomínky na domov, až pocítil vlnu nevolnosti.

Ruce paní Julie sevřely jeho rameno. "Probudilo se to včas. Máme tu dostatečné zásoby a lidé přinesli ještě další. Bohové nemohou být tak úplně špatní, když ukovali takovouto zbraň."

Perg se nedokázal soustředit, když slyšel kvíl meče. Starší nyní dosáhl na nepřátele a jeho ruka se začala pohybovat dopředu a dozadu, rychleji, než jej mohly sledovat jakékoli oči, a první šedá řada spadla dolů.

Byla to první možnost, kdy mohl Vévoda Fraktin na vlastní uši slyšet řev Městské Hlídky a byl tím zcela pohlcen. Díval se z velké dálky na malý záblesk v mužově ruce, čistící západní hradbu od larev. Na Vévodu to udělalo dojem, ale nijak ho to nepřekvapilo.

Také se díval, fascinován, jak půvabně a vztekle popojíždí královna Jamu na svém válečném zvířeti v řadě svých bojovníků, dokonce i když on sám byl zaujat něčím jiným. Masa vévodových válečníků byla nyní uspořádána v půlkruhu - její levé křídlo leželo u jezera, téměř za hradem a pravé křídlo končilo u klikaté cesty, která vedla z hor do hlavní brány pana Ondřeje. Do té brány bušila stovka larev tlustým beranidlem, vyrobeným z obrovského stromu.

Jejich nohy pleskaly a klouzaly se v bahně a po tělech svých předchůdců, a vůbec jim nevadilo, že jejich řady řídí po útocích kameny a ohněm shora. Zatím se u cesty připravovali jejich náhradníci, strkali do sebe, tupě bučeli, připraveni beze strachu nebo naděje zaujmout svá místa pod hradbami.

Na západě kolem klikaté cesty u jezera opět ovládly pole lidské síly Jamu. Byly vějířovité rozvinuty do půlkruhu stejně jako vévodova armáda. Vévoda, jako každý, věděl, že obě útočící armády se navzájem pozorují a kontrolují útok na hrad, které nyní vedly ony nelidské síly.

Vévoda se podíval na svého modrého čaroděje, stojícího opodál v poněkud podivném brnění.

"Koneckonců," poznamenala Jeho Milost, "je dobré, že jsou ta magická monstra zaujata bojem proti hradu a mnoho z nich skončí pod břitem kouzelného meče. To je poněkud oslabí, před tím, než přijdeme na řadu my."

"Jistě, pane."

"Nyní jsem pevně přesvědčen, že to byla ona, kdo se pokoušel unést mého bratrance. Zřejmě se nějak dozvěděla o těch mečích... Jaké zprávy máme z východu?"

Tohle bylo řečeno k poskokům vévody, ale nikdo z nich neměl zřejmě žádné nové zprávy. V noci byla odtamtud vidět červená valící se láva a ve dne byly vidět chuchvalce černého dýmu. Když včera vyslal vévoda vzdušného posla malé posádky v Arinu na Aldanu, vrátil se s tím, že tu posádku ani onu vesnici není možné najít ve zmeti trosek a v dýmu.

(Zpráva byl příkaz pro rodinu Jorda Mlynáře aby se dostavila k vévodovi, protože neuposlechla jeho varování.)

Zdálo se, že jakákoli komunikace s úpatím hor byla přerušena. Jediné zprávy, které se šířily ústním podáním a byly nesourodé, mluvily o tom, že všichni horalé jsou nyní na úprku a vojenské posádky jsou přinejmenším dezorientovány. Vévoda si povzdychl nad ztrátou této podezřelé rodiny, ale nyní byla na řadě bitva a on nemohl ztrácet čas a muže pro operace, jejichž výsledný efekt byl pofiderní.

Modrého čaroděje tyto zprávy nijak nezarmoutily. Zdálo se, že on své informace má a že jsou dobré a že je vhodný čas, aby je přednesl.

"Pane, s potěšením vám mohu oznámit, že moje soukromá iniciativa slavila jistý úspěch."

"Jaká iniciativa?" vévodovo obočí se lehce zachmuřilo. "Ach. Včera večer jsi hovořil o... o čemsi, v hádankách."

"Přesně tak, pane." Čaroděj se uklonil s malým znamením triumfu ve tváři. "Máme nyní poměrně velkou naději, že nám na pomoc přijde osobně Mars. A co pak zbyde našim soupeřům z jejich pochybné Šedé Hordy?" "U velkého Červa Jógarna." Vévoda Fraktin byl očividně dojat. Ale také vypadal rozzlobeně: "Nemyslíš, Modrý, že taková pomoc... Bůh? Mars? Myslíš to vážně?"

"Úplně vážně, pane."

Mohly je sledovat stovky uší, ale pravděpodobně nebyl nablízku nikdo, kdo by je opravdu poslouchal. Vévoda se pro sebe usmál: "Myslíš si, že je to moudré?"

Na ta slova sklopil čaroděj oči; v každém případě od svého pána očekával větší nadšení. Poněkud si oddechl, když byl jejich rozhovor přerušen. Oděni do stejnokroje, obklopili je muži, kteří přiváděli muže, který (jak bylo řečeno), chtěl mluvit s vévodou osobně, který přísahal, že byl v minulých dnech uvnitř obleženého hradu, a který tvrdil, že zná cestu, kterou je do hradu možné tajně vstoupit i s dostatečným počtem ozbrojených mužů.

Za chvíli, kdy byl muž důkladně prohledán a byl zkontrolován, není - li pod vlivem magie, se na něj vévoda obrátil:

"Dobrá? Řekni nám o tom, chlapče."

"Muž před ním byl oblečen velmi prostě, byl mladý s těkavým a ustrašeným pohledem: "Jmenuji se Kaparu, vaše Milosti. V minulosti jsem pracoval jako agent Královny Jamu, ale raději bych pracoval pro prince, jehož šlechtinnost je všeobecně uznávána, pro někoho takového, jako jste vy."

Boj pokračoval bez přerušení téměř celé ráno. Malé přestávky té nelidské Hordy, která se pokoušela ztéci hradby, nepocházely z únavy nebo zmatku, ale z potřeby dalších žebříků, jejichž počet se ztenčil po dopadu balvanů, roztaveného olova nebo ohně. A vytí Hordy nepřestávalo ani v těchto chvílích. Síla jejich hlasu se nesnižovala, i když jejich řady prořídly.

Když Perg sešel ze střechy na první hradby, zaslechl, jak si jeden z šermířů mumlá pro sebe: "Rozpárali jsme jich tisíce, ale vůbec jich neubývá." Ten muž vůbec nepřeháněl. Perg si razil cestu lidmi přes zaplněné hradní nádvoří, spěšně obíhal naskládané zásoby, uvázaná zvířata a zraněné, kteří sténali. S dovolením paní Julie sešel dolů, aby uposlechl mávání Barbory. Potom nastalo delší přerušení a mágové Jamu svolali Hordu, aby se vrátila od hradeb zpět z dosahu ohně a vrhaných skal, dokud nebude připraveno více žebříků. Uvnitř hradu se nyní snažili ti, na kterých leželo břímě bitvy nejvíce, trochu odpočinout a najíst se.

Pergovi však připadalo, že dvůr je povětšinou zaplněn nebojujícími uprchlíky, z nichž většina si jen stěžovala, že jich bylo dovnitř přijato příliš mnoho. Perg slyšel, jak se někteří dohadují, že pan Ondřej nemůže mít takové zásoby, aby nasýtil takový dav při dlouhém obléhání.

Perg to řekl svým přátelům, když došel na místo setkání u vlhké zdi, kde ho nyní očekávala Barbora a Ben.

Barbora seděla opřená o zeď, Ben stál, jako by jeho nervy a svaly byly ještě ve střehu a nebyly schopny si tak rychle zvyknout na odpočinek. Nebyl štíhlý a nebyl ani tak malý, jak se zdálo podle jeho otulité postavy. Nepřilíši padnoucí hrudní plát a podivná helma, které mu někdo věnoval, mu propůjčovaly téměř klaunský vzhled.

Při pohledu na Barboru se Ben unaveně zasmál: "Jenom doufám, že budeme mít šanci probít se při delším obléhání ven. Myslím, že by to bylo lepší, než..." nedokončil proslov a pomalu sklouzl dolů, až se posadil vedle Barbory.

Perg uviděl, jak přichází Starší. Bez meče, ale stále oděný do většiny své nové výzbroje, jak si razil unaveně cestu přes zaplněný dvůr směrem k nim.

Dokud nedošel až k nim neřekl ani slovo. S velkým povzdechem, který, jak se zdálo, v sobě nesl veškeré válečné vyčerpání, se posadil. Opřel si hlavu o zeď, takže hleděl do šedé oblohy, z níž tu a tam spadla kapka drobného deště.

Pouze občas se napřímil, aby se podíval na některého z jejich malého společenství.

"Boj..." promluvil Starší nakonec. A zdálo se, že svůj proslov nehodlá nijak více protahovat.

Rozhostilo se ticho. Perg věděl, nebo alespoň cítil, že mezi nimi byly věci, které měly být vyřčeny, ale neměl potuchy, jak začít.

Měl pocit, že se každou chvíli musí ozvat volání do zbraně, ale ono nepřicházelo. Pauza v boji se nečekaně protahovala.

Z dálky bylo slyšet zařikání nižších mágů Jamu - říkalo se, že královna sama je nejlepší čarodějkou mezi svými.

Čarováním se udržovala Horda v pochodu na místě a v kruhu, dokud nebude připraveno více žebříků a nebudou rozdány k další zteči.

... Perg se rychle zvedl od zdi a zjistil, že dřímá. Paní Julie se zjevila uprostřed jejich hloučku. Bylo časně odpoledne a ona se skláněla nad Starším a ptala se ho. "Jste zraněn?"

"Ne paní. Nepřiliš, jen unavený. A ztuhlý, přestože jsem odpočíval. Vráť se pro meč, abych byl připraven až znovu propukne boj."

Julie, nyní už napřímená, nepřítomně přikývla: "Dokud zuří boj, zůstane ten, kdo chrání pomocí Městské Hlídky neozbrojený lid, na nohou nezávisle na vážnosti svých zranění. Ale je - li zraněn příliš, padne, sotva boj ochabne."

Starší na to neřekl nic, jen pokračoval ve zkoumání oblohy. Pak pokývl hlavou na důkaz, že slyšel.

Perg, kterému se podařilo dohlédnout do vzdálené části dvora, kde byla skupina vozů, uviděl něco, co způsobilo, že mluvil, aniž by myslel. "Podívejte se," řekl. "Náš starý vůz." Ostatní se otočili. "Je tam moje loutna," řekl Ben. "Byla bych překvapena," řekla Barbora, aniž by se k někomu otočila, "kdyby ty peníze zůstaly pod kozlíkem."

Perg se znovu probral ze spánku. Bylo pozdní odpoledne a všude ležely dlouhé stíny.

"Poslouchajte!" rozkázal naléhavě Starší.

Perg se vsedě napřímil.

Vzdálené mumlání mágů z Jamu pomalu utichalo.

Na přání zduaru nezbyvalo dost času. Perg spěchal, aby se připojil k paní Julii na střeše, jak mu poručila pro případ, že by se ozval poplach. Na cestě k prvním schodům běžel Perg za panem Ondřejem. Výstroj rytíře byla tu a tam pošramocena předchozím bojem. Pobízel své bojovníky, aby se znovu pokusili zvítězit.

Zpátky na střechu to byla dlouhá cesta. Když se Perg nakonec dostal nahoru, zjistil, že paní Julie už je na svém místě. Její paže jsou vztyčené k temné obloze a její oči jsou zavřené. Pár jejích pomocníků, muž a žena, uspořádal věci před ní na zděnou zídku - podivné předměty, kouzla, lahvičky a misky mezi dvěma hořícími svíčkami.

Při pohledu dolů spatřil Perg vlnící se útok larev proti hradbám, který byl veden velmi zešířena a jako rostoucí vlna vztyčoval stovku žebříků. Mohlo mu trochu pomoci, že zatímco ráno se síly nepřítele rozprostřely po celé ploše pod hradem, nyní byly více stmeleny a jejich řady přece jenom řidší, jak byly sekány a krájeny. Zbytky jejich těl zašpinil zemi pod hradbami na každém místě, kde zaútočily.

Ale za těmi neživými šiky Hordy se připravovaly k útoku obě lidské armády - vévody Fraktina i královny Jamu. Perg si uvědomil, že lidský útok začne ve chvíli, kdy budou obránci již unaveni z boje s larvami. A i kdyby nakrásně padly všechny larvy, utrpí šiky obránců bolestné a nenahraditelné ztráty.

Hlas pana Ondřeje, pro Perga nyní z doslechu, se ozýval z vrcholu hradby: "Šetřete střelivem! Budeme je potřebovat na lidské bojovníky!"

Válečníci s praky a lučištníci na cimbuří přestali střílet. Perg předpokládal, že je Barbora zpět u své skupiny, i když ji nemohl nikde najít.

Slunce klesalo dolů a rudě prozařovalo mraky, které vypadaly jako západní odraz rudé záře na východě. Na hradbách byly zapáleny pochodně jako osvětlení i jako zbraně a svítily dolů na šplhající Hordu. Zesponu z podhradí létaly na obránce šipky a šípy, ale ne příliš hustě. Horda nebyla příliš vybavena střelnými zbraněmi. Paní Julie stála na vysoké střeše jako socha, měla vztyčené paže a zavřené oči. Lehký vánek povlával její róbou. Zdálo se, jako by zapomněla na to, co se dělo dole. Určitě se pokoušela nějak zastavit nepřítele nebo otupit ostří jeho nátlaku - ale Perg nebyl schopen říci jak.

Útok se záhy rozšířil ještě více než před tím téměř kolem celého přístupného pásu hradeb a byl právě tak divoký, jako ten předchozí. Všechno se událo velmi rychle. V jedné chvíli se ozvaly dvě žádosti o pomoc Městské Hlídky z protilehlých míst na hradbách.

Byla ta figura s helmou a s mečem v ruce, která běhala po schodech sem a tam opět Starší? Perg si nebyl jistý. Ať to byl kdokoli, mohl bojovat, v jedné chvíli jen na jednom místě.

Opět se nad tím nekončícím pískotem a vytím nepřítele ozvalo volání o pomoc Meče Zuřivosti. Perg opět spatřil, jak Městská Hlídka bije do těch mrtvých legionářů, jak z nich odletují kusy bláta a prachu. Meč opět vytvořil onu blýskavou stěnu, přes níž nemohli vetřelci projít a zatlačil je zpět.

Ale meč mohl působit jen tam, kde byl fyzicky přítomen.

Nyní Perg zaslechl zoufalé volání o pomoc z místa hradeb, kde meč nebyl. Nepřítel se tam zachytil a přicházely mu na pomoc posily. Paní Julie, která vypadala že je v tranzu, se z čista jasna probírala a štekala na své asistenty příkazy.

Chytila Perga z ruku a začala jej vléci k padacím dveřím, které vedly dolů. To poslední, co zahlédl, byla válečná zvířata, která začala vylézat na žebříky dole.

A na místě, kde byl dříve jarmark, se řadila lidská vojska Jamu a vévody Fraktina k poslední zteči za zvuků trubek a křiku rozkazů.

Čarodějka, držící Perga za zápěstí, opustila schody na úrovni, kde byla její vlastní pracovna. Až tam se už dostala panika, která vznikla na chodbách. Lidé prchali a brali si vše, co jim přišlo do cesty, táhli s sebou děti a doufali, že se jim něco z toho podaří zachránit. Julie to všechno ignorovala a spěchala ke svému pokoji. Tam, bez nějakých obřadů vzala Drakořez ze stolu, sáhla po opasku a pochvě z police.

Začala si připínat meč a potom se zaváháním přestala. Po chvíli přemítání upevnila meč kolem Pergova pasu.

"Takhle to bude nejlepší," zamumlala pro sebe. "Ano, nejlepší. Ted' pojďme dolů."

Ještě jednou se vnořili do mumraje na chodbách a pak utíkali po schodech dolů.

"Pokud by se mi něco stalo, chlapče, ty musíš jít dál. Dolů, dokud budeš moci, až do žaláře."

"Proč?"

"Protože hrad padne a jediná cesta ven je tam dole. A ty jsi jediný z nás, který se musí zachránit."

Perg se nehodlal přít, jen nedokázal pochopit proč.

Když dosáhli přízemí, slyšeli ze dvora ohromný hluk a zvuky boje prakticky nadosah.

Ty hlasy křičely, že je pan Ondřej zraněn.

Paní Julie se zastavila a když promluvila znovu, byl její hlas změněný. "Musím jít za ním, Pergu. Ty jdi kam jsem řekla."

Naši lidé dole ti ukáží cestu."

Spěchala pryč. Perg se otočil ke dveřím, které mu ukázala. Téměř jich dosáhl, když jej srazila bojující masa vojáků.

Vévoda Fraktin se skupinou patnácti mužů následoval jejich dobrovolného vůdce, Kaparu, do hradu. Bylo to vévodovo rychlé rozhodnutí, když viděl, že larvy začaly na hradbách vítězit a vypadalo, to, že by mohla citadela rychle padnout.

Vévoda by nedůvěřoval žádnému ze svých poddaných, aby vedl misi jako je tato. Už proto ne, že doufal, že po tom, po čem prahne, bude moci sáhnout svými vlastníma rukama. Válce a boji čelil předtím tak často, že když bylo v sázce tolik, nemohl zůstat stranou. Nyní se konečně přiblížil k tajemství moci. Pobočník mu hlásil, že je vše připraveno. Meč Štěstí začal šeptat svým hlasem, tak tiše, že to mohl slyšet jen vévoda. Dokonce bylo to znamení tak slabé, že když přiložil ucho k jílcí, cítil spíš chvění, než zvuky, ale bylo to jasné a slibovalo dostatek síly. Při svém pochodu svíral vévoda jílec jednou rukou.

Malá skupinka mužů, asi sedmnáct, se odtrhla od vévodovy armády po stemění právě ve chvíli, kdy byl vévoda přesvědčen, že Kaparu nabízí velmi důležitou šanci. Všechno muselo začít okamžitě, protože obránců stále ubývalo a každou chvíli se mohl armáda Jamu pohnout dopředu.

Vévodova malá skupinka se blížila ke svahu po udusané trávě, která byla poničena hlubokými rýhami, které vznikly při pořádání jarmarku před několika dny, jak jim řekl Kaparu. Nepotřebovali se příliš maskovat, protože takhle malá skupina vojáků nemohla vzbudit příliš pozornosti ve chvíli, kdy poslední skupinky Ondřejových mužů vzdorovaly spojené síle armád vévody Fraktina a Jamu, před nimiž se valily larvy.

Ale právě tady nahoře bylo jediné nechráněné místo hradu. Zeď byla příliš strmá a vysoká, aby se tudy pokoušel někdo projít.

Když byli na půl cesty k hradbám, vévoda se ještě jednou zastavil a obrátil se ke Kaparuovi a přiložil mu ostří Meče štěstí, Zlatonoše, k hrdlu: "Pokud to je zrada, zemřeš první."

Kaparu přijal hrozbu klidně.

"Z mé strany tu zrada není, Vaše Milosti. Příliš se těším na svou odměnu, kterou jste mi slíbil."

Vévoda jej beze slov pobídl, aby šel dál.

Když dorazili k téměř na troud vyschlému vodnímu příkopu, uviděli z dálky slabé světlo.

"Okno," zašeptal Kaparu. "Jak jsem řekl. Staroch je napůl blázen; divím se, že jeho obránci vydrželi tak dlouho."

Vévoda musel připustit, že ty čtverce ve zdi opravdu vypadaly jako otevřená a nechráněná okna. Každý z pánů, kterého nazývali "Laskavý" mohl stěží očekávat, že si svůj hrad udrží...

Skupina snadno překročila onen blátivý příkop a ještě snadněji vylezla na zubem času ohlodanou stěnu. Nakonec dosáhli samotné stěny hradu. Kaparu se nahnul nad obří kameny a chvíli počkal, než nakonec zavolal: "Jak jsem vás varoval, jsou zde silné ocelové pruty. A za zdí může být dlouhá věžeňská cela - buď zamčená, nebo odemčená. To nevím."

Vévoda chmurně přikývl. "S pruty si poradíme," řekl a podíval se na jednoho ze svých mužů, který nesl potřebné nářadí a na modře oděného čaroděje v jeho podivné zbroji. Potom se tiše obrátil. Čaroděj šel na tuto výpravu napůl dobrovolně, částečně z pokání; Mars nakonec nedorazil, ačkoli jeho příchod předpověděl.

Vévoda sotva slyšitelně zasyčel na Kaparu:

"Vypadá to, že v tom není žádná lest."

Průvodce Kaparu se do temnoty vrhnul jako druhý s vévodou v zádech. Meč Štěstí, který jemně pulzoval v ruce svého pána, byl stále poblíž Kaparuových zad.

Uvnitř, za pěti či šestimetrovými zdmi, se vévoda rychle posunul dopředu, aby udělal místo pro toho, kdo půjde po něm. Ano, byli v kobce, to bylo v pořádku. Mříže se rýsovaly proti stěně jako temné čáry.

Když vévoda posunul muže s nářadím a čaroděje dopředu, aby v tichosti vyhledali dveře, ucítil, že se potí. Když tak prolézali tím oknem, a když se tak jeho muži promenovali kolem něj, cítil tíhu a bolesti v žaludku, přímo pod opaskem. Cítil, že je to přirozené, když se muž jako on ocitne ve vězení. Jako kdyby se cítil nemocný... ale to... ta nemoc už nebyla jen v jeho střevech, byla nyní na mnohem důležitějších místech, kdyby bylo možné...

Před vévodou náhle jeden muž s krumpáčem tiše zakřičel, chvíli zápasil sám se sebou a pokoušel se utlumit další výkřiky. Další zbraň upadla na kamennou podlahu. Třetí tiše zavzlykal. Vévoda by je nejraději zabil za to, jaký hluk vydávají, ale něco jako jed jej samotného ovládlo, najednou cítil, jak mu jeho končetiny tuhnou...

Žádný jed, kdepak.

Čaroděj byl první, kdo pochopil, co se stalo a okamžitě začal vykřikovat slova zaklínadla. Bylo však již příliš pozdě, aby dostal situaci pod kontrolu, a také byl příliš unaven - nějak se mu ta další slova zadržela v hrdle.

Všech mužů, namačkaných v cele, se náhle zmocnil pocit, že dostali nějakou rychlou, smrtelnou nemoc. Modrá síla, která přicházela z rozřezaných mříží v okně, předem znemožňovala jakékoli myšlenky na útek. Někteří z mužů se snažili

prolézt skrz mříže a třásl jimi. Nyní začal plát kolem mužů temný, modrý, ohnivý jazyk, jazyk války který byl příliš blízko. S vytaženým Zlatonošem, pulsujícím jemně v dlani, vévoda přemýšlel, jak se od toho modrého světla osvobodit. Položil se na kamennou podlahu cely. Pohyboval se tam a zpět, doprava a doleva. Pokoušel se, jak jen to šlo, vyhybat se tomu, tak strašnému, příšernému ohnivému pohlazení...

Dva muži spěšně odnášeli tělo pana Ondřeje na nosítkách po schodech. Museli se nějak dostat přes tlačenicu v přízemí hradu a prorazit nějak přes válečná zvířata Jamu dolů do podzemí vězení a odtud do tajné chodby, která tudy vedla, stejně jako v jiných hradech, a poskytovala poslední naději obráncům, pokud již nebylo možné zvítězit.

Nosiči se dostali na dlouhé vězeňské schody. Válečná zvířata byla očividně příliš zaměstnána lidskými protivníky.

Sotva za nimi zapadly dveře, ten vnější rachot, křik, pláč a řinkot zbroje poněkud utichly.

Kdykoli jindy by nosiče onen strašlivý modravý opar, stoupající z poslední dlouhé cely, zahnal na útěk. Ale nyní jim bylo jasné, že zpět jít nemohou. Položili své břemeno dolů v dlouhé chodbě. Jeden se šel podívat na onu celu a ten druhý čekal u nosítek, ochoten při obraně pana Ondřeje zemřít.

Pan Ondřej, oblečený do roztříštěných zbytků brnění, sebou trhnul a neklidně se na svých nosítkách mlel. Když se jeho oči otevřely, zadíval se dozadu na tu celu. Zde, na druhé straně mříží, se ten modrý opar mísil, silil a zase se vracel zpět, jako blýskavý chladný oheň. Všechna sedmnáct mužů v cele bylo jako knoty svící a byli pomalu spalováni zevnitř. Jeden z lidských tvarů zevnitř cely se přiblížil k mřížím a měl otevřená ústa v bezhlasém výkřiku.

Pan Ondřej zakroutil tvář. Jeho hlas byl unavený a šeptal: "Ach, Kaparu. Omlouvám se... Velice se omlouvám... Ale už není nic, co bych pro tebe mohl udělat."

Zmožená ústa modře zalité postavy se znovu napjala k výkřiku, ale ani teď se nic neozvalo.

Rytířův unavený hlas byl smutný ale jasný. "Říkal jsem ti, že jsi můj jediný lidský vězeň, Kaparu. Zajal jsem ještě jednoho, jak teď vidíš... Ani ocel či kámen jej nemohly udržet v té cele, ale mohla to udělat dobrá práce paní Julie... byl už napůl paralyzován, když jsme jej našli. V nějaké šarvátky s Ardnem před dvěma tisíci let."

Kaparu se na něj podíval, jako kdyby mohl pochopit. Jeho prsty nyní pomalu škrábaly do mříží.

"Je to démon, jistě." Pan Ondřej měl jisté potíže s dýcháním. "Nikdy jsme nezjistili, jak se jmenuje... nenašli jsme způsob, jak ho zabít, jak vidíš, ani jsme nezjistili, kde má vlastně uchován život. Ale bylo by vůči lidem příliš kruté, kdybychom jej nechali jít. Tak... je tady. Myslím, že to bylo příliš velké... Já hlupák si myslel, že se mi někdy podaří démona převychovat k dobrotě. Také jsem si myslel, že mohu učinit šťastnými ty, kterým vládnu... Ano, byly to hloupé naděje. Ale pravda je, že jsem se nikdy nemusel bát těch, kteří by přišli tímhle oknem."

Voják, který šel dopředu na průzkum, se vrátil a něco si krátce prohodil se svým společníkem. Ten druhý opět pomohl rytíři ulehnout na nosítka a skryl svůj nůž do pochvy. Bez toho, aby se ohlíželi na jeho váhu, unášeli ti dva rytíře směrem, kde se to zdálo být bezpečné. Vchod do tajného tunelu, skrytý ve stěně vězení, se za nimi zavřel.

Několik okamžiků potom bylo vězení velmi tiché a neobydlené s výjimkou modrého světla v poslední cele v chodbě.

Potom se dveře této cely pomalu otevřely. Ven se vykutálel a vyplazil muž, strhnul ze sebe tápající modrý jazyk a v ruce držel meč. Modré jazyky se po něm natahovaly, pátraly po něm ale couvaly před jeho mečem a nakonec bezúspěšně zmizely.

Dveře vězení nebyly zavřené.

Nakonec se ozval křik. Muž na podlaze přibouchnul dveře cely za sebou, čímž modré jazyky uvěznil. Potom se převálil, jako by stále postrádal sílu se postavit.

"Štěstí...", šeptal. "Štěstí..."

Nakonec omdlel a meč, který svíral v dlani, upadl na podlahu z jeho prstů. Uplynula chvíle než muž upadl a potom se meč začal, jako by sám od sebe, pohybovat pryč z nehybné dlaně, která jej nechala jít.

O chvíli později se do vězeňské chodby vkradl chlapec oblečený do plátěné hazuky, s popáleninami a šrámy ve tváři a s čerstvými jizvami na ruce. Měl za pasem pochvu a meče, vůči své postavě nepřiměřeně dlouhý, v pravé ruce.

Zastavil se, když uviděl modrý žár a jednoho muže v záblescích, jak leží na podlaze. Potom se přikradl dopředu a levou rukou sáhl po meči, který muži vyklouzl ze sevření. Po chvíli tu stál se dvěma těžkými meči v obou rukou a díval se z jednoho na druhý. V jeho tváři se objevila vlna úžasu.

Mezi tím se ten muž pozvedl a uviděl, co se děje s jeho mečem. S přidušeným výkřikem, který zněl jako hadí zasyčení, vytáhl na chlapce svůj dlouhý nůž.

Chlapec sebou překvapivě smýkl dozadu. Přitom se meč v jeho levé ruce posunul nemotorně a nechtěně dopředu. Jeho špička nalezla sotva vlas širokou mezeru v mužově brnění mezi koncem límce a helmici.

Z muže rychle vyprchal život, a vytvořil krvavou, černou kaluž v přítmi chodby.

"Štěstí..." řekl vévoda Fraktin nakonec. Potom spadl na záda a víc už neřekl.

Perg se podíval dolů na tělo. Nedokázal říct víc, než že to byl jeden z útočníků, oblečený jako jeden z pěti set vévodových mužů v bílé a modré.

Nyní se na schodišti, nedaleko od tohoto místa, ozval zvuk boje. Rychle však skončil a nějaký mužský hlas se zeptal:

"Půjdeme to prohledat dolů?"

Druhý hlas mu odpověděl: "Ne, nejdřív to prohlédnem tady. Myslím, že se ta stará liška pokouší pláchnout. A jestli bude někde východ, bude to tady nahoře."

Pak se dolů donesl jen zvuk odcházejících nohou. Vězeňskou chodbou znovu rozhostilo ticho, kromě vzdáleného šplouchání vody. Nyní se z meče ozývalo lehké tikání. Perg proto zasunul Drakořez do pochvy a v obou rukou svíral Zlatonoše. Cítil, že se z jeho jílce přelévá do jeho těla nějaká síla. Bzučení bylo silnější, jak si uvědomoval, když jeho špičku zamířil přímo před sebe.

Než opustil místo před celou s modrým přísivitem, zamířil špičkou meče do všech ostatních cel. Potom se podíval na zadní trakt věznice. Ve chvíli objevil tajné dveře vedoucí do tunelu.

V těch dveřích se na chvíli otočil a podíval se zpět a s přivřenýma očima ukazoval špičkou meče na všechny zákruty vězení jako střelkou kompasu. Nahoru, dolů, vpravo i vlevo.

Tady. Na tomhle místě. Cítil, jak ta síla pracuje, jak mu ukazuje na něco nad ním. Nyní se meč znovu pohnul, sám od sebe, směrem nahoru ke schodišti.

Za chvíli z něj přiběhl Ben ve zkrvavené zbroji nesoucí nehybnou Barboru.

Tajná chodba byla úzká, klikatá a velice temná. Ani Perg ani Ben s sebou neměli žádné světlo. Jakmile zavřeli dveře vedoucí do tajné chodby čímž se zbavili posledního, byť démonického osvětlení, cesta zmizela ve tmě. Ben pokračoval v nesení Barbory jako před tím, bez zjevné námahy, zatímco Perg je vedl přes překážky a zákruty tunelu. V temnotě používal Zlatonoše jako slepeckou hůl, z které však proučila magická síla. Zatímco šli, Perg stručně vyprávěl o tom, jak přišel k tomuto meči, jak jej zvedl z podlahy vězení. Pokud byl Ben překvapen, nedal to nijak najevo.

Jednou Perg překračoval tělo muže v poškozeném brnění, který se také nějak dostal do tunelu a došel dost daleko, než svým zraněním podlehl. Perg pocítil, jak

se mu jeho měkké podrážky lepí k chodidlům. Hrůza z něj pomalu opadávala a stávala se všední; nyní si uvědomoval, že jen nesmí sklouznout a spadnout.

K jejich uším dolehly jasné zvuky kapající vody a Pergovu tvář skropilo několik kapek. Chodba sice mířila dolů po většinu cesty, ale zde byl sestup opravdu strmý. Perg už podruhé klopýtl o nějakou pohozenou věc, která odlétla někam ke stěnám s kovovým zazvoněním. Chodba se nyní zužovala natolik, že Ben musel Barbořino bezvládné tělo posunout dopředu směrem k Pergově těžkému dechu a takto ji přenesli o kus dál. Když ji Perg poponášel, slyšel její tiché mumláni; uviděl jak je zraněná a bál se aby ještě někdo vůbec dokázal dát její zranění do pořádku.

Pak se znovu pustil dopředu a ohledával okolí mečem, který sebral ve vězení; Položil ho, když pomáhal přenést Barboru přes to zúžené místo a potom ve tmě tápal, až narazil na jeho ostří a znovu jej uchopil.

Nakonec Perg zastavil, protože měl pocit, že chodí stále v kruhu. "Kde jsme, Bene a kudy odsud ven?"

Ben se také okamžitě zastavil a Perg mohl slyšet skřípění jeho zbroje o stěny, jak se o ní opíral - byl zřejmě unavenější nebo zraněnější, než si Perg uvědomoval.

"Musíme se odsud dostat," zabručel Ben. Perg byl z nějakého důvodu překvapen, že v tom hlase slyší jakýsi bázlivý vzdor, stejný, jako když mu Barbora navrhovala, že bude lovit draky.

"Já nevím, Bene. Pokud získáme nějaký..." "Co jiného můžeme dělat? Jít zpátky? Pojďme. Co ti říká tvůj šťastný meč?"

"Nic." Ale Ben měl jednoznačně pravdu. Perg se otočil a znovu se vydal na cestu.

Nějakou chvíli pokračovali v tichosti. Potom Ben překvapil Perga poznámkou. "Myslím, že jdeme na západ."

Perg se okamžitě zamyslel, co by to mělo znamenat. "To přece nemůže být. Tak daleko na západ od hradu? Tam přece je..." nahlas nedořekl. Pod jezerem. Kolem nich kapala voda. Podlaha pod nohama byla nyní vlhká, ale nebyly tam kaluže. Nakonec došli k dalšímu úzkému místu a začali se připravovat na přenos Barbory, když ta zasténala mnohem hlasitěji než před tím. V té chvíli řekla také několik jasných slov: "Položte mne na zem."

Nešla sice příliš pevně, ale její transport tím byl značně ulehčen. Začala se vyptávat na Staršího a Městskou Hlídku, snažila se zjistit, kde jsou a neustále se ptala, ale zároveň byla příliš slabá na to, aby se ujala vedení.

Ale od té chvíle se cesta změnila.

Změna byla znatelná, rychle kličkovali zprava do leva, kousek šli dolů a pak zase ostře nahoru. A potom se před nimi objevily první paprsky světla. Paprsek, který by oko zvyklé na denní světlo vůbec nezaregistrovalo, pro ně byl jako zářivé slunce.

Bylo to světlo temné, zamračené měsíční noci a přicházelo dolů svislou šachtou. Perg, nejhubenější a s největší energií, lezl první a první vystrčil svou hlavu mezi zubatými skalami za zvuku šumění vln. V nočním šeru uviděl, že skály, které ho obklopují, vytvářejí jakýsi ostrůvek na jezeru, ostrůvek ne větší než pět metrů napříč, jeden z ostrůvků rozptýlených po hladině. Ve světlech ohňů a pochodní mohl Perg zahlédnout hrad pana Ondřeje a jeho odrazy ve vodě dobrý kilometr daleko. Z vysoké věže šlehal plameny a proplétaly se otevřenými okny.

Nedíval se dlouho. Rychle se vrátil zpět pod zem do chodby s pocitem, že se některá vlna musí nakonec dostat přes kamennou hráz do chodby.

"Bene? Je to v pořádku, vynes ji ven." A Perg natáhnul ruku, aby Barboru zachytil, zatímco ji Ben zespolu strkal.

Nakonec byli všichni nahoře na kamenech, obklopeni jezerem.

"Musíme se před úsvitem dostat ke břehu - ale jakým směrem?"

Perg pozvedl Meč Štěstí. Když jej nasměroval přímo od hradu, cosi z jílce cítil. Bylo však těžké určit, jak daleko je odsud břeh.

"Nemohu plavat," přiznala Barbora.

"A já nemohu plavat se dvěma meči," dodal Perg.

Ben řekl: "Možná to dokážu já, pokud budu muset. Zkusím to, možná tu není hluboko."

Když Ben vstoupil do vody, sahala mu sotva po pás. Sundal si část zbroje a nechal ji klesnout pod hladinu. Z tohoto bodu, následuje směr, který ukazoval meč, šel Perg přímo za ním, a tak ti tři potichu vyrazili do neproniknutelného šera. Meč pracoval stejně dobře pod hladinou jako nad ní. V jednu chvíli sahala Pergovi voda k podpaží, ale nikdy výš. Z tohoto místa už před sebou uviděli nejasný obrys stromů. Kousek pláže. Když jí dosáhli, byla sotva dva metry široká a omývaly jí vlny, připraveny kdykoli smýt jejich stopy až se vydají dál.

Kousek od pláže rostly stromy a pod nimi měkká tráva.

Za okamžik se zpoza křoví nedaleko ozval jakýsi nejasný zvuk pohybu. Perg nechal Bena, aby z trávy vzal Zlatonoše, a sám vytrhl Drakořez ze své pochvy.

Potom se začali opatrně přibližovat, každý z jedné strany. Nocí se pohyboval jakýsi nejasný tvar, větší než drak ale ne tak vysoký. Ozývalo se z něj tiché kvilení a tlumený rachot... Kvilení nenamazaných náprav a rachot prázdného vozu

krytého plachtou.

Dva jezdowni, zapřažení do prázdného vozu byli poněkud zdivočelí a poskakovali, jak obvykle nemívali ve zvyku. Byl to menší vůz, než míval lovec draků. Také měl na své plachtě namalované nějaké symboly, ale bylo příliš málo světla, aby si je mohli prohlédnout. Barбора zamumlala, že to musí být vůz nějakého pout'ového komedianta, jehož obyvatelé museli rychle utéci.

Vůz měl otěže, které by jistě fungovaly správně, kdyby byly rozpletené...

S Barborou, která odpočívala vzadu, projel Ben houštím a díval se na cestu. Drakořez se mu válel u nohou. Perg seděl po jeho boku se Zlatonošem v ruce. Meč štěstí znovu ožil a ukazoval jim, kterou cestou se mají dát.

KONEC

PÍSEŇ MEČŮ

Kdo svírá v rukou Zlatonoše ví,
že může toužit po tom, nač dřív by nemyslel.
Leč Meč štěstí se od něj, což boží nepoví
odplazí jako had, když nejvíc by ho chtěl.

Meč Spravedlnosti váží jen
pravdu a lež, špínu i čest;
zná vaši duši, soudný den
a pád všech lidí ze všech měst.

Drakořeze, Drakořeze, jak dokážeš zabít?
Najít srdce pod pancířem šupin jako brnění.
Drakořeze, Drakořeze, kde všude chceš zabít?
že do těla obřích plazů míří tvoje umění.

Daleká Smrt řve celým světem.
Kdo si mu troufne uškodit?
Pomsta jej najde rychlým letem,
jistý si nikdy nesmí být.

Pocítíš-li na svém těle ránu Meče Milosti,
když tvůj duch tě opustí a ty ležíš bez pohnutí.
Věz, rychle splatíš peklu dluh a ono tě pak vyhostí -
a vstaneš zas a půjdeš dál s prvním slunce vysvitnutím.

Meč Protivenství za rozbřesku
srazí na zem demony i lid,
a pak dál i při poledním lesku
tančí s bohy, do války chce jít.
Za soumraku otáčí se důstojně a neustále,
vede bohy, vede lidi do pekla a dál a dále...

Zlomené meče, třísky z kopí
Meč Válečník se nezastaví
Jeho jen oči sirot skropí
všude kolem, místo domů, pouze velká okna staví.

Meč Lstivosti má duši černou
stejně i ti, kdo po něm touží
Pán Slepoty je silou věrnou
Těm co tě shání neposlouží.

Po krvi nelační Meč Vládců,
má radši éterická těla,
však není radno spílati mu zrádců,
když vám na chléb denní nevydělá.

Rány Mečem Dobývání
duní jak rány kladivem.
Žádná tvrz se nezachrání,
i kdyby sám stál proti všem.

Meč Zuřivosti ničí není,
ten kdo je slabý, má v něm štít,
Městská Hlídka snad i v osamění,
má velkou moc váš domov ochránit.

Kdo řídí se dle Strážce Cest
ten vždycky najde správný směr
Meč Vědění se nedá splést
však cesty jsou plné děr.

První kniha Mečů Fred Saberhagen

Obálka Howard Chaykin Slepotisk Rytectví Pomahač Z originálu First book of Swords vydaného nakladatelstvím Tor
Book přeložil Michal Zítko.

Vydalo nakladatelství Forma, s.r.o.

Křížíkova 67/70, 180 00 Praha 8

V roce 1996, 1. vydání

288 stran

Sazba DTP Forma

Tisk ETIS, Jihlava

ISBN 80-902106-3-5

Tisíce let po válce tak strašlivé, že změnila většinu
přírodních zákonů, se bohové a obři znovu procházejí
po zemi a zahrávají si s životy lidí...

"Fred Saberhagen patří k nejlepším ve svém
žánru...PRVNÍ KNIHA MEČŮ je plná dobrodružství a
překvapení s dokonale vyváženým pozadím... naplno
se v ní projevuje Saberhagenuv. vypravěčský dar."

- Stephen R. Donaldson, Autor

KRONIK THOMASE COVENANTA